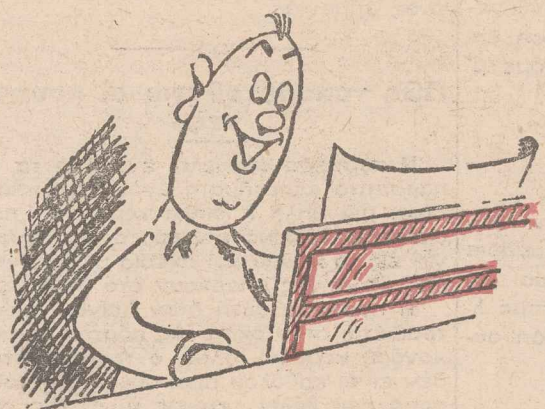

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Τετραμεθρία

«Ήνιν αείδε θεά
τῶν Ἑλλήνων ταγογράφων
τῶν ὁποίων τὰ κομμάτια
φέρουν δάκρυα στὰ μάτια
καὶ χορεύονται ἐπὶ τάφῳ...»

Ἀλήθεια ἀκούσατε ποτὲ ταγκό μὲ δίχως ρόνους;
Ἀρχίζουν ὅλα νὰ θρηνῶν τοῦ ἔρωτος τοὺς πόνους,
ἐπεὶ δὲ ὁ ἥρωας τῶν γυναικῶν αἰμοχαρῆς
καὶ ἀνασπᾷ τὴν μάχιαν πληττῶν τὸ θῦμα τρις;
Ἦ ἀν δὲν ἔχῃ μάχιαν δάχνη περιστροφὴ κομπλε
ἢ κι ἂν στερεῖται καὶ αὐτοῦ
φωνάζει πρὸς Ἐκείνην: «Φτοῦ!»

καὶ τὴν γρονθοκοπᾷ οἰκτρῶς ὥς πὺ νὰ γίνῃ μπλέ!
Εἶνε οἱ ταγογράφοι μας θηρία αἰμοδιψῆ...
Τοὺς ἔχει μὴ σκληρόκαρδῃ πάντα χορέψῃ στὸ ταψί
κι ἐγγυν ἄλλου φίλῃ
ἀφ' οὗ καλὰ τοὺς ἔψησε τὸ ψῆρι εἰς τὰ χεῖλη.
Αὐτοὶ ἀπὸ τὸ πείσμα τοὺς ἀνάδουν καὶ κορώνουν.
Κλεινόνται μέσ' στὸ σπῆτι τοὺς κι' εὐθὺς ταγκό σκα-
(ρώνουν).

—καὶ κλάψτε μάνες κι' ἀδερφές—
ἔχει πέντ' ἔξη σκοτωμοὺς κι' εἶνε αἱματοδαφές,
xxx

Κάθε ταγκό ἐξιστορεῖ φρίκην πολλῶν δραμάτων.
Κι' οἱ Ἑλληνες σὺν τραγουδοῦν πατοῦν ἐπὶ πτωμά-
(των).

Τι φωνάει, τί κουμπουριές, τί θρήνοι, τί δαγκώματα
τί σπερματίζοι καὶ δάκρυα κλωτσιές καὶ μοχαϊριώ-
(ματα)!

«Ὡς σ' ἐκδικηθῶ...»

«Μ' ἔχεις βαλάντισει...»

«Ὡς σ' ἀκολουθῶ

μὲ μὴ κάμα τόση...»

«Ἀχ, δὲν μ' ἀγαπᾷς.»

«Εἶσαι μέσ' τὸ ψέμας.»

«Μουρ' ποῦ θὰ μοῦ πῆς;»

«Ὡς σοῦ πῶ τὸ αἶμα!»

«Μ' ἐπληγώσες

ναὶ μὰ τὴν Παναγία.»

«Ἄπ' τὴν αἰμορραγία.»

«Πᾶρ' τὴν καρδιά μου

...κάν' τὴν γιγαντιά»

«Ἀχ μὲ πονεῖ!»

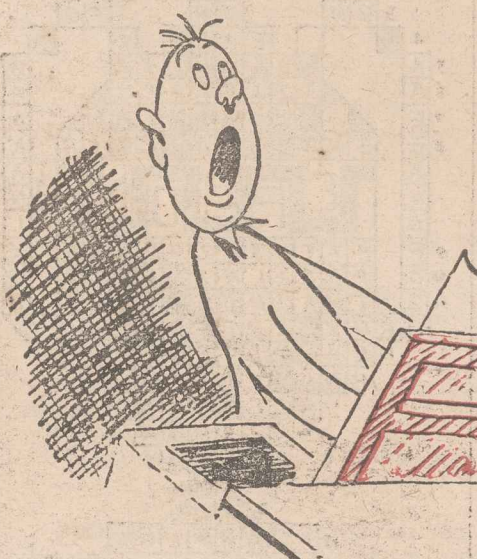
«Σ' ἀγάπησα πολὺ»

«Ὡς σοῦ ἔδωκα θερσιτικὴ βολή...».

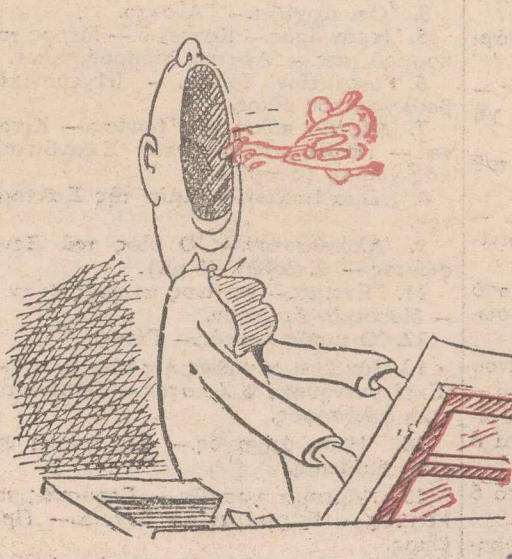
xxx

«Ἀ, ὅλα κι' ὅλα φίλτατοι! ταγκό ἔχουμε φῖνα,
μόνο πὺ λίγο μοιάζουμε —μ' ἄς μὴ γενῇ κουδέντα—
μὲ ἀνακοινωθέντα
τῶν πολυέκρων τῶν μαχῶν πὺ γίνονται στὴν Κίνα.
xxx

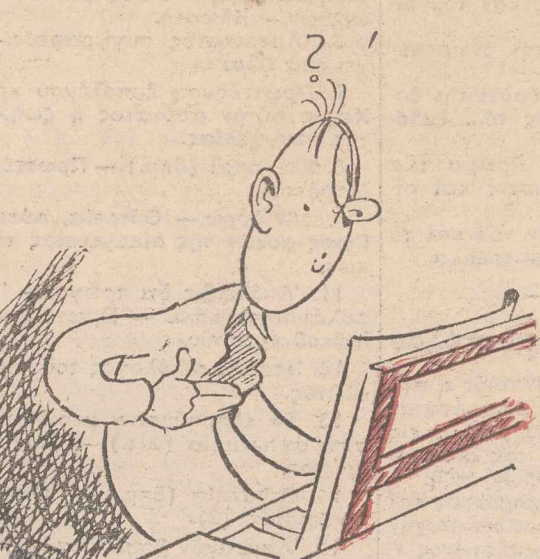
Στὰ χρόνια μας ὁ θάνατος κρατεῖ μὴ μπαγκέτα
γράφει ταγκό πῶναι σωστὴ ἀνθρώπων... ὁμεῖς ἔτα.
Εἶνε εἰς τὸ πνεύμα σκυμμένους ὅλη μέρα...
Κι' ὁ ἔρωτας κρατεῖ κι' αὐτὸς μὴ χασαπομαχίρα.

Ἀπὸ σένα γιὰ νὰ γλυτώσω...

...καὶ τὴν καρδιά μου...

...θὰ ξεριζώσω!

Κι' ἔτσι ἂν κανεῖς Ρωμῆς ἔλθῃ εἰς τὸ μεράκι
καὶ δοκιμάσῃ νὰ εἰπῇ κανένα τραγουδάκι
τὸ κέφι τῆς παρέας τοῦ θὰ πάῃ εἰς τὸν θρόνον
γιατὶ θ' ἀρχίσῃ ὁδυρμός καὶ ὁ τριγμός ὁδόντων.
Καὶ ὅταν τοῦ τραγουδιστοῦ τὸ πάθος διεγείρεται
οἱ παριστάμενοι ρωτοῦν: «Τί ἔχει καὶ ὀδυρεται;...»
xxx

Εἶνε λοιπὸν καὶ τὰ ταγκό μὴ θεομηνία.
Ὅλους μᾶς ἐκυρίευσεν τρανὴ ταγομηνία.
Ὅπου νὰ πῆς, ὅπου σταθῇ, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ταγκό ἀράδα θε ν' ἀκούς πὺ θὰ σούρῃ ἑλαάδα.
Ἀκόμα κι' ἑνας διευθυντὴς τρανὴς ἐπιχειρήσεως
στὴν δακτυλὸ τοῦ ὁμιλεῖ
γιὰ νὰ τῆς πάρῃ ἕνα φίλ
διὰ ταγκό—ποιήσεως.
Καὶ τραγουδᾷ ἕνα σκοπὸ

ἐνῶ ἐκείνη δίνειρα γλυκά δίπλα τοῦ ἰλάθη.

«Μικρούλα μου θὰ σ' ἀγαπῶ

ὅσα κι' ἂν κόνῃς... λάθη.

Πρόσεξε όμως ἡ μαμά νὰ μὴν τὸ μάθη ἐπειδὴ

εἶμαι ἤδη ἄλλης οὐζυγος κι' ἔχω ἤδη παιδί.»
xxx

Ἐχουν ἐσχάτως τὰ ταγκό γνωρίσει μεγαλεία.
Ἐχουν ἀκόμη διαδοθῇ καὶ μέσα στὰ σχολεῖα
Κι' οἱ μαθηταὶ κάθε σχολῆς
σὺν εἶνε ἰδίως ἀμελεῖς
μὴν ξέροντας τὸ μάθημα νὰ εἰποῦνε
ἀρχίζουσε νὰ τραγουδοῦνε.

—Μὴ μὲ ρωτᾷς
ὕποφῶρα, ἀχ μὴ μὲ ρωτᾷς
νὰ σοῦ πῶ ποῖος Βασιληάς
ἦταν στὰς Πλαταιάς...»
xxx

Καὶ κάποιοι νέος μὲ πίστωση πὺ ὁλοένα ράβει
καὶ μὲ τὴν σὶκ ἐμφάνισι πολλὰ κορίτσια ἀνάδει,
βρῆκε πῶς εἶνε εὐκόλο μὲ τὴν μανιὰν ταῦτην
νὰ τραγουδήσῃ ὥς ἔξῃς στὸν ὁλοῖο τοῦ τὸν ράφτην:

«Θὰ μὲ ξεχάσῃς μὲ τὸν καιρὸ
θὰ μὲ ξεχάσῃς τί δὲν μπορῶ
νὰ πληρώσω δὲν ποθῶ
προτιμῶ νὰ σκοτωθῶ.
Κι' ἂν σὲ τυλῶξ πάλι ξανά
γιὰ χειμωνιάτικα καὶ γιὰ λινά
Ἀπ' τὸ φαλίρισμα δὲν θὰ γλυτώσῃς
Ἀν κι' ἄλλη πίστωση μοῦ ξαναδώσῃς!»
xxx

Κι' ἕνας πὺ πᾶει τακτικὰ στὸ ζαχαροπλαστεῖο
βγαίνει δρομαίως ἀπ' αὐτὸ —κι' ὅσο κι' ἂν εἶνε ἀ-
(στεῖο)—
νὰ στενασθῇ ἀναζητᾷ προχειρίως ὅπου λαγεῖ
γιατὶ φρικτὰς αἰσθάνεται ὁδύνας στὸ στομάχι.

Κι' ἐνῶ ἄγρια χοροπηδᾷ
μὲ ἀγωνία τραγουδᾷ:
Οἱ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

«Κάθε θραδάκι στὶς ὀκτὼ
στὸ ἴδιο μέροσ τὸ γνωστὸ
—καρδιά μου ὕστατα!
πάω νὰ δρῶ παρηγοριά
καὶ σφιγγῶ μόνος τὰ λουριά...
ἔφαγα πάντα.»

Εἶνε ἀδύνατον παιδιὰ νὰ τὴν χανεύσω
Ζαχαροπλάστη, ἄθλιε, θὰ σὲ φονεύω!»
xxx

Κι' ὁ φουκαρὰς πὺ τὸ παλτὸ μὲ θλίβῃν τοῦ τὸ βλᾶ-

(πεῖ)
(οὔτε μονικία ἀπόμειναν οὔτε πανί, οὔτε τσέπη)
σὺν σκέπτεται σὲ παληατῆ νὰ τὸ ξεκάνῃ φέτο
ἀκούει νὰ θγαίνῃ μὴ φωνὴ ἀπ' τὸ παλτὸ τοῦ πέτο:

Ἄν κι' εἶνε ἀπίστευτο αὐτὸ,
τοῦ λέει ἐν τούτοις τὸ παλτὸ:

«Σκότωσέ με...»

στὴν κρεμάστρα μ' ἄφησες νὰ λυῶνα.

Σκότωσέ με

ἔστω καὶ γιὰ ἕνα πενηντάρι μόνο.

Σκότωσέ με

δίχως ράχι μόνο νοιώθω μὴ ζαλάδα

Σκότωσέ με

ὥστε τὸν χειμῶνα νάχῃς φασουλᾶδα...
xxx

«Ὅλοι πὺ λῆτε τραγουδοῦν: ἄνθρωποι μὲτ' ἀψίχων
τέρπονται αἱματόθρεκτον ὅταν ἀκούει στίχον.
Θὰ σὲ σκοτώσω, σ' ἔφαζα, σ' ἔφαγα, θὰ σὲ πνίξω
θὰ σὲ πεθάνω, ἀπ' τὸ πολὺ τὸ ἐξὸ θὰ σὲ πρίξω.
Κακούργα, στρίγγλα, φόνισσα, γιὰ αἶμα κανεῖς κρᾶ
πιστόλι, κάμα, δίκωπο καὶ μάλιγχερ καὶ γκρά.
Ἐλα ἀπόψε εἰδ' ἄλλοιως στὸ λέω ἡ μαμά σου
θὰ ξεφονιάξῃ ἐλέποντας νὰ τρώγῃ τὸν κιμᾶ σου.
Θὰ μ' ἀγαπᾷς, θὰ ἐρωτευθῇς ἐμένα, μὲ λατρεύεις,
λυώνεις, χτυπιέσαι, αὐτοκτονεῖς, τὸ θάνατο γυρεύεις.
Καὶ μὴ μοῦ πῆς ἀδύνατον ἢ σούτα μοῦπα ἢ ὄχι...
Οἱ ἄλλες πὺ τῶπαν λυώνουνε στὸ τάφῳ τῶν τὴν
(κῶχη).

Μὲ ἀφῆσες κάποια θραδύ, ἀπόψε ὄχι ἔλα
Ἀῦριο τὰ μεσάνυχτα, στὶς δέκα, στὶς ὀκτὼ,
Σὲ περιμένω, δὲν θάρῃθ, ἀχ θὰ νὰ μοῦρῃ τρέλλ' α
δὲ θάρῃθ; τὸ μετάνοισες, τώρα θὰ σκοτωθῶ!

Αὐτὰ καὶ ἄλλα τραγουδοῦν ὅλοι οἱ ταγοκομνείες.
Φῶνα καὶ θρήνοι κι' αἰμῶνα πὺ ἀπορεῖ κανεῖς.
Στὶς 5, 6, στὶς 8... Κρατᾷ ἕνα ρολοῖ
κι' ἀρχίζουν τὸ μανιτικό νὰ λένε μοιρολόι
καὶ πάντοτε σκοτώνονται γιὰ κάποια πὺ ἀγαποῖνε
ἢ κάποια πὺ φαντάζονται, ἀφ' οὗ ταγκό θὰ πόνει.
Τέτοιο, ἀλήθεια, μακελλοῖ μὲ τὴν ταγοκομνεία
δὲν ἔγινε ποτὲ ἄλλο οὔτε στὴν Ἰσπανία.
Κι' ἂν τὰ ταγκό μας γνῶριζαν οἱ Ἰάπωνες... ἢ' ἐ-
(κεῖνα)
εὐκλως θὰ ἐξολόθρευαν ὁλόκληρῃ τὴν Κίνα!

Οἱ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Ἀθῆναι, 9 Ὀκτωβρίου 1937
Ἔτος Β'.—Ἀριθ. φύλλου 55

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπσις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Ἡ Ἰσπανία στὶς φλό-
γες.

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀρ-
τοιμαπλάντ Λάιανς.

Νῦν Ἀπολούσις

Τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα

Ἐπιστροφὴ

Τοῦ κ. Σπ. Μελά

Τάον - Μά

Παράδοξι Κινεζικὴ νοῦδελ-
λα τοῦ Γιόζεφ Χάρρερ.

Μοντέρνος Ὀκτώ-
θριος.

Τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίν

Στὸ τῶμα

Δραματικὸς διάλογος τοῦ
διασημοῦ Ἀμερικανοῦ συγ-
γραφέως Εὐγενίου Ὁ Νήλ.

Πρωτοβράχι

Τοῦ κ. Ἀγγ. Σικελιανοῦ

Τὰ ἑλληνικὰ τοῦ Ὁ-
θωνος.

Ἱστορικὸν σημεῖωμα τοῦ κ.
Δ. Γατοπούλου.

Εἰμεθα... μία!

Ἐξομολόγησις τῶν σισαμίων
ἀδελφῶν.

Δικηνοῖνες

Τοῦ κ. Δ. Ψαθά

Ἡ Γῆ

Ἐνῶ ἀρχίζει τὸ ὄργωμα
τοῦ κ. Ρ. Κράους.

Τὰ διπλώματα τῶν Ὁ-
δείων μας.

Τοῦ κ. Μ. Κυριακίδη

Πρεμιέρες τῆς Ἀθῶνης

Τοῦ κ. Μ. Σαφορίκα

Τὰ 25 χρόνια μιᾶς νοι-
κοκυρᾶς.

Εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Ἀ-
σημ. Γιαλαμά.

Κυνῆνι ἐλεφάντων

Ἡ δραματικὴ ἀφήγησις ἐνὸς
ἐξερευνητοῦ.

Γροθιές καὶ ἑκατομ-
μύρια.

Ἀθλητικὴ ἐρευνα τοῦ κ. Β.
Σακαλῆ.

Διηγήματα, σατυρικὴ σελίς,
μπαρτάς τῆς μόδας, ἀνεκ-
στα, εὐθύμα, καὶ πλουσίῳ
εἰκονογράφῃς.

(Σκίτσος τοῦ κ. Μιχ. Γάλλια)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Αθηναϊκή Ζωή

Ενα κάθε εβδομάδα

Αντίο ζωή!

Υποψήφιος ψάλτης

Τι του ήλθε του αιδεσιμωτάτου Ιερέως της συνοικίας μου να ειπεί εις τόν μικρόν γειτόνον πώς έχει ταλέντο ψάλτου ; Δία ποιον λόγον έπορηλίπισεν την γαλήνην μου ; Μήπως διά του τρόπου αυτού ή θέλησε να εκδικηθεί τόν υποφανόμενον διότι δεν έλαβεν ποτέ θέσιν εις τόν εκκλησιασμόν του ή μήπως διότι τού έψιθύρισαν πράγματα φοδερά και τρομερά τά λαδικά της γειτονιάς ;

Αλλά αιδεσιμώτατε, πώς ήτο δυνατόν ν' αφιερωθώ εις τά θεία άφου άνήκα εις την χορείαν των μοιραίων, ώραιπαθών και δαλεβρίων νέων διά τούς όποιους άπως ειπε και ό Σταντάλ «ή σοφωτέρα υπόθεσις της ζωής των εινε ό έρως !»

Ός τόσο τού έγκλημά του διεπράχθη. Ό κοντορεθυούλης έγκατέλειψε την άμαρτίαν, άφισε τις χαλκομανίες, διέλυσε την κατ' άπομίμησην «ήνωση των φυλαδίων συσταθείσαν «ήνωση χειρών και ψάλλων. Κατ' άρχάς έδωκ τού ρεπερτόριου των τροπαιών, τελευταία όμως ύόνον εκείνη της νεκροσίου ακολουθίας την όποιαν κατέλαβε τελείως.

Όταν άρχισε τού δράμα. Ό κυροφορούμενος ψάλτης και τις εικοσιπέντε ώρες τού ήμερονυχτίου ψάλλει εις όλους τούς ήκους της Βυζαντινής μουσικής. Τράγου πλέον, γράφω και τού φοδερώτερον και μωβία υπό τόν έσφάλτην της έρρίνου σούβλας του. Την ήμέρα ώς τόσο τού πράγματος κολάζεται, αλλά την νύκτα εινε κάτι τρομερό.

Παθαίνω τότε μίαν φοδεράν ύποδοχή. Τό άνοικτό παράθυρο δεν μου φέρει πλέον τό άρωμα της ποτισμένης γής, άλλα αναθυμιάσεις λιανιδιού της πρώτης δέ πρωινής ώρας που ευρισκομαι εις την στιγμή της έγρηγόρευσης ενώ ό μικρός ώρύεται εις ήκον πλάγιον δευτέρου !

Αμωμοί εν δόμ !

Αλληλούια !...

φαντάζομαι πώς τά έτίναξα και μέ ψάλλουν διά την τελευταίαν κατακλιάν !

Και μέ τό δικιο μου ! Μήπως ό δυστυχής τό ξανάπαθα γιά να έχω οικεικώς καταπονοήθ. Η Α.Μ. ό θάνατος έμφανίζεται όποτε τού καρτίου.

Δεν περνάς αύριον Χριστιανέ μου ! Δεν έχω έτοιμότητα τό μιναζέζια μου ! Δεν μου χρειάζονται ! Βάλε τά μαύρα σου ρούχα και ακολουθήσε με ! Γιά εισπρακτορά Πιστωτικό οίκου μέ πέρασες και δάδθηκες να μέ πωλήσεις !

Τήν ίδιαν στιγμή διαιοθάνομαι κοντά μου τούς τεθλιμμένους συγγενείς και φίλους. Η έξοδότη μου ή Κάθριν βρίσκει πώς τράβηξε πολύ ή κηδεία. Θέλει να δή τόν καρδιοβαρυστή Ρόμπερ Τέλλυλντορ στό σινεμά και διάζεται. Ό θείος

Κλεοβούλος κλαίει άπαρηγόρητα τά τέσσερα έκαστοντάραχμα που έπήγαν σόν άνθινον σταυρόν και ή άπαρηγόρητη κήρα μου κτυπιέται σόν την Ηλέκτρα :

«Αντρούλη μου ! Γλυκειέ μου άντρούλη ! Πώς μέ άφισες όλομόναχην σόν κόμοιο !

Ενώ την ζετρελλαινή ή σκέψις πώς δεν θά βάλλ την γκρενά τουαλέττα της πρός έπίσκεψιν στου «Ζωνναρά».

Τέλος ό άρχισυντάκτης εκφώνει τόν επικήδειο :

« Άλπομόνπτε σονάδελεφε ! Μέγα κενόν άνινει ό θάνατος σου...»

Και όμιλει περί κενού ενώ τοιούτον δεν άφικαν ούδέ οι έπτά σοφοί της Ακααίπποας. Ό κόσμος άλλως τε όμοιάζει μέ τόν ύκεανό ! Όσοις ήπιοτε σταγόνες και άν τού άφαιρέσεται ή ύψις του δεν άλλοιούται. Ένα ύκεανόν που τόν συνταράσσουν τρικυμιά εξέλλαν παθών, άγρίων ένστικτών και ένκοχων πόθων !

Και ή νεκρώσιμος ακολουθία προχωρεί. Ό ψάλτης δό :

Δεύτε

τελευταίον άσπασμόν !

Οι οικείοι μέ φιλούν πιδόνοντας την μύτη και ενώ ευχαριστώ τόν Πανάγαθόν διότι μέ εκάλωσε πλησίον του αναλογίζομενος τό δράμα μου. Αί πικρία, αί στερησεις, αί άναξιοπρέπειαι της πτωχής μου ζωής πρός συντήρησιν τού σορκιου μου δεν μέ έννοχλούν πλέον. Τό ίδιο πράγμα φαντάζομαι πώς θά έκανον και οι λοιποί συνάδελφοι. Ό κόσμος διά τούς πτωχούς όμοιάζει μέ τις φθινοπωρινές ήμέρας που κυλούν υπό την διαρκή άπειλή κατακλιάν ! Ποιος λοιπόν δεν θά ήθελε να παύση άκούων τούς ύποκαύτους κρότους του και να κοιμηθί εις τόπον κλειρόν όπου δεν ύπάρχει θάψις, πόνος ούδέ στεναγμός !

Μέ τις σκέψεις αυτές τόν ξαναπέρνω ενώ τό σκυλίκια κάνουν έπισπράττειν διά να μέ μεταβάλλουν εις ταπιδαν. Έξοφας όμως φοδερός και τρομερός κρότος μέ συνταράσσει :

— Η Δευτέρα παρουσία ! Άνακράξτε !

— Ποία Δευτέρα παρουσία ! Μου άπαντά ή σκληρά ούζυγος. Τι έπαθες και παρμυλάς ; Κάποιου αυτοκινιούτο έπασε τό άάστικο ! Άντε τώρα σήκω ! Θα πιάς γιά τις μπόμες !

Άπό τό παράθυρο ό ήλιος μου στέλνει δέσμη από χρυσές ακτίνες. Στο βάθος άγέρχως ξεκόβονται στό κυανό φόντο οι ήρεμες γραμμές τού γυμνιστού, μία ρομβία παιζεί ένα ρωμαντικό τραγουδάκι κι' έγώ φορτώνομαι τό ζεμπιλί.

Τούκα, πάλι και άπ' άρχής !

ΓΑΡ.

Η άρρώστεια του αιώνας

Απολογία αυτόχειρος

Η σαιζόν των αυτοκτονιών

Ελαδα τό έξής περιέργον γράμμα : «Σεκάσσε, άγαπητέ κύριε, να γράψετε ότι πέρασε ή σαιζόν των αυτοκτονιών. Άναγγεiliate ότι πέρασαν οι ζέστες, ότι παρήλας ή εποχή των μπαλν - μίζε, τού ύπαιθρουσμού και τούσιν άλλων, δεν καταδεχθήκατε όμως να γράψετε, ότι έκλεισε και ή χρυσή εποχή των αυτοκτονιών. Γιατί αυτή ή περιφάνησις πρός τόν αυτοχειρισμόν ; Και όμως, άν έχη κάτι καλό ή ζωή, αυτό εινε τό ότι μπορεί κανείς να της δώρη ένα τέλος, όταν θελήση.

Ο άνθρώπος, άγαπητέ κύριε, δεν εινε σάν τά ζώα, αιώνιος σκλάβος τού ένστικτου της αυτοσυντηρήσεως. Έχει την δύναμιν, να έπαναστατή κατά τού κυδαιόν αυτού ένστικτου και να μπαίνει μέ τό έται θέλω επιθάτης εις τό σκάφος, που όδηγει εις τό υπερπέραν. Θέλω να τά παραδεχθήτε ως όρθα αυτά που σας λέγω, διότι σας όμιλω μέ όλην την πείραν, που άπέκτησα κατά τις δύο άπόπειρες όπότε θά σας είχα άπαλλάξει και σας και τούς άναγνώστες σας από την μακαρία, όπως λέτε σας, ό άλλος, φλυαρία μου. Πάντως μη νομίζετε ότι μου έλειψε τό θάρρος. Άλλοι όσημνοται εκ πρώτης όψεως λόγιοι μέ ήμπίδιον την τελευταίαν στιγμήν να θέσω εις έφαρμογήν την άπόφασίν μου.

Την πρώτη φορά είχα άποφασίσει να δώσω ένα τέλος στην ύπαιθρ μου άντάξιον «ήμωσας ήμωσας. Να τρυπήθω μ' ένα μαχαίρι. Υπήρχε ένα τέτοιο κομπερό μαχαίρι τό σπύτι μου δεν είχα, παρά να τό άναζητήσω. Έψαξα και τό βρήκα εις την κουζίνα. Τό πήρα, τό έσφριξα εις τό δαζέ μου κέρι, αλλά την στιγμήν που τό έσφριξα γιά να τό βυθίσω στό σπλάκνωμα, διαπίστωσα ότι έμυρίζε από κρεμμύδι. Είχε, φαίνεται, πρό όλίγης ώρας κόψει μέ δούτο σαλάτα ή δούλα.

Αυτό τό όσημνοται εκ πρώτης όψεως γεγονός μέ άνεχάσθηκα. Δεν εινε όμως τό σον όσημνοται, όσον φαίνεται. Διότι ένας μερακλής αυτόχειρ, που ζήτη την εϋδαιμονίαν εις τόν θάνατον και που θεωρεί την ύπαιθρ τού αυτοχειρισμού του ως την πού εύτυχισμένην στιγμήν της ζωής του, δεν μπορεί, διάδωλε, να τρυπήθω μ' ένα μαχαίρι, που βρωμά κρεμμύδια... Έλπιζω να μέ καταλάβετε.

Την δεύτερη φορά έπεζήτησα ένα τέλος άντάξιον της Σαπφούς. Έτραβήξα ο' ένα έρπιο ακρογιάλι μέ τόν σκόπον να ζητήσω την άνυπαρξίαν πέφτοντας εις την ύψη άδυσοον. Αλλά την στιγμήν, που έτοιμαζόμην να πάρω την μοιραία, όπως λέτε σας ό άλλος, βουτιά, είδα να έπιπνέει επί των κυμάτων μία πνιγμένη γαιδάρα. Μ' έπιασε άπδιά. Έοκείβηκα πρός στιγμήν ότι πολύ πιθανόν και ή γαιδάρα αυτή να είχε αυτοκτονήσει, όποτε έγώ ό άνθρωπος πού την πράζην της αυτοκτονίας μου τί παρά-πέρα θά έκανα από τό άνόητον τετράποδον ; Αυτή ή σκέψις μέ άνευγένησε. Και έγώρισσα άπρακτός και κατασπεννοχωρημένος εις τό σπύτι.

Μέχρις ότου έφεύρω κανέναν άλλον

ώραιοον τρόπον αυτοκτονίας, έπέρασε τό καλοκαίρι. Θά μου ήπτε, γιάτί δεν προβαίνω εις τό άπονενομημένον, όπως λέτε σας ό άλλος, διάδωκα και τόν χειμώνα ; Μα νομίζω, κύριε, ότι σας εξήγησα ήδη. Σας είπα ότι γιά μάς τούς ύποψήφους αυτόχειρας ή αυτοκτονία εινε ή ώραιότερα πράξις και ή ώραιότερα στιγμή της ζωής μας.

Αυτήν λοιπόν την πράζιν θέλουμε να την τοποθετήσουμε σ' ένα ώραιο πλαίσιο, σ' ένα ώραιο έξωτικό ντεκόρ, τό όποιον μόνον ή άνοιξις και τό καλοκαίρι εινε εις θέσιν να δημιουργήσουν και ούδέποτε ό λασπερός και γλοιώδης χειμώνας.

Θά μου υποβάλλετε ίσως κι' έσεις την βλακώδη ερώτησιν :

— Διαι θέλανε, σώνει και καλά, ν' αυτοκτονήσσε :

Ε, λοιπόν σας άπαντώ μέ μίαν άντιστροφήν της έρώτησεως :

— Γιατί, κύριε, σας και όλοι γενικώς οι άνθρωποι δεν αυτοκτονείτε ; Νομίζετε ότι είσαε εύτυχεις μέ τό να ζήτε ; Δεν σας καταλαβαίνω, μά τό θεό, διόλου. Άν έχετε κάμει σπουδαίους έςτω φιλοσοφικές μελέτες, θά διαπιστώσατε ότι κανείς φιλόσοφος δεν μπόρεσε να δώρη μία άσφαλή συνταγήν της εύτυχίας εις την ζωήν. Η μάλλον ό καθένας δίνει ισαν δική του συνταγήν, την όποιαν έρχεται ό άλλος και την άνταρπεί άποδεικνύοντας ότι εινε έσφαλμένη. Μέσα σ' αυτό τό χάος μία μόνον φιλοσοφική σχολή κατήρθεσε και έθγαλε μία σωστή σκέψη : Οι σκεπτικιστά. Αυτοί, όπως ίσως γνωρίζετε, είπαν ότι ή μόνη θετική εύτυχία εινε μία τελεία άπραξία ένα είδος άφρασιτίας όποιας την ιδεώδη έκφρασιν μπορεί να βρή κανείς εις την αυτοκτονίαν. Σας, λοιπόν, που δεν αυτοκτονείτε, άποδεικνύεται ότι δεν ζέρετε, που έγκειται ή μόνη άναμφοδιότητης όρθη φιλοσοφική θεωρία. Ένα μόνον μπορείτε να χρησιμοποιήσετε σας ως έλαφροπνικόν και ως δικαιολογίαν σας : Μπορείτε δηλαδή να ήπτε ότι ζήτε και δεν πεθαίνετε, ακριβώς διότι δεν ένδοιφέρεσθε άν ζήτε ή άν είσαε νεκροί. Αυτήν την δικαιολογίαν της ζωής του έχρησιμοποίησε και ένας άρχαίος σκεπτικιστής. Άν έχη και γιάδω έτοι τό πράγμα. σας δικαιολογώ κάπως.

Είς έμένα πάντως θά έπιτρεφέτε να ζητήσω την άπόλυτον εύτυχίαν εις την αυτοκτονίαν, την όποιαν σκεδιάς να έπιχειρήσω μέ τό καλό, όταν έλαβή ή προσεχής άνοιξις.

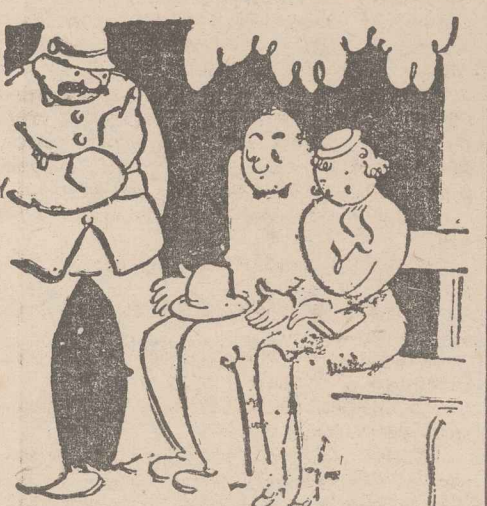
Σας χαιρετώ

Αυτόχειρ

Διά τόν κόπον της παροθέσεως της έπιστολής :

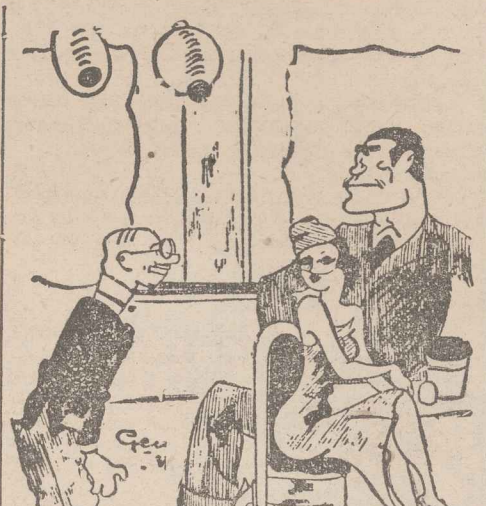
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Εντός ολίγου εις τό «Εργον»

—Θά σας πάω στό πείσιμα. Πρό μισής ώρας πού πέρασα άπ' έδώ, φιλιώσαστε. Γιά πρώτη φορά δεν έμιλησα. Τώρα ξαναπενάω, πάλι τά ίδια !

—Μέ συγχωρήτε, κύριε άστυφάλας, ήταν τό ίδιο φίλι...

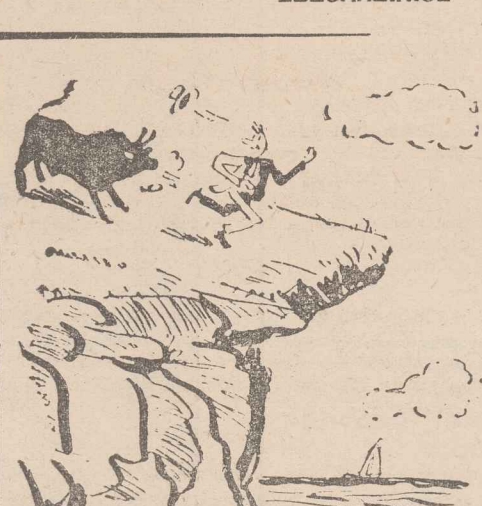

—Μέ την άδειάν σας, κύριε : μπορώ να χορέψω μέ την γυναίκα μου ;

—Γιατί έκρεμάσαστε τά κάδρα σας άνάποδα ;

—Εινε ό μόνος τρόπος να τά προσέξη κανείς.

—Μόνον δύο μέσα υπάρχουν γιά να σωθώ ή να γίνω ταυρομάχος ή να μάθω κολύμπι !

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
Τυπογραφ. 28622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
9
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Αριθ. φύλλου 55
Τιμή φύλλου Δραχ. 3
Εκδίδεται κατά Σάββατον

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΤΙΜΟΥ
ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Μία φορά ό Σεπτέμβριος και ό Οκτώβριος ήσαν οι πιο σχολαστικοί μήνες. Ήνοιγαν τά σχολεία, ξεκινούσαν τις ρεζιγκόντες των κυρίων καθηγητών, έτοποθετούσαν τά διδακτικά βιβλία εις τας προθήκας των βιβλιοπωλείων και έκλειαν τά θέατρα και τά άλλα κέντρα διασκεδάσεως. Τώρα ό Οκτώβριος άλλαζε συνήθειας, ύφος και φρονήματα άκόμην. Έν πρώτους δεν έρχεται μέ βροχές και μέ λάσπες όπως άλλοτε. Δεν ειναι κατσούφης και δεν γράφει θλιβερά ρωμαντικά ποιήματα διά τά «πίπτοντα φύλλα». Εγινε και αυτός μοντέρνος όπως και οι άλλοι μήνες. Μη έχων μουστάκι έψαλιδισε τις δονδροστοικίες και τούς κήπους και έτοι τό φθινοπωρινόν φυλλορόνις, που ήτο τό πηνήμον μοτίβο όλης της έλεγεακικής ποιήσεως τού παρελθόντος, δεν άποτελε μέρος τού προγράμματος του.

Εδωσε μία κλωτιά εις τά διδακτικά βιβλία, τά όποια κατεδίδασαν ως περιτά άφου ή παρούσα γενεά έλάδιστα ένδοφείρεται περί της όρθης γραφής και άναγνώσεως και έγέμισε τά περιττερά και τας προθήκας των βιβλιοπωλείων με εικονογραφημένα φυλλάδια και χρωματιστοχρησμένους κινηματογραφικούς υπόθεσεις ή άναγνώματα άφρονάτα εις τόν βίον των ξένων άστέρων. Άντί των σχολείων, άνοιξε τά νταήνγκ και αντί γραμμάτων διδασκε τό φός.

Που ό παλαιός εκείνος Οκτώβριος μέ την ήνοχουέντζαν, μέ τις ψιχάλες και μέ τις δασκαλικές θέργα. Τι ιστορία ήταν άκινην θέε μου. Τό πρωί βροχή και έπλήθεισι άνωμάτων ρημάτων, τό άπόγευμα συνεισφαί και Άλγεδρα. Τό βράδι ύντρασία και μελέτη. Κυπάττει τον τώρα Πού ειναι εκείνο τό άγριο άκέντιστο κεφάλι τού παλαιού προπολεμικού Οκτωβρίου ;

Ο δικός μας Οκτώβριος τίποτε δεν διαώζει από τόν παλαιόν, εκτός της κακής συνήθειας της ελιπαρέσεως τού ένοικίου, που ειναι διάλω της συνήθειας παντός μινός. Κομψός κύριος, κομψός, πολύ οικ, χαριτωμένος. Γεμίζει τά θέατρα μέ κόσμο, άνοιγει τούς κινηματογράφους, τά νταήνγκ και τις ταβέρνες. Φέρνει τά πρώτα ρήγν και τό κύμα της άφαιματισμένης. Έτοιμάζει τούς νέους χορούς και τις νέες άουστρίες. Δεν θέλει ούτε να άκούση περί πομπικής συλλογής και... μουσταλινιάς. Μετράει τας ελιπαρέσεις και καταστράνει σκεδιά νέων έπιχειρήσεων.

Επί τέλους κατήρθεσε να άποβάλη τόν ρωμαντισμόν του, να συγχρονισθί και να γίνη μοντέρνος και ό Οκτώβριος. Δεν έχει ούτε ένα μαρμαίνο φύλλο, ούτε μίαν κλωμην μελαγχολικόν δόσαν γιά τούς νοσταλγούς των παλαιών φθινοπωρινών ήμερών.

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Μικρά - Μικρά

Στην Αμερική υπάρχουν έπτά έκκλησίες γιά τούς κωφωλάλους. Η λειτουργία γίνεται μέ τό άλφάβητο των τυφλών. Δηλαδή οι έκκλησιαζόμενοι ψάλλουν ύμνους μέ κινήσεις των δαχτύλων τους.

Ο μέσος όρος της ζωής των κληρικών εινε 65 χρόνια, των υπαλλήλων και των γεωργών 61, των στρατιωτικών 59, των νομικών 58, των καλλιτεχνών 57 και των ιατρών 56.

Ο βρυχηθμός τού λέντος ήμπορεί να άκουσθί σε μεγαλυτέραν άπόστασιν από τόν βρυχηθμόν κάθε άλλου ζώου. Άκούσθι ή κραυγή της θάλας, της κουκουδάκιας, τού πανήγρος και τού τσακαλιού.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

«Τά νεανικά χρόνια μιάς Βασιλίσσης» εινε ό τίτλος μιάς ώραιας ταινίας που πρόκειται να προβλήθί έφέτος εις τας Αθήνας. Πρωταγωνιστεί ή χαριτωμένη Τζέυν Γιούγκο, ή όποια ύποδύεται την Βασιλίσσαν Βικτωρίαν μέ εξαίρετικην έπιτυχία.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

—Μά τί έστιατόριο εινε αυτό !... Δεν ύπάρχουν μπαρέκας, δεν ύπάρχουν αγγιά, δεν ύπάρχουν ψήρια !... Φέρε μου τό παλτό μου να φύγω.

—Ούτε αυτό δεν ύπάρχει πιά, κύριε.

—Ποιάς εινε αυτός ό άνθρωπος που έχαίρετσε ;

—Αυτός δουλεύει γιά μένα.

—Δηλαδή ;

—Νά : αυτός γράφει τις έφημερίδες κι' έγώ τις πουλάω.

—Ο Τζιμ εινε τρομερά ισχυρογνώμων.

—Από πού τό καταλάσσε ;

—Πές μου Παύλο την προσευχή.

—Ο Παύλος ξύνει τη μύτη του, σιωπώντας.

—Μά τί, δεν ζέρεται την προσευχή ;

—Όχι, άπαντάει ό Παύλος.

—Καλά, δεν την άκούσσε ποτέ από τόν πατέρα σου ;

—Όχι.

—Ωραία. Τι λέτε τότε, όταν καθάσσε στο τραπέζι ;

—Μας φωνάζει όλους και μάς λέει : «Έλάτε παιδιά να φαμε !»

—Μά τί έπαθε καλέ αυτός ; Τρελλόθηκε και χορεύει έτσι !

—Όχι, αλλά έλασε μιά εισοπήρι από την έφορεία γιά κάτι φόρους.

—Και γι' αυτό χαιρείται έτσι ;

—Νά. Εινε όλομόναχος στόν κόσμο και χαι :

—Καλά, πώς κανένας και καταλασάσσει τις ποιάς εινε ό ένας και ποιάς εινε ό άλλος ;

—Α, εινε άπλουστατό. Τους δαζούμε και μετράμε.

—Ο Γιώργος έφέρει και μετράει ως τό εκάτο, ό Τάκης ως τό έβδομήντα...

—Πόσον δε έπέμενεν ό νεαρός Βασιλεύς, από την άρχή της Βασιλείας του, εις την κατήρησιν της άσκατολογίας ;

—Αλλά έσπλάγη ! όταν οι τρεις έμποροι της Χίου, δια να περιγύρισον την έμπορικην κρίσιν από την όποιαν υπέφερε τό νσιλ των, ώμωσαν μέ όμορον γλώσσαν πρός τόν νεαρόν Άνακτα :

—Κεάστια, Μεγαλειότατε ! είπεν ό ένας :

—Δηλαδή ; ήρωτισεν άποράν ό Βασιλεύς.

—Δηλαδή, δεν γίνεται νταραβέρι ! είπεν ό άλλος.

—Επομένως ; ξαναρώτισσε μέ άνυπομονοιαν ό Όθων.

—Επομένως δεν ύπάρχει αλισοιβέρισι ! άπάντησεν ό τρίτος.

Έχασε, τότε, την ύπομονήν του ό Βασιλεύς και ήρώτισε τόν ύποασιπτήν του Κατήχητόντον. Αλλά και εκείνος έδωκεν έρπηθείς μέ τό ίδιον λεξιλόγιον.

Και στενοχωρημένος ό Όθων, διότι τόσαι άνθρωποι τού ώμωσαν και δεν μπο :

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 1. 1. 1.

ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85

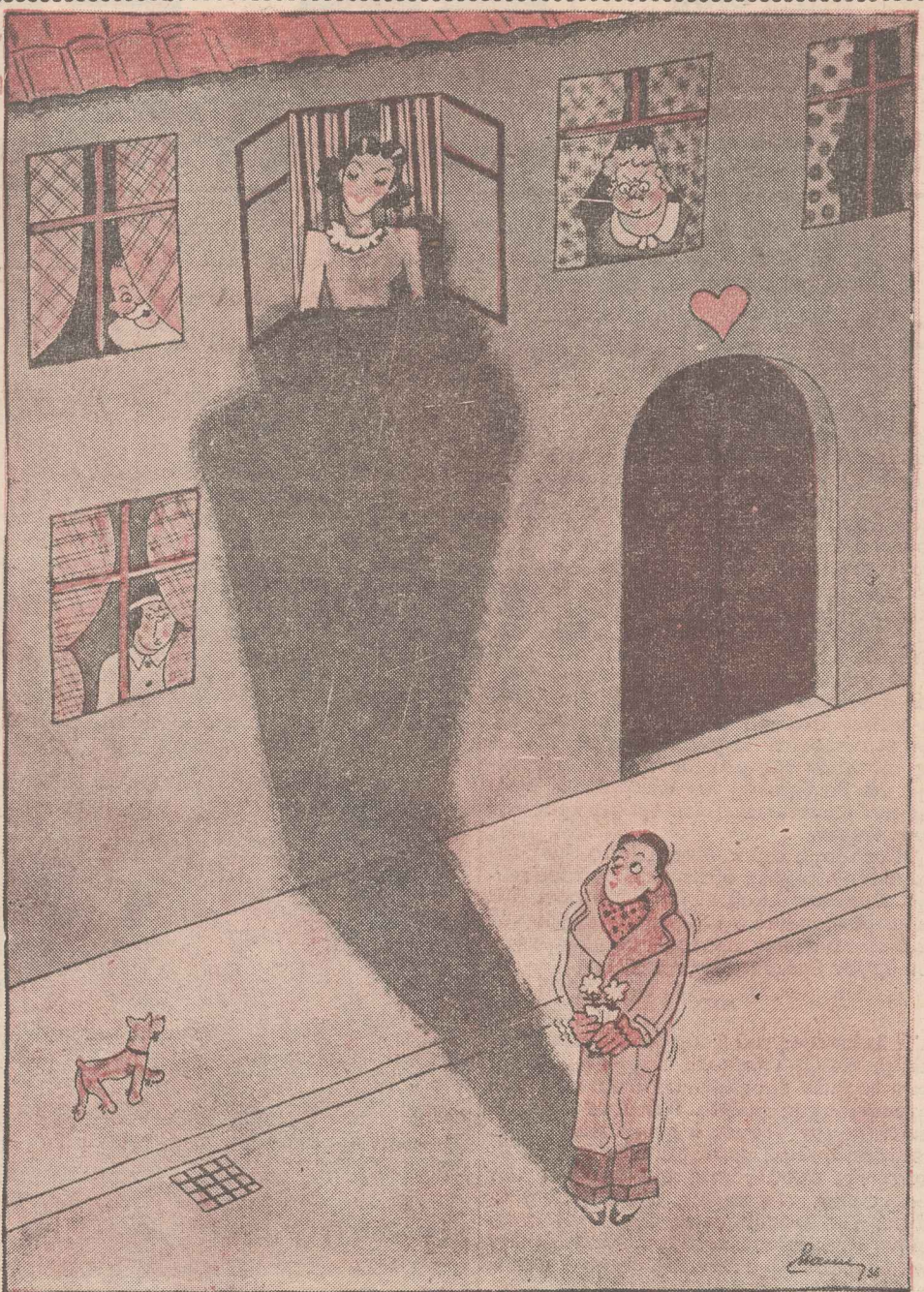
ΑΡΙΘ. 39045

Η ΞΕΠΕΡΑΙΑ

Του ακαδημαϊκού κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

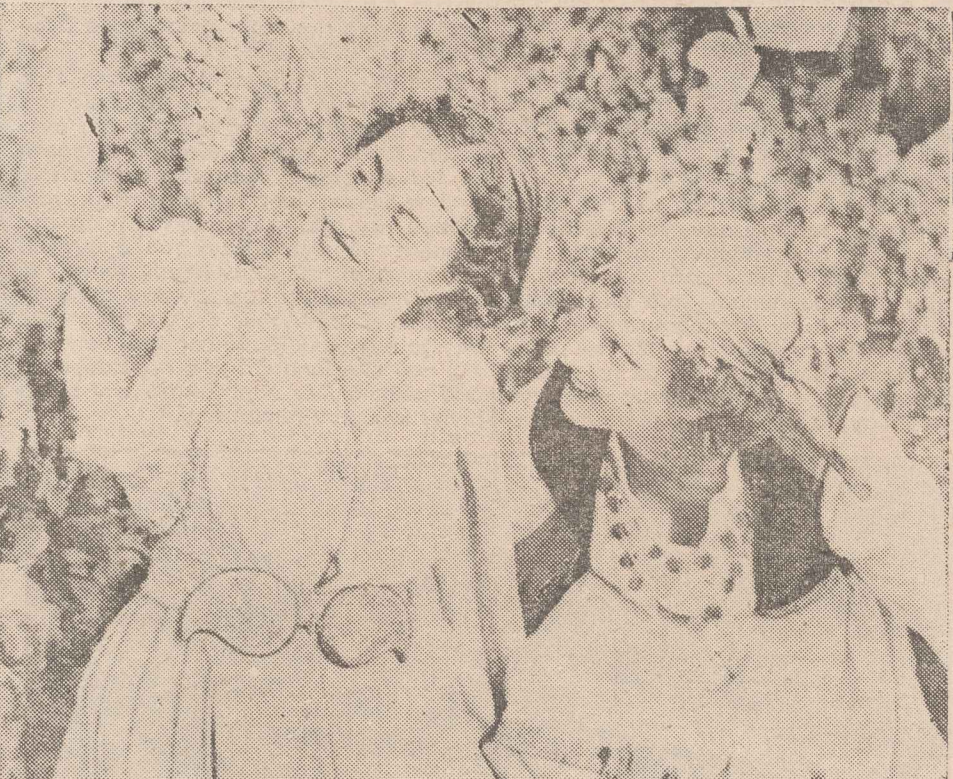
"Ανοίξαν τα παράθυρα του αντικρυνού σπιτιού, κλεισμένα περισσότερο από δυό μήνες. Και τα περάζια τους κορνιζάρισαν διαδοχικά ένα και το αυτό πρόσωπο—ένα πρόσωπο δεσποινίδος, ελαφρά μαρμένο ή καλύτερα με τη δροσιά της κονσόρας, καλά χρωματισμένη από πάνω κατά τις αξιώσεις της εποχής. Είπε αυτό το ίδιο πρόσωπο, που έβλεπε όλο το χειμώνα, τρεις φορές την ημέρα, τότε να μπαίνει για το ταβάνι, τότε να βγαίνει για μία μαστίχα—"ηρολόνζ" εννοείται!—πότε να γυρίζει με μία άγκαλιά θυμάρια από ένα γκι-νίκ. Μα κι' όταν δεν τρέλα, ένοιωθα την παρουσία του.—Θέε μου, πόσο γίνονται αίσθητά, τους τελευταίους καιρούς, τα κορίτσια! Τ' αγόρια δεν τα παίρνει κανείς μυρουδιά. Γλυτρούν το πρωί άθρονα για τις δουλειές τους, το μεσημέρι για το φαί, το απόγευμά τους πάλι για τα γραφεία τους. Το μαγνητοπληγικό που είναι ξεμένοι δεν τρίζει, δε στενάζει, δεν κουδουνίζει, δεν κάνει θόρυβο. 'Αλλά το μαγνητοπληγικό της κόρης, τί σαστάει! 'Ακουα όλο το χειμώνα το πιάνο της δεσποινίδος, τους λυγμούς των ακρόδων του και τις απεγνωσμένες γαργάρες της γρατσοεισμένης φωνής της, το λαχάνισμα των αυτοκινήτων που την έφεραν, τη στάθμευση μπροστά στο σπίτι της, τα ποτάκια που κλείναν με κτύπους, τις λιγυμένες καλινύχτες και τις βαθύφωνες και κοφτές απαντήσεις των συνοδών της, τα προσποιστά γελάκια της—παρακολουθούσα, χωρίς να το θέλω διάλου, όλο το δράμα της κοριτσιάτικης αγωνίας, που συνοψίζεται σ' αυτές τις δυο, αλάνιες και ελέγχοις ερωτήσεις:

—Θα με πάρει κανείς απ' όλους αυτούς που κάνουν φλέρτι; Και ποιάς; Αισθανόμουν την παρουσία της δεσποινίδος και της τραγωδίας της άκομης κι' όταν δεν την άκουγα καθόλου. Τη μάντευα πίσω από το στόμα των παραθύρων, την έβλεπα μπροστά στον σκρίδα της συμβατικής κι' ασήμαντης ζωγραφικής της ή σκυμμέ-

Και στο παράθυρο, μεταίως και πάλι δνειροπολεί τον γαμπρό μεταβολή. Καμμία! Κι' τώρα: Τά ίδια και τα ίδια: Πιάνο, τραγέ, δι, ζωγραφική, ρομάντσο, ταβάνι, μαστίχα, πικ-νίκ... Και πνιγμένος, διακριτικός στεναγμός. 'Αχ, φίλοι μου!... Μα τί σας πίνει και δεν αποφαρίζετε—έναν από τα 'φλέρτι' της—να την πάρει; Είπε πολύ καλό κορίτσι, σάς βεβαίω! Και πρόθυμο να καμή την ευτυχία οποιοδήποτε. Φτάνει να μην είναι τέρας και νάχη κάποιο εισόδημα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

"Ένα στιγμιότυπο απ' την ώρα που άρραξαν τα τουριστικά σωματεία στο Κορυμνί.

"Όταν άνθιζε, ή αγράμπελη κι' απλώνει τα κλαδιά της στο σκούντο, στο χαμόδενο, στο πεύκο τα κλωνάρια, στον έγκρεμο του βράχου, στα ρέματα του ποταμού, κι' αγέραν, κάμπος και βουνά, την πλάση πέρα ως πέρα γιομίζει από μοσκοβολία με τον άνασσαμό της,

Κ'είς κάμπος κ'είς βουνόκορπον κι' όπ' είναι άμπελα τρέχουν, με τα καλάθια τα πλεχτά και με τα βατοκόπια και με τραγούδια, με χαρές, όταν αρχίζει ο τρύγος. 'Αναταράζονται οι έρμιες, ακολουθούν τ' άμπελα, λές κι' από κάθε πέτρο όρθη, λές κι' από κάθε βάτον όπου στο χόρτο σέρνεται, κόρης κορμί φτυρώνε'. Πράσινη απλώνεται ή φυτεία κ' όι' όργες μεστωμένες, μαύρες και κίτρινες, ξανθιές, αυρολογούν, γυαλίζουν στην πρώτη άκτιδα του ζεστού του ήλιου όπ' ανατέλλει, σάν μαύρα μάτια, σάν κοντρά κλωνιά μαργαριτάρια. Οι βέρρες όι' κομωριτές λαμποκοπούν κι' έκεινες, κ' όι' περονιλιές ζαπλώνονται στα διάπλατα κρεβάτια και στήν πυκνή τους κλωρασία και στήν ίδρωμένην άργασιά βροσίχυναν άνασείνουν, την άργασιά που όλημερίς όλο τρυγάνε κι' απλώνει, την άργασιά που λασχερά πότε 'να πέση ό ήλιος, πότε να λασχίσουν τα ριζά, να δροσερέψει ό κάμπος.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΕΝΩ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΟΡΓΩΜΑ...

Είμαστε στην ώραία εποχή που ή γη αναπαύεται. 'Επειτα από τό θέρος, έπειτα από τόν τρύγο, περνάνε αρκετές μέρες που οι χωρικοί δεν έχουν πιά βαρείες δουλειές. Βέβαια ή γη δεν άφνει ποτέ ήσυχο τόν άνθρωπο που επιδιόεται εις αυτήν, που ή καλλιέργειά της είναι ό μόνος προορισμός και ό σκοπός της ζωής του. Μικρότερες άσχολιες, ελαφρότερες εργασίες πάντα υπάρχουν. 'Αλλά οι μεγάλες, βαρείες δουλειές είναι τό έργωμα, τό σκάισμα, τό πότισμα και έπειτα τό θέρος, ό τρύγος και ή έξασφάλις της συγκομιδής. 'Εκτός που οι δουλειές αυτές είναι βαρείες, εκτός που θέλουν δύναμι και άντοχή, εκτός που ό χωρικός εκτίθεται συνεχώς σε όλες τις άπομορφικές έναλλαγές, στη ζέση, στο κρύο, στη βροχή και στο χάνι άκόμη, έλοι οι κόποι του, όλες οι προσπάθειές του εξαρτώνται και πάλιν από τόν καιρό και από την άσάθεια των άτμοσφαιρικών συνθηκών.

Τώρα ή γη αναπαύεται και μαζί της ό άνθρωπος. Είπε ή ώραία εποχή, ή οποία, ίδιες γύρω από την 'Αθήνα—συνεχία του καλοκαιριού—παταίνεται σκεδόν πάντα ως τά Χριστούγεννα και είναι γλυκεία και ήρεμη, περισσότερο κι' από την άνοιξη. 'Αλλά τό συναίσθημα του φθινοπώρου είναι αίσθητο. Αι όπώρα φθινούν πραγματικές και σιγά-σιγά εκλείπουν.

Στά βορειότερα κλίματα, άλλα και στα άλλα μέρη της 'Ελλάδος τά δένδρα χάνουν την πράσινη ύμωφιά τους και τά κίτρινα φύλλα σκεπάζουν κάθε μέρα και περισσότερο τό έδαφος γύρω. Οι μέρες μικραίνουν, τά μακρά βράδια αρχίζουν αλόενα και ένωριτερα και ό ουρανός χάνει τό ζωρό γαλάζιο χρώμα του, ένώ κάποια ελαφρή μελαγχολία χύνεται στην άτμόσφαιρα και σε όλη τη φύσι.

'Εδώ στην 'Αττική τό φθινόπωρο γίνεται αισθητό βέβαια έπίσης, άλλα ελαφρότερα, άπαλότερα. Τά πολλά τά πεύκα των λόφων και των πλαγιών διατηρούν όλη τη δροσερότητα τους και όλο τό ζωρό, άρμονικό τους πράσινο. 'Ο σκίνος σκεπάζει τό έδαφος και ό έλάνης με τη σταχτιά και άσημεία φορεσιά τους μένουν έπίσης άγνιχτες και ήρεμες στους μήνες αυτούς που μένουν όλοένα πλησιέστερα προς τόν χειμώνα.

Μέσα στην πρσανάδα αυτή που διαπνέεται, τό δένδρο με τά κλωνιά τά φύλλα που κτρινίζουν και πέφτουν δεν φαίνονται πολύ και δεν μέε κάνουν τόσην έντύπωση. Μόνον οι εκδρομείς που άνεβαίνουν ψηλά στα κορφοβούνια και στις πλαγιές βλέπουν τά κτρινομένα πλατάνια να χαράζουν με μία χρυσή γραμμή τό φιδωτό κατηφόρισμα των ρεματιών άνάμεσα στις άρμονικές κορφοβύλες των λόφων.

Κι' έδώ στην 'Αττική όμως ή γη ήσυχάζει. 'Ο τρύγος κοντεύει να τελειώσει. Τά πράσινα άμπελα απλώνονται άκόμη όπως πρώτα, χωρίς να έχουν χάσει σκεδόν κανένα από τά φύλλα τους, άλλα στα κλωνάρια τους δεν κρέμονται πιά τά πλούσια 'σασμιά του ώραιου καρπού που κοσκινίζει σάν τό ρομπινί ή κτρινίζει σάν τό κεκριμάρι και περιέχει μέσα στις μεστωμένες ρώγες του, σκεδόν όλα τά

στατικά της τροφής του ανθρώπου. Δεν μένουν παρά τά 'κουδούνια' που τά μαζεύουν σιγά-σιγά οι κοπέλλες και τά παιδιά για τό σίπι. 'Επειτα θα μαζέψουν και τά φύλλα για τό ζάα, όσα προφθάσουν και μετά τά άλλα θα πέσουν κτρινομένα και θα ληάνουν τό χώμα.

Στους άγρούς άκόμη ή γη είναι χέρσα. Σε λίγο θα αρχίσει τό όργωμα. Σε λίγο τό άλετρι που τό σέρνουν άκόμη τά άλογα ή τά βώδια—τά τρακτέρ δεν έχουνε άκόμη πολυδιαδοθή στη χώρα μας εκτός εκεί όπου υπάρχουν μεγάλες εκτάσεις για καλλιέργεια στη Θεσσαλία και στη Μακεδονία—θα σιχίρη ρυθμικά τη γη και θα χαράξη τά παράλληλα αλάκια, στα όποια κατόπιν θα πέση ό σπόρος που με θούριο θα γίνει τό ώραιο κυματιστό στάχυ που θα μάς δώσει τό ψωμί. Δεν υπάρχουν ίσως ώραιότερες και άρμονικότερες ειόνες από τις άγροτικές, στις όποιες παρακολουθεί κανείς την έπίσηση και συνεχή προσπάθεια του άγρότου για ν' άποσπάσει από τά σπλάχνα της γής τόν καρπό.

'Όσο σκληρή είναι ή δουλειά—γιατί είναι πράγματι σκληρή—τόσο άρμονικές είναι στο μάτι οι διάφορες εκδηλώσεις της. Τό έργωμα, ή σπορά, τό θέρος, ό τρύγος. 'Από την αρχαιότητα οι μεγαλύτεροι ποιητές ένπνευσόθησαν μερικά από τά ώραιότερα ποιήματα που έχουν γραφή από την άγροτική ζωή, από την ζωή που κάνει δάνθρωπος κοντά στη μητέρα γη. Και μερικοί από τους ώραιότερους πίνακες των μεγαλύτερων ζωγράφων είναι έπίσης πορμένιοι από τη ζωή των άγρών και σε χιλιάδες αντίτυπα έχουν διαδοθή σε όλον τόν κόσμο. 'Αλλως τε, όσο και άν ό πολιτισμός, όσο και άν ή ζωή στις μεγάλες πόλεις ίδιως, στα βιομηχανικά κέντρα, μάς έχει απομακρύνει από την φύσι, από τη ζωή του άγρού και του λόγου, ή άλήθεια παραμένει αυτή ή γη μάς τρέφει, ή γη είναι ή άληθινή μητέρα που μάς δίνει ό,τι χρειαζόμαστε για τη ζωή. 'Όλα, εκτός από την θερμότητα και από τό φως του ήλιου και εκτός από τόν αέρα που αναπνέουμε, μάς έρχονται από τη γη. Και τό νερό, τό δροσερό και γάργαρο νερό που ξεκουράζει και άναζωονοει, που χωρίς αυτό και ή γη θα μινε ξερή, χωρίς την πράσινη, ώραιο φορεσιά της, βγαίνει μέσα από τά βάθη της άσπερστος, φιλτραρισμένο και όλοκάρθο ή φροσμένο πλούσιο σπασμα πού δίδει χνούς διάφορες άποφάσεις και έναδύνουν την ύγεια στους κουρασμένους όργανισμούς.

'Ο γεωργός δεν είναι μόνον ό άνθρωπος που σκάβει τόν κάμπο για νά ζήσει, όπως όπιναν παπάρια ό παπουτάρια και κανάτα ή κανατάς. 'Ο γεωργός στην ταπεινή του δουλειά του σκαφτιά και του ποτιστή, κάνει κάτι καλύτερο και άνώτερο: μετεχει της ιερής προσπάθειας, που δημιουργεί τη ζωή. Χωρίς αυτόν ούτε σάρι, ούτε ψωμί! Χωρίς αυτόν, χωρίς τους εργατές της γής, όλα τά ποικίλα και θαυμάσια προϊόντα του έδάφους δεν θα ύπήρχον και ό άνθρωπος θα έστερείτο τό από την κυριότητα του τροφής. Γι' αυτό άλλως τε, από των αρχαιότατων χρόνων, σε όλες τις χώρες οι έργοι της σποράς, της φύσκουδης, του τρύγου, ή πύρσαν ή ύμους έπιοιζες και ήμερες ταυτοχρόνως εκδηλώσεις της γενικής χάρας έν συνδυασμό με θυσίες, λαπανίες και προσευχές.

Τώρα ή γη αναπαύεται. Μέσα στο καιρικό, άπαλό φως, οι άγροι ήρεμούν στο ώραιο τους πλαίσιο των άρμονικών πεύκων και των ερπινικών έλαίων. Τά λειβάδια, οι πλαγιές πρασινίζουν. Με τά πρωτοβόρια φυτρώνει τό νέο χορτάρι και στους λόφους άνθίζουν τά κικλάμια που σε λίγο ή 'αγκαλιόσθουν με τις σκεπτικές, λεπτές άνεμώνες. Τά πλατάνια και οι λευκές με όλα τους τά φύλλα άκόμη, όρθουν στόν δροσερότερον αέρα που έρχεται από μακριά, από τη μεγάλη θάλασσα, από τα ψηλά βουνά και οι πηγές μέσα από τό βράχο ψθυρίζουν τό αίσιο σιγανό τους τραγούδι.

'Η γη, ή μητέρα γη, μόλις βγομει από τόν θόρυβο της πόλεως, μάς προσφε-

ρει την άναπαυτική, την ξεκουραστική της ήρεμία, μάς δέχεται στο ερπινικό φως που την λούζει σάν χάνι αυτή την εποχή, μάς χαρίζει τό θαύμα των μακρινών της απόψεων που συνεχώς, σε κάθε στροφή του δρόμου, σε κάθε άνηφορμα του μονοπατιού, σε κάθε βήμα σκεδόν άλλάζουν, σε μία συνεχή έναλλαγή του πλαισίου που τις περιβάλλει.

Πέρα εκεί δύο άλογα τρώνε τό χορτάρι του αυλακιού, ένας γαϊδάρκος περνάει με 'να φόρτωμα χρυσά άκυρα, ένα κοπάδι πρόβατα βόσκει με σκυμμένα κεφάλια ένώ ήσυχα κουδούνια, σε κάθε κίνηση, άντηχουν στόν καθάρων, λεπτότατον αέρα.

'Η γη ήσυχάζει. 'Όλα ήρεμούν στην άγκαλιά της ως ότου αρχίσει πάλι ή μεγάλη δουλειά που, με τόν ίδρωτά του άγρότου και την βοήθεια του Θεού, θα έ-ξασφαλίση για άλλη μία χρονιά τό ψωμί του λαού.

P. ΚΡΑΟΥΣ

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΒΡΑΔΙ

Στις ρούγες πάνω του χωριού τό άπόσκιο καμωρώνει και σκετινιάζουν τών σπιτιών τ' άραστάς κατάφλα. Τά ζα γεμίζουν τις αυλές κι' όλόγυρα τις βρύσες οι κοπέλλες άσπορολογούν με άπιώμενες στήνες.

Πάνω απ' τη μάντρα της σκάιας τά φύλλα τ' άριωμένα στέκουν χρυσά διάφανα και οι όρνες κοκκινίζουν σφιγμένες μέσ' στα κλώνια. Τού μούστου τό λιβάνι στο άγέρι χύθηκε απ' τ' άσκις κι' από τά παπιτάρια.

Κάπου ψωμί ξεφούρνισαν. Κι' ό πράγος στο πεζούλι τό λιβανένιο καθιστό λούσπηρα μωσαντας. Στ' αλώνια και στις λαγκαδιές τις βερμιόμενες τάρα.

στοβάσθηκαν οι θημιόνες πνιχτές σάν κεκριμάρι. Καί ή διαδατρική ψυχή, παλιό σκοπό θυμάται τι σε όμοιο φώλευε χωριό τό σίπι της άγάπης.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ

ΔΗΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΣ

Τι λέγει ο υπηρέτης του Στράους

Ο Σίμων Πάτζιτς συνεπλήρωσε κατ' αυτάς τὸ ἐβδομηκοστόν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Αὐτὸ δὲν αὐτὸς ἐνδιαφέρει ἴσως, ἐπειδὴ τὸ ὄνομά του οὐκ εἶναι ἀγνώστου. Καὶ ὁμῶς αἱ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης ἀνέφεραν ὅτι καθεστὼς, εἰς τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς λαμβάνει εὐχέτηρα τηλεγραφήματα, ἐπιστολάς καὶ δῶρα ἀπὸ ὅλην τὴν Αὐστρίαν!

Καὶ ὁμῶς, εἶναι ἕνας κοινὸς ἀνθρωπῶκος, ἕνα καλὸ γερωντάκι πού ἔκαμε κάποτε τὸ ταπεινὸν ἐπάγγελμα τοῦ υπηρέτου. Ποιὸν νομίζετε ὅτι υπηρέτησεν ὁ ἀνθρώπος αὐτός; Τὸν Γιόχαν Στράους, τὸν βασιλέα τοῦ Βιεννέζικου ὁδῶς, τὸν συνθέτην τοῦ «Γαλάζιου Δουναβέως», τοῦ «Ἀρχιτεκτονικοῦ», τῆς «Νυχτερίδας», τοῦ μουσουργοῦ πού ἐλατρεύετο ἀπὸ τὰ πλῆθη τὰ ὅποια ἀκόμη καὶ σήμερον, τὴν ἐποχὴν τῆς τζαζ, προλαβαίνουν διὰ τὴν μουσικὴν τὴν ὑπερβολικὴν ὅτι ὑπάρξαν δύο συνθέται μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Γιόχαν Στράους: ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱός. Διασημότερος ὑπῆρξεν ὁ δεύτερος, καίτοι καὶ ὁ πρῶ-

Τὸ κλασσικὸν ὄθος τῆς ὀπερας ὅπως δὲν τὸ χορεύουν πλέον.

τος ἐχάρισεν εἰς τὴν προκάτοχον γενεάν θησαυροὺς μελωδικῶν κυμάτων.

Ὁ υἱὸς ἐσυνέχισε καὶ ἐτελειοποίησε τὴν πατρικὴν τέχνην, ἀποκτώντας μεγαλύτεραν φήμην καὶ δημοφιλίαν, ὅταν διέδωκεν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν διὰ τὸν χορὸν ἐκείνου πού εἶναι κατ' ἐξοχὴν βιεννέζικη δημιουργία, καὶ μάλιστα τῆς αὐτοκρατορικῆς Βιέννης τοῦ περασμένου αἰῶνος, τῆς Βιέννης τοῦ Φραγκικοῦ Ἰωσήφ, τῆς πρωτεύουσας τῆς κομψότητος, τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς ξεγνοιασιάς.

Ὁ Σίμων Πάτζιτς λοιπὸν διετέλεσεν υπηρέτης τοῦ Γιόχαν Στράους τοῦ νεωτέρου, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἀκριβῶς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ αἰῶνος μας, εἰς τὰ 1899, ἀρκετὰ προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ἀκριβῶς ἀκόμη καὶ ζωτικώτατος.

Ὁ υπηρέτης ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν κύριόν του, παρ' ὅλην τὴν διαφοράν τῆς ἡλικίας, ἐξ αἰτίας τοῦ περαστοῦ μυστακῶς πού ἦτο τότε τῆς μόδας. Ὁ Στράους ἔλεγε συχνά δι' αὐτόν:

—Εἶμαι πολὺ ἐλαχιστοῦ μέρους πού ὁ Σίμων τρέφει ἕνα μυστακὸν ὁσὸν τὸν ἰδίων μου. Εἶμαι δέξιας ὅτι, ἂν ἄφαινα γένεια θὰ ἔσπευδε νὰ μὲ μιμηθῇ.

Καὶ ὅταν ἀκούσῃ κανεὶς τὸν Πάτζιτς πού εἶναι ἀνεξάντλητος πακτωλὸς ἀναμνήσεων διὰ τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῆς Βιέννης τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἰῶνος, σχηματίζει ἀμέσως τὴν πεποιθὴν ὅτι ὁ Στράους ὑπῆρξεν ὁ ἰδεωδέστερος τῶν κυρίων: ποτὲ δὲν ἐφῶνάζε, ἦτο πάντοτε εὐδιάθετος καὶ ἐξαιρετικὰ γενναῖος ὁμιλῶν.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ βῆλα καὶ ἡ σύζυγός του εἶχαν περὶ τοὺς δώδεκα ὑπηρετὰς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν. Ὁ Πάτζιτς εὐρίσκει εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν τοῦ μασέτορ, πού ἤθελε νὰ εἶναι πάντοτε καλοντυμένος καὶ εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ μὴ θέλῃ νὰ γερᾷ. Ἐξοφε λοιπὸν τὰ μαλλιά καὶ τὰ μουστάκια τοῦ τουλάχιστον μίαν φοράν τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ μεγαλύτερη φροντίς του ἦτο ἡ ἐκλογὴ τῆς γραβάτας. Εἶχεν δολοκλήρον συλλογὴν γραβάτῶν καὶ δὲν ἐφορούσε ποτὲ μίαν περισσότερον ἀπὸ τρεῖς φορές. Ἐπειτα τὴν ἐχάρειν εἰς τὸν υπηρέτην του, πού διατηρεῖ ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ κειμήλια αὐτῶς, πελώριες γραβάτες τοῦ περασμένου αἰῶνος, πού ἀποτελοῦσαν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν υπερφάνειαν τοῦ κυρίου του, ἀλλὰ θὰ ἐποκαλοῦσαν τώρα τὸν γέλωτα, εἰς ἔδαρος ἐκείνου πού θὰ ἐτολμοῦσε νὰ τὰς φορέσῃ.

Ὁ Στράους εἰργάζετο κατὰ προτίμησιν τὴν νύκτα καὶ κάθε βράδι προτοῦ κατακλιθῇ ὁ υπηρέτης τοῦ ἐποπθετοῦσε σιμὰ εἰς τὸ κρεβάτι ἕνα μικρὸν ἀναλόγιον μὲ χαρτὶ τῆς μουσικῆς. Ὅταν τὸ σπῆτι ἐβυθίζετο εἰς τὸ ὑπνόν, ὁ Στράους συνθέτει καὶ τὸ πρῶτον ἐπαίεν εἰς τὸ πιάνο τὰ ὅλα ἐκείνα πού εἶχεν ἐμπνευσθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός.

Ὅταν ὁ Στράους ἐνύμνειν ἕνα μᾶ ἀπὸ τὰς συνθέσεις αὐτῶς δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἐπιτυχημένη, ἐχάριζε τὸ χειρόγραφον εἰς τὸν υπηρέτην του.

Ἡ συζυγικὴ εὐτυχία — ὅπως ἄλλως τὴν ἐν γένει ἡ εὐτυχία γιὰ τὸν ἄνθρωπον εἰς οἰανδήποτε κατὰστασις κα' ἂν εὐρίσκεται— δὲν εἶναι κάτι ἀπλόν, κάτι φυσικόν, κάτι στρωτὸ, κάτι, τέλος, πού πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού δύο ἄνθρωποι ἀποφασίζουν νὰ ἐνώσουν τὶς τύχας τῶν λόγων αὐτῆς ταύτης τῆς ἀποφάσεως. Εἶναι τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ κερδιθῇ, νὰ ἀποκτηθῇ, νὰ κατακτηθῇ καὶ αὐτὸ δὲν γίνεται παρὰ μόνον—ὅπως ὅλα ἄλλως τε τὰ καλὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον— μὲ καλλιέργειαν καὶ προσπάθειαν. Φιλία, ἀγάπη, συνεννόησις εἶναι φρούτα, τὰ ὅποια καὶ δὲν εὐδοκιοῦν, ἀλλὰ καὶ μαραινόνται ἐὰν δὲν ἔχουν τὴν περιποίησιν πού τὸν χρειάζεται. Ἀποτελοῦν δὲ τὴν βάσιν ὅχι μόνον οἰοῦντο ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ οἰοῦντο ἀρμονικὸν καὶ σταθερὸν γάμου. Καὶ ἐν τούτοις οἱ περισσότερες ἐνώσεις δύνουν λαθόν, ἂν ὁ ἀμέσως, ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸν εἰς χίλιες παρεξηγήσεις καὶ προστριβές. Εἶναι ἀπίστευτον πόσα ἐλαττώματα ἀνακαλύπτει κανεὶς σὲ ἕνα ἄνθρωπον ὅταν βρεθῇ δεμένος μαζί του μὲ τὸς δεσμούς τοῦ γάμου. Ὡς ἐκ θαύματος ἀναφαίνονται τότε ὅλα τὰ δυσάρεστα σημεῖα, ὅλας οἱ γωνίες, ὅλας οἱ ἰδιοτροπίες, ὅλα τὰ παράξεννα, τὰ ὅποια ἐκλαμβάνοντο πρῶτα ὡς ὠραίες πρωτοτυπίας καὶ ὡς παρακλιπτικὰ στίγματα ὠραϊστικὰ καὶ τὰ ὅποια αἰφνιδίως ἐγίναν αἰτίες δυσανεκτικῶν καὶ ἀσυνεννοήσεως.

Ἡ γεινναῖος ἐνεργεῖ ὅταν μικροσκοπῶν: οἱ μικρότερες λεπτομέρειες παρουσιάζονται ὡς γιγαντιαία βουνὰ καὶ οἱ δύο

10 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ πρὸς τοὺς ἄνδρας

Σημειώσατε παραπλευρῶς τὴ βαθμολογία σας

1) Διαβάζετε συχνὰ ἐφημερίδα σὲ τραπεζί; (Ναὶ 5, ὄχι 16).

2) Εἰδοθε πάντοτε καλὰ διατεθειμένος μὲ τοὺς φίλους σας καὶ συγγενικοὺς σας ἐξῆ ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἐνὸς μέρους εἰδοθε πάντα ἐρεθισμένοι καὶ μὲ κακὴ διάθεσι; (Ναὶ 2, ὄχι 30).

3) Εἰδοθε τῆς γνώμης ὅτι σεις φέρετε τὰ χρήματα σὸ σπῆτι καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχετε μόνον δικαίωμα νὰ τὰ διαθετέτε; (Ναὶ 4, ὄχι 25).

4) Λέτε ποτὲ πρὸς τὴν γυναῖκα σας: «Αὐτὸ ἐνδιαφέρει τοὺς ἄνδρας, ὁ δὲν καταλαβαίνει τίποτε!» καὶ τὴν παροίμοιο; (Ναὶ 5, ὄχι 17).

5) ἔχετε τὴν συνήθειαν νὰ δείχνετε πῶς δὲν σας ἀρέσει τὸ φαί τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ λέτε ὅτι ἄλλοι τὸ κάνουν καλύτερα; (Ναὶ 5, ὄχι 26).

6) ἔχετε τὴν κακὴ συνήθειαν, ὅταν ἡ γυναῖκα σας ἐκρί ἀλλή γυναικὶ ἀπὸ ὅσας καὶ νὰ εἶναι ἀπολαύσεις καὶ νὰ τὴν ἀπολαύετε; (Ναὶ 2, ὄχι 30).

7) Σὰς κακοφορεῖται ἂν ἡ γυναῖκα σας χρησιμοποιεῖ γιὰ ἕνα εἶδος ποτὲ σκαπὸ, πράγματα ἀτομικῆς ἀπολύτως χρήσεως, θίβλια, τοιγάρ κλπ.; (Ναὶ 3, ὄχι 19).

8) Νομίζετε πῶς τὰ μικρὰ δῶρα στὴ γυναῖκα σας, λουλούδια, γλυκὰ κλπ. εἶναι περὶτὰ καὶ πολυεξοδα; (Ναὶ 2, ὄχι 26).

9) Λέτε ποτὲ πρὸς τὴν γυναῖκα σας: «Μπράβο, εἶσαι πολὺ καλὴ! Καμμία ἄλλη δὲν τὸ κάνει τόσο καλὰ!»; (Ναὶ 30, ὄχι 2).

10) Ὅταν γιὰ ἕνα ὁποιοῦνδήποτε λόγον δὲν σας εἶναι εὐχάριστος ἀποφένετε νὰ μιλήσετε μὲ τὴν γυναῖκα σας γιὰ ὑποθέσεις σας; (Ναὶ 2, ὄχι 16).

τὸ θέρωσον πού θὰ βρῆτε τὸ διαοίετε διὰ 10.

Ἐὰν φθάσετε τὸν ἀριθμὸν 13, ἡ γυναῖκα σας μπορεῖ νὰ εἶναι εὐχαριστημένη.

Εἶδοθε Εὐτυχισμένοι Ζῦγιοι;

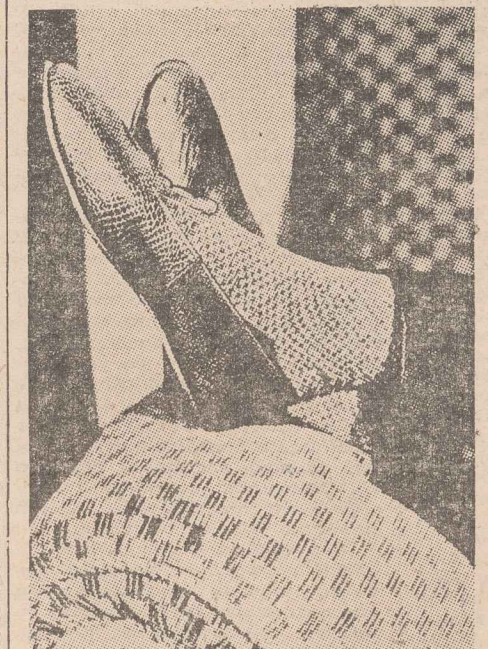

ἀνακαλύπτουν διὰ μίαν ὅτι ἐπανδρεῦσκαν μὲ μίαν ἐνοχλητικώτατη... λίμα. Καὶ ὁμῶς τὸ μικροσκοπικὸν ψεύδεται πάντοτε ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὅτι παρουσιάζει τὰ πράγματα ἐντὸς τοῦ περιωρισμένου πεδίου τῆς σμικρότητος τῶν καὶ ὅχι ἐν συνδυασμῶν πρὸς τὸ γύρω τους περιβάλλον, πρὸς τὸν κόσμον ὅλον ἐν γένει.

Εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὅποιον ἐκείνοι πού περιορίζονται στὶς λεπτομέρειες μόνον—καὶ μάλιστα συχνότατα στὶς μικρολεπτομέρειες—λπομονοῦν χάρις εἰς αὐτὸς τὸ σύνολον καὶ δίδουν πολὺ περισσότεραν σημασίαν σὲ μικροπράγματα, σὲ μικροπερισταθμὰ καὶ σὲ μικροπράγματα ἐν γένει παρὰ τὸ σύνολον πού ἔχει πραγματικὰ μεγάλην σημασίαν. Αὐτὸ συμβαίνει ἀκριβῶς ὅταν στοὺς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων συνδέσους—καὶ σὲ τὸν γάμον φυσικὰ—γιὰ μίαν μικρὰ παρεξήγησιν ἢ γιὰ ἕνα ἀπερίσκεπτον ἢ κακὸ λόγον, τίθεται ζητήματα ὑπάρξεως τοῦ ὅλου οικοδομήματος.

Φυσικὸν εἶναι ὅταν ἀρχίσουν αὐτὲς οἱ προστριβές καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἡ διοριστικότης, ἡ λογικὴ καὶ ἡ καλὴ θέλησις γιὰ νὰ θέσουν ἕνα φραγμὸ, νὰ δημιουργηθῇ καταστάσεις ὁλονέν καὶ χειρότερες καὶ πληγὲς ὁλονέν καὶ βαθύτερες.

Καὶ χρειάζεται, ὅπως εἶπαμε, μεγάλη καὶ συνεχὴς προσπάθεια γιὰ νὰ συνθέσῃ

Μήπως τυχόν φορεῖτε τὴν παντοφλάδα σας καὶ ἐπαίνεστε στοὺς καναπέδες πρὸς μεγίστην ἀπελαύσιν τὴν συζύγῳ σας πού εἶναι καλὴ νοικοκυρά;

ἕνα ζεῦγος νὰ βαδίζῃ μὲ τὸ αὐτὸ βῆμα καὶ μὲ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τὸν κοινὸν δρόμον, μὲ ἡμέλια καὶ καλωσύνη, χωρὶς νὰ δημιουργηθῇ πλέον ἄλλες προστριβές. Τοῦτο ἀπαιτεῖ ὀλιγώτερον ἢ περισσότερο καιρὸν καὶ σὲ μερικοὺς δὲν κατορθώνεται ποτὲ. Ὅχι πάντα λόγῳ κακῆς βελήσεως, ἀλλὰ κάποτε, ἂν καὶ σπάνια ἴσως, λόγῳ τοῦ πραγματικῶς ἀσυμπίστωντος δύο τελείως διαφόρων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὁμῶς δὲν κατέβαλον καὶ οἱ δύο τὴν αὐτὴν προσπάθειαν γιὰ νὰ φθάσουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃ κανεὶς ὅτι οἱ δυσκολίες αὐτῆς τῆς συζύ-

γικῆς ζωῆς εἶναι δυσκολίες πού ἀναφαίνονται μόνον μεταξὺ ἀνθρώπων διαφόρου φύλου, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ζήσουν μαζί καὶ ὅτι ὅπως ἄλλοτε ἐνομιζέτο καὶ ἐλέθρυνον, πού εἶναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑποχρεωτικὰ ἀναγκασμένοι νὰ ζήσουν μαζί.

Οἱ πῶς ἀσώηναντες πράξεις καὶ τὰ ἐλάχιστα γεγονότα πού συμβαίνουν στὴν

καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ κλεισούρα. Μόλις τελειώσῃ καὶ ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν τους, γίνονται πάλι τέλειον τζέντλεμαν καὶ ὄντας ντρέπεται τὸν ἄλλον γιὰ τὸ χεϊμωνιάτικο φέροισι, χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ καταλάβουν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ χάσουν τόσο πολὺ τὴν αὐτοκυριαρχίαν τους καὶ νὰ λησμονήσουν τὸ ἐναντὶ ἀλλήλων καθήκον. Εἰς τὸν ἀναγκαζομένων σύνδεσμον τοῦ γάμου τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ πολὺ διάφορα. Δύο ἄνθρωποι συναντῶνται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ γάμου ὅπως καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ἐξερευνητῶν. Ἡ διαφορά εἶναι ὅτι μεταξὺ συζύγων ὑπάρχουν καὶ βαθύτεροι καὶ οὐσιωδέστεροι σύνδεσμοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ἐπιτρέπονται νὰ δίδεται τόση μεγάλη σημασία εἰς δευτερεύοντα μικροπράγματα. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι πολλὰς φορές νόμοι, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουν συνεχεῖς διενέξεις, συνεχὴ ἀσμφωνίαν καὶ συνεχεῖς σκηνές, δὲν εἶναι πάντοτε οἱ χειρότεροι.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ τῆς μεταξὺ τῶν συζύγων διαρκούς διενέξεως τοὺς γίνεται τροφὴ καὶ πηλὴς οἱ σύνδεσμοι αὐτοὶ εἶναι σταθερότεροι ἀπὸ ἄλλους καὶ ἀντιμετωπίζουν ἀκλόνητοι μεγαλύτερες καταιγίδες.

Κάνετε συχνὰ δῶρα στὴ συζύγῳ σας; Ἄν ὄχι, ἔχετε ἄδικο. Ἐὰν διαμαντῇ ἢ καὶ ἕνα ἀσώηναντο, ἀλλὰ χαριτωμένον ὅμοιο μὴν σὰς προσφιλῆ ἀπὸ πολλὰ δυσάρεστα ἀπρόσπῃ.....

χρόνον συμβίωσης μεταξὺ τῶν ἰδίων πάντων ἀνθρώπων, προκαλεῖ προστριβές καὶ ὅτι ἡ προσπάθεια δημιουργίας ἀρμονικῆς συζυγικῆς ζωῆς δὲν εἶναι κάτι ἀποκλειστικὸν γιὰ τὸν γάμον.

Τὰ ἡμερολόγια τῶν ἐξερευνητῶν τῶν πολιτικῶν χωρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάζονται νὰ περάσουν τοὺς μακροὺς καὶ σκοτει-

νοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος εἰς ἀναγκαστικὴν ἀναπόφευκτον συμβίωσιν στοὺς αἰωνίους πάγους, πιστοποιοῦν ἀρκετὰ τὸν ἐκνευρισμὸν πού καταλαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, πού εἶναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑποχρεωτικὰ ἀναγκασμένοι νὰ ζήσουν μαζί.

Οἱ πῶς ἀσώηναντες πράξεις καὶ τὰ ἐλάχιστα γεγονότα πού συμβαίνουν στὴν

Μήπως ἀφίεντε τὴν γυναῖκα σας νὰ πλύνῃ τὸ πρόγευμα, βυθίζομενος ἀνεκτίεστα στὴν ἀνάγνυσιν τῆς ἐφημερίδας σας; Καὶ ὁμῶς... πρέπει νὰ εἰσαίτε ὅτι ἡ πῶς ἐνδιαφέροντος εἰσαίτε γιὰ τὴν ζωὴν σας εἶναι ἡ γυναῖκα σας...

καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ κλεισούρα.

Μόλις τελειώσῃ καὶ ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν τους, γίνονται πάλι τέλειον τζέντλεμαν καὶ ὄντας ντρέπεται τὸν ἄλλον γιὰ τὸ χεϊμωνιάτικο φέροισι, χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ καταλάβουν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ χάσουν τόσο πολὺ τὴν αὐτοκυριαρχίαν τους καὶ νὰ λησμονήσουν τὸ ἐναντὶ ἀλλήλων καθήκον. Εἰς τὸν ἀναγκαζομένων σύνδεσμον τοῦ γάμου τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ πολὺ διάφορα. Δύο ἄνθρωποι συναντῶνται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ γάμου ὅπως καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ἐξερευνητῶν. Ἡ διαφορά εἶναι ὅτι μεταξὺ συζύγων ὑπάρχουν καὶ βαθύτεροι καὶ οὐσιωδέστεροι σύνδεσμοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ἐπιτρέπονται νὰ δίδεται τόση μεγάλη σημασία εἰς δευτερεύοντα μικροπράγματα. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι πολλὰς φορές νόμοι, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουν συνεχεῖς διενέξεις, συνεχὴ ἀσμφωνίαν καὶ συνεχεῖς σκηνές, δὲν εἶναι πάντοτε οἱ χειρότεροι.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ τῆς μεταξὺ τῶν συζύγων διαρκούς διενέξεως τοὺς γίνεται τροφὴ καὶ πηλὴς οἱ σύνδεσμοι αὐτοὶ εἶναι σταθερότεροι ἀπὸ ἄλλους καὶ ἀντιμετωπίζουν ἀκλόνητοι μεγαλύτερες καταιγίδες.

Μήπως τυχόν ἐμφανίζεσθε κάθε πρῶτὴν τὴν κουζίνα μὲν πηλὴς, ἀπλῆτι καὶ ἀναμειγμένη; Ἐ, τότε εἰδοθε ἀσυνχώρητοι!

Ἐκείνῳ τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ γάμου—ἐκτός τῆς τεκνονογίας—εἶναι ἡ σταθερὰ πρόθεσις νὰ δημιουργηθῇ ἕνα ἄνθρωπον πού εἶναι ἀρμονικὸς ὁ ὁποῖος θὰ διαρκέσῃ ἐφ' ὅσον θὰ ζοῦν. Διὰ νὰ κατορθωθῇ αὐτὸ χρειάζεται, ὅπως εἶπαμε, ἡ κατάλληλη προσπάθεια. Συχνὰ ἀκούμε ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι παντρεῖσθαι δὲν τερπὸν φέρει νὰ λένε ὅτι ὁ πρῶτος γάμος τους πῃν μίαν ἀποτυχία καὶ ὅτι μόνον ὁ δεύτερος τοὺς ἐδῶκε ἐκείνου πού ἐποθοῦσαν. Αὐτὸ συμβαίνει βέβαια καμμία φορά, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον χρησιμοποιοῦται ἡ πείρα τοῦ πρώτου γάμου εἰς τὸν δεύτερον καὶ ἡ πείρα αὐτῇ, ἡ ὅποια συχνὰ ἐξηννοδοῦται μὲ λύπης καὶ πίκρας, ἀποδίδει τοὺς καρποὺς τῆς.

Η ΓΡΟΨΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

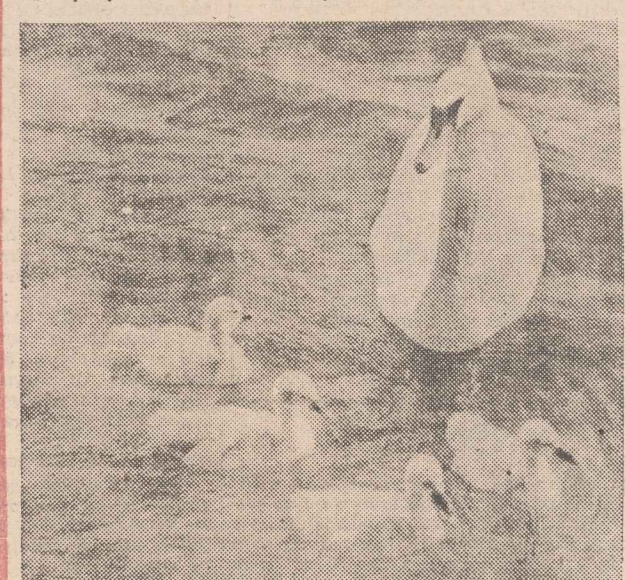
Γιατί μας τρομάζει τὸ 13

Ἄν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες πιστεύῃ στὶς προλήψεις, ἂς μὴ στενοχωρηθῇ καὶ ἂς μὴ τὸ κρῦψῃ. Γιατί, ποῖος λίγο, ποῖος πολὺ, ὅλος ὁ κόσμος εἶναι δεισιδαίμων καὶ προληπτικός.

Κανεὶς ὁμῶς δὲν ἐσκέφθηκε ποτὲ νὰ θρῇ τὴν καταγωγή τῶν δεισιδαιμονιῶν αὐτῶν, ἂν καὶ σχεδὸν ὅλος ἔχουν τὴν ἱστορίαν τους. Ἄς μάθουμε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν μερικῶν συνηθειῶν πού ἀποτελοῦν τὶς ἀδυναμίες μας.

Σὲ πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης πιστεύεται ὅτι τὸ νὰ χυθῇ λάδι εἶναι προμήνυμα κακάων μεγάλης καταστροφῆς. Ἡ δοξασία αὕτη ἔχει τὴν καταγωγήν τῆς στὸ ἐξῆς ἐπιστολῆς:

Κάποτε ἔμελλε Πάπας ἐπρόκειτο νὰ στρέψῃ ἕνα νέον Αὐτοκράτορα. Πρὸ τῆς στέψεως ὁμῶς γίνεται τὸ χρίσμα, μίαν ἱεροτελεσίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς πού πρόκειται νὰ στεφθῇ χρίεται μετ' ὅλης τῆς διακρίσεως λαοῦν τῆς ἱεροτελεσίας αὐτῆς ἀντεστρέφῃ τὸ δοχεῖον μὲ τὸ μύρον καὶ τὸ λάδι γύρῃ εἰς τὸ πλάκωτρον δάπεδον τῆς ἐκκλησίας. Τὸ γεγονός

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ πέντε κύκνοι εἶναι γρουσουζιά. Γι' αὐτὸ σκοτώνουν πάντα τὸν ἕνα...

αὐτὸ ἐθεωρεῖτο ὡς κακὸς οἶανος. Πράγματι δέ, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἕνα σαρὶ δυστυχῆματα συνεσωρεύθησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶσον τοῦ Πάπα ὅσον καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως ἑνὸς μηνὸς ἐβῆκαν καὶ οἱ δύο οἱ κτῆσται ὄντων.

Παλαιότατῃ εἰς ἐπίσης καὶ ἡ δοξασία κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀνατροφή τῆς ἀλατιέρας εἰς τὸ τροπικὸν εἶναι πολλὴ κηλὶς οἰανός. Μερικοὶ μάλιστα ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ πρῶτον ἐπείσθησαν τοῦ εἶδους αὐτοῦ ἔγινε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Μυστικοῦ Δεῖπνου. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους ἀνέτρεψε κατὰ λάθος τὴν ἀλατιέραν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε ὅτι κάποιος ἐξ αὐτῶν ἐπρόκειτο νὰ τὸν προδώσῃ.

Ἀργότερα, κατὰ τὴν ἐπιδημίαν τῶν θαρσάνων εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς Βαρβαρῆρας, οἱ νικηταὶ ἐσκόρπισαν ἀπᾶσι ἐπὶ τῶν ἐρείπων τῶν καταλαμβανομένων πόλεων. Ἀκόμη καὶ κατ' ἡμέραν εἰς τὴν Κορινθίαν ἐπικρατεῖ ἕνα ἔθιμον κατὰ τὸ ὅποιον ἔσταν δύο οἰκονόμοι ἐδρασκόμενοι εἰς ἐχθρὸν, τὰ μέλη τῆς μιᾶς γένουσι εἰς τὴν ἀλλήν τ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΚ ΜΠΟΥΓΚΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Η μυστική υπηρεσία του Αμερικανικού Υπουργείου τών Ναυτικών είχε την πληροφορίαν ότι κ' οίος Ντόλγκερ είχε κάμει μίαν αποδεδειγμένην έφευραν, γιά τήν όποιαν ένδιεφερόντο και άλλα Δυνάμεις. Άνευτέρη λοιπόν εις τόν λόγον τ' ο Νόρτ νά άναράσθαι τ' νά τήν έφευραν αύτήν. Ο Νόρτ, μέ τό ψευδώνυμον Βάν Ντόρν, έπει μέ από πολλές περιπέτειες, συνοδευόμενος από τόν φίλον του Νικόλας, καθύβαινε ν' άναράσθαι τ' έφευραν, πού ήταν έγκατεστημένος εις τό θειονομήκος της Κούβας, εις μίαν έπαυλιν πού λέγεται "ας Πέρλας". Συνοδευόμενος πάντοτε άπ' τόν Νικόλας έκπεπαισμένην τόν Ντόλγκερ, πού είχε πλέον άνηστος, μέ τό ψευδώνυμον Άλδάραντο. Ο Νικόλας είχε έρωτα, ένώ μέ τήν κόρην του τελευταίου αυτού τήν Λίντα, πού τούς υποδέκεται εις τόν κήπον της έπαύλειος. Έκει ο οικοδεσπότης μέ άλλου καλεσμένου άκούονται εις τήν σκοποδολήν μέ τό πόλεον, ένα νέον σφόν, τ' ού ποτέ, μέ τήν έποχήν εκείνην. Έως άπ' τούς καλεσμένους, Λάντλου, μετρημένους κατάκοπος και αύτός αποκυβει θαυμάσια τ' έλοι θαυμάζουν τήν δεινότητά του. "Επειτα έρχεται ή σειρά του Νικόλας νά σκοπεύει. Μετά παρουσιάζεται στήν παρά τ' ένα άλλος καλεσμένος, ο Ιάπων Σετσουμπάρα, ένδιεφερόμενος κ' αύτός γιά τήν έφευραν. Ο Άλδάραντο υποπτεύεται τόν Νόρτ και έπιχειρεί νά τόν σκοτώσθαι. Δέν τό καταφέρνει όμως και τού έπιτρέπει νά λάβη μέρος στήν πλειστηριάζον πού πρόκειται νά γίνει τό ίδιο έρωδι στήν έπαυλιν.)

19ον

"Ήταν θαύμα πώς κατάρθηκε νά σωθί. Περιπατώντας μέ τό τσάρο έπληνε ός τό παράθυρο και κατάρθηκε νά τό κλειστή χωρίς νά σκόπη τό κεφάλι. Δέν έπρεπε νά θυγί άπ' εκεί. Οορούσε άσπρα ρούχα ώστε ήταν πρώτη τάδεος στόχος γιά έναν πού θά ήθελε νά τού έπιτέσει.

"Ανοίξε πάλι τό φως και έπλησασεν τόν Σπένσερ Χάρντιγκ. "Ο καυμένο! έμουρμούρισε. Τί άδοξό τέλος!

"Εοκύνε άπάντω στό πτώμα, άνοιξε τό σασκί, ήρπηνσε καλά, άλλα δέν έβρισκε ποιά μερικά κλειδιά, ήλια δολάρια και ένα διαβήτη.

"Είπε φυσικό! Είπε. "Αν είχε όρτ τά σέδια, δέγ θά ήταν βέβαια τόσο κουτός νά τό όέρνει μαζί του.

"Όταν σκόπηθηκε φαίνονταν γηρασμένος κατ' πέντε χρόνια. "Ευτράφηκε στό άκουσμα ενός μικρού θορύβου, και είδε τόν Σετσουμπάρα νά μπαίει από τήν ίδια εκείνη πόρτα πού είχε μπει κ' αύτός πρό λίγου. Τό πρόσωπο τού Ιάπουνος ήταν σάν κέρνιν μάσκα: δέν είχε τήν παραμικρή έκφραση.

"Τί κρίμα! Είπε. "Ο Σπένσερ Χάρντιγκ ήτ' άνα καλός άνδρας, και είδε τόν Σετσουμπάρα δέν ήταν άβάντας. Καθώς έλέγε δέν έρχατο τίποτε τό ένδιεφερόν άπάντω του.

"Όχι, άπάντως ψυχρά ο Νόρτ. Και οείς πού είσαοτε;

"Απάντα, άπάντως ο Ιάπων. Έκούσέντα-ζα μέ τόν Λά Τούρ.

"Ο Νόρτ έμεινε στή μέση του δωματίου, άκίνητος, προσπαθώντας νά τήν διατίσει νά κινή. Κατέλαψε στό νουμέρασμα τίς πρής τόν παρόν έπρεπε νά κάνει πώς άνοιγει τήν τελευταία τραγουδία και νά εξακολουθήσει έσορμίζοντας τις προηγουμένες άποφάσεις.

"Αποσε τόν Σετσουμπάρα μόνον, ομιά στό πτώμα κ' έμπηξε στό έργαστήριον, διασχίζοντας τήν αίθουσα της δεκαήμερης.

Στό έργαστήριον, τό κίβητος, τά έργαλεία, τό κάθε τί ήταν πεταμένο έδώ κ' εκεί. "Ο Λά Τούρ δέν φαίνονταν πούναε. Προσάφως, άπελησιμένος στή θάβρισε τίποτε, είχαν έν-καταλείψει τήν έρευνα.

"Τα πράγματα άπολυτεύονται άφού λει-πεί, έσκέπτικε ο Νόρτ. Άλλά καί θά ήθελα νά μάθω πού βρίσκεται και τί κάνει.

"Εκείνος σ' ένα σκαμνί στή μέση του δωματίου, έκρυψε τό πρόσωπο στό χέρι κ' έπροσπάδων νά συγκέντρωση τό σκέψι του. "Επέρσαν όντι πέντε λεπτά τίς ώρας. "Επειτα σκόπηθηκε, ήπιε ένα ποτήρι νερό από μία βουτσάλα πού ήταν εκεί μέσα, και άρχισε πάλι νά σκέφτεται.

"Η κατάστασις δέν ήταν καί τόσο άπειληστική, όσο φαίνονταν εκ πρώτης όψεως. Γιατί, έστω και άν παραδεχτόταν πώς είχε πιάσει ένα μέρος στό σκεδόν, τά άλλα μέρη ήταν καλά κρυμμένα.

"Ακολουθώντας μία παλαιά μεθοδό, ο Νόρτ, άρχισε νά εξετάζει τό πρόβλημα άπ' τήν άρχή του. "Ευρήσθηκα τόν Χόλμγκρεν κοντά άντικειμενία πού βρέθηκαν μέσα στήν θάλαττα του. Σε τί θά εκπαισμούσαν αύτά τό άντικείμενα; "Όστε λοιπόν κατ' έπ' έπ' έπ' άνοιχτή διά τίς όας.

"Επειτα, τά παράθυρα του δωματίου όπου ήταν έδεσμεν καί τού γράφευ... Γιατί είναι αύτό τό περιεχόμενον σ' ήσυχιάς, άλ' αύτά θά είχαν τά σημασία τους.

"Επίσης σημασία θά είχε και ή μικρή σταγόνα αίματος τήν όποιαν έβρισκε σμά στήν πόρτα του έργαστηρίου. Σκέφθηκε, και άρχισε νά εξετάζει μέ προσοχή τό πάτωμα του έργαστηρίου.

"Τί κρίμα, είχε, νά μή μπορεί ένας άνθρωπος νά βρίσκεται συγχρόνως σέ τρία μέρη! θά ήθελα νάόλεπα αύτό τό πάτωμα πρό μίας ώρας.... Δέν ξέρω, άλλα....

"Τό πάτωμα ήταν γεμάτο λάδια και σκόνη, πολύ θορυβώδ' άστε δέν μπορούσε νά τό εξετάσει καλά. Είχαν περάσει τόσες φορές όλοι άπ' εκεί, ώστε τώρα δέν διακρινόνταν τό παραμικρό ίχνος.

"Εννοώντας, έόγαλε από τήν τσέπη του ένα σφόν και προσέθηκε μέ προσοχή μία μικρή κηλίδα πού διακρινόνταν μόλις εις τίς άλλες κηλίδες του λαδιού. "Ήταν κόκκινη. Μία σταγόνα αίμα!

"Γαίνεται πράγματι σάν αίμα! Έκανε ο Νόρτ.

"Η ικανοποίησις από τήν άνακάλυψιν αύτή δέν ένέφχυσε σάν νά είχε πάρει ένα δυνατό τουτικό.

"Και τώρα άς δούμε άν είναι αλήθεια ότι ο δολοφόνος άνέθηκε άπ' τή σκάλα. Οί δύο σι-δερένιες πόρτες ήταν κλειστές και είχε ζήτη-αν άν μπορούσε νά τις άνοίξει άλλος από τόν Άλδάραντο. "Ήταν πολύ πονηρός αύτός ο άνθρώπος, ώστε δέ θά μεταχειρίζονταν κλει-ό, άν ο δ' άνθρώπος δέν έμπηκε από τήν πόρτα από πού άλλου ήταν δυνατόν νάφύ- "Οχι βέβαια από τούς τοίκους, πού είχε άρ-κέτα κοντρά, και οί μυστικές πόρτες βρί-σκονταν μόνον στό περιμετρώμενο μυθιστο-ρίμα. Θα πέρασε λοιπόν από κανένα παρά-θυρο.

"Ερριξε μία ματιά στό παράθυρο του δευ-τέρου πατώματος, άλλα δέν έβρισκε τίποτε τό ύποπτο. Είχαν κοντρά κάγκελα, ποιά στρώ-μα σκόνης και ήταν έρμητικά κλεισμένα. "Ο-λα, έκτός από ένα : αύτό πού όρισκόνταν νί-σω από τόν Άλδάραντο!

"Ο δολοφόνος λοιπόν είχε μπει από τόν με-γάλον φεγγίτην, όπως είχαν υποψιασθή ο Νόρτ από τί στιγμήν πού είδε τις άπορρες κλωστές στή σκουριασμένα κάγκελα. Έκει άλλανόθι δέν είχαν μείνει ένδιεφερόντα όκτυ-άκια άποτυπώματα. Άλλά όκτυστας δέν είχε καιρό νά τό εξετάσει.

"Εστάθηκε στή μέση του δωματίου, παρα-πράντως μέ προσοχή τήν έπιπλώμα. "Ε-τοι θυμήθηκε πάλι τή διασκορπισμένη έργαλεία. Άλλά πού έπρόκειτο νά χρησιμοποιηθούν; Σε ποιά έπιπλω ;

"Ήταν ένα σιδερένιο κίβητος μέ τ' έσορα έργαλεία και μηχανήματα, άλλα άνοικτά. Και στό έργαστήριον δέν ήπρηκε τίποτε πού ν' ά-ποστή τήν χρήση τών διασκορπισμένων έργαλείων.

"Επειτα τό βλέμμα του έπηρεσε σ' ένα στε-νόμακρο άντικείμενο, πού είχε τό σκάμα φα-νέλο ή τ' ορπιλλας. Πράγματι, ήταν μία άστα-λένια τ' ορπιλλας καί έργαλεία πού βρέθη-σαν στήν θάλαττα τού Χόλμγκρεν θά μπορού-σαν νά τρυπήσουν τόν κάλυψο.

"Τό όργανον αύτό της καταστροφής καί πού θανάτων είχε μήκος δεκατέσσερα ποδών και τό χρώμα του γκριζό γυαλιστερό. "Ήταν σκα-ποσμίον μέ σκόνη, και άπάντω της φαίνον-τα άποτυπώματα από κάποιο χέρι πού άκούμ-πησε δύο-τρεις φορές.

Μία αίσθησις σκέψις τού πέρασε άπ' τό νου, και ο Νόρτ μέ δύο πηδύματα βρέθηκε κοντά πού θανάτων.

ΤΟΝ ΜΑ.

(Συνέχεια εκ της 11ης σελίδος)

ματιών. Στήν πόλι πού τήν φοβούνται οί Θεοί τών άνθρώπων περισσότερο από τόν θάνατον! Και τώρα θά βάλω νά πεί ξαναόρη ο Αυτοκράτορας σου; Θά σέ βάλή ακόμα τώρα πού σέ φίλησε ένας λε-πρός;

"Ω Βάν-Τσάι! Ω δαίμονα! άνεστέ-νας ή Τόαν-Μά.

"Δαίμονας, ναί! έκράυαζε ή χορεύ-τρια. "Ευρε έναν άπ' αυτούς τούς φο-βερούς εκείνους ανθρώπους πού έστρά-φοντο γύρω από τόν πάσασλο, έπάνω πού τήν άγκάλιασε, τόν έφίλησε και τού έρωφίθηκε άπό τό σάπιο στόμα τήν άρ-ρώστιας και τό πόνος. Άλλά πού έπείτα άνέθηκε στό Ικρίωμα καί έκόλλησε τήν στήν στήν στό στήν της Τόαν-Μά. "Η Τόαν-Μά δέν μπορούσε νά ύπερασπισθή καί ή Βάν-Τσάι τήν έφίλησε, τήν ξαναφίλησε, έ-νώ τό δακρύα της έτρεχαν από τά μά-τια. Ταυτοχρόνως έψιθύριζε:

"Συγγνώμής μέ Τόαν-Μά. Δέν μπο-ρούσα νά κάνω άλλωώς. "Επρεπε νά σέ πάρω από τόν Αυτοκράτορα. Δέν ήθελα νά τόν έχω. Κι' έγώ δέν θά τόν έχω βέ-βαια. Κούτα, κ' έγώ πρέπει νά πεθάνω. Κι' έγώ θυσιάζομαι σάν καί σάν!

Τό πλήθος τών άθλιων καί τών έκει-νων εκείνων ανθρώπων έρώναζε στήν πλατεία, έγελούσε και όλοι ήθελαν νά πλησιάσουν τήν Τόαν-Μά και τήν Βάν-Τσάι. "Η χορεύτρια έβγαλε ένα μαχαί-ρι άπό τό φορέμα της και τό έμπηξε στό στήθος της. "Επείσε χάμω. Οί λεπροί τήν καταπέτησαν, έβρσαν κοντά εις τό Ι-κρίωμα, άνέθηκαν επάνω, 5 χέρια άρπα-ζαν τήν Τόαν-Μά.

Τό σεννάρι έδωσε εκείνη τήν στιγμήν. Στο παλάτι του ο Αυτοκράτορας έπείρε-νε καί έμψύριζε μέσα στή νύκτα.

"Πότε θάρηθς ω Τόαν-Μά! Κάποια ά-γώνια μού σφιγγει τήν καρδιά. Ω! Τόαν-Μά, ω Τόαν-Μά, άξιοθαύμαστη, γαλή-νια, άγαπημένη!

ΓΙΟΣΕΦ ΧΑΡΡΕΡ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ "ΜΟΡΙΣΣΟΝ"

Τέρμα Πανταγμένης
"Εναντι Ιαματικών λουτρών

Κουζίνα εκλεκτή Ευρωπαϊκή καί Έλληνική. Ψά-ρια ζωντανά, φαρμακόμενα από ιδιόκτητες ψαρό-βαρκες. Βάρκες δι' έκδρομής έμπροσθεν του Ζυθεστιάτοριου.

στήν τορπιλλή. Και άρχισε νά τήν εξετάζει μέ προσοχή, άφ' ότου άπό τήν πύλην.

Τέλος έβρεσε στήν χαλυβιδνή εκείνη προ-εσχό τής πρώας όπου συνήθως βρίσκεται τό καψύλι. Είχε διάμετρον τριών δακτύλων και έζείκε τέσσερα δακτύλα, σκηματίζοντας έτσι μία μεγάλη μύτη.

"Η προερχοή εκείνη δέν ήταν σκαμμένη. Κάποιο χέρι, άθελα βέβαια, είχε καθαρίσει τό σκόν.

Ο Νόρτ σκόπηκε, έκλεισε καί τά δύο μάν-ταλά τήν πόρτα του έργαστηρίου κ' έσκα-λούσθων τήν έρευνά του. Τά νευρώδη κέρια του έτρεμαν λιγάκι, όταν άγγιξαν τήν μύτη τήν τορπιλλή.

"Αυτό μπορεί νά άποτελέσει ένα άπλόωτον μέσον γιά νά στείλιν κανείς έναν άνδρα-πον μέ τούς πολλούς! έκέκτικε.

"Επειτα όμως έπηρε τήν άπόφασιν νά συνε-κρίη τήν έρευνα, έστω και άν αύτό πού έκα-ν έπρόκειτο νά τού στοιχίση τήν ζωή. "Ε-δοκίμασε νά ξεφύσσει τό καψύλι, άλλα έπει άν δέν ύποκυρνούσε έπηρε μία τανάλη. "Υ-στερα από λίγο ή μύτη της τορπιλλας ύπερ-χώρησε, ενώ ή καρδιά του Νόρτ κτυπούσε δυνατά.

Δέν ήταν καί τόσο εύχάριστο νά δουλεύη κανείς μέ τό σκέψι όπ' από μία στιγμή στήν άλλη μπορεί νά γίνει κομμάτια! Και όμως τά έργαλεία τού Χόλμγκρεν εκεί έπρό-κειτο νά χρησιμοποιηθούν! "Ο 223 τόν είχε στείλει βέβαια από τήν Άβόνα στό θειονο-μήκος χάριν άναγνώσε.

Μέ όλας τας δυνατός προφυλάξεις ο Νόρτ έβγαλε τό καψύλι της τορπιλλας καί τό ά-κούμπισε από τώ πώμα. Μία μεγάλη τρύπα ή-ταν τώρα άνοιχτή στήν τορπιλλή. "Ο Νόρτ άκούανε νά βάλι τό χέρι μέσα, άλλα έσταμά-τησεν άποτάμως.

"Αν ήταν καμμία ένέδρα εκεί μέσα ; "Αν μέ τό παραμικρό άγγιγμα ή τορπιλλή έπαί-νε φωνή, όπως συμβαίνει μέ τις πραγματικές έν καμρό πολέμου; Μήπως ο Άλδάραντο, ο αστακικός εκείνος άνδρας, δέν είχε προ-νοήσει καί γι' αύτό ;

"Ποιά είχε λοιπόν τό κλειδί του μυθιστο-ρίου; άναρωτήθηκε. Δέν έχω βέβαια τόν καιρό νά ζητήσω γνώμιν κανενός έμπειρογνώμονος! Διάφορα άρβύλα κορποκίβοντο ύποστά-στό φλογισμένα μάτια του. "Αριθμοί, όλο οί αριθμοί... Μά πού είχαν όδη άριθμούς εκείνη τήν ήμέρα ή τήν προηγουμένην; "Α, ναί, βέβαια! Οί αριθμοί πού ήταν γραμμένοι στό χαρτί πού βρέθηκε στήν τσέπη του Λέον.

"Επείρε σάν νά είχε πυρετό. "Από τό κα-πάκι τού σπινούρ-ου του έβγαλε τό χαρτάκι και έκείνο πάνω εις τό όποιον είχε γραφέι τούς μυθιστορηστές άριθμούς : 1-44, 2-17, 3-68. Μήπως ήταν εκεί τό μυστικό! Και γι-ατί οί οί ;

"Εμεινε ήλιο σκεπτικός, όταν έξαφνα θυ-μήθηκε καί τούς σιδερένιους κάγκελα τού φε-γγίτη, κάτω στό ισοέιο.

"Αν ήλιο έπικινδύνουν, είπε, άλλα! άξίζει τόν κόπο νά δοκιμάσω.

Ποτέ δέν ήτ' άπό τόσο πολύ φοβισμένος. "Ή-ταν τρυφερός ή σκέψις άπό τό ποτέ πού καίρό λάθος μπορούσε νά γίνει σκόνη εκεί μέ-σα. Τ' αύτιά του έβούιναν, τά μάτια του έόλ-λωναν και δέν έέλεπε παρά τήν τορπιλλή καί τό καψύλι της.

Οί κινήσεις του ήταν σπασμωδικές, αύτμα-τες. "Ερριξε μίαν άκόμιν ματιά στό χαρτάκι

μέ τούς άριθμούς. "Επειτα άκούμπισε τό χέ-ρι στήν λαϊάν έπιφάνεια της τορπιλλας. Και άρχισε νά νυρίξη μέ προσοχή τό πρώτο σι-δερένιο στεφάνι πού έκλεινε τό στόμιο της τορπιλλας.

Σε μία στιγμή εστάθηκε. Μέ τήν πρώτη στροφή παρουσιάστηκε ένα λεπτό δισκίο στόμα. "Εμείπασε 43 τριπύρες κ' έβρε μία χαρακία πού ήταν στό σιδερένιο στεφάνι, στήν τεσσαρακοστή τετάρτη τριπύρα. Τό στε-φάνι έόγκικε μόνο του.

Τά ίδια έκανε και μέ τ' άλλα δύο, άκο-λουθώντας τήν ίδια μεθοδό. "Ο δρόμος πρής τό έσωτερικό της τορπιλλας ήταν τώρα έλευ-θερος. Άλλά ο Νόρτ φοβόνταν άκόμιν νά μπει τό χέρι. "Από μία στιγμή στήν άλλη έπείρεμε ν' άκούση τόν έλαφρότατον και χαρκατριπικό άνέκον ήχο πού κάνει μία θρυαλλίδα όταν καίγεται.

Τίποτε όμως. Μέ πείο μεγάλην άκόμιν νευ-ρικότητα ο Νόρτ έβγαλε τό χέρι μέσα στήν τορπιλλή και άρχισε νά ψάχνει, ώς πού έβρισκε κάτι μικρούλα. Ίσως μία λαβή. Τό τράβηξε μέ προσοχή : ήταν ένα μαχαίρι, μακρό καί λεπτότατο, αίματώμενο! Τό άφισε από τό πά-τωμα, κοντά στό καψύλι της τορπιλλας.

"Επειτα άνασκούμπηθηκε και έβγαλε πάλι τό χέρι μέσα στήν τορπιλλή. Μέ μεγάλη προ-σοχή τό δακτύλο του έβούιν στήν λαϊάν ά-σταλένιαν έπιφάνεια. Τίποτε! "Εβραζε ά-κόμιν. Τίποτε!

"Αρχισε νά τόν πιάει ο τρόμος της άπο-τυχίας. Τό χέρι του, προκαρμύνοντας άργά και μέ μεγάλη προσοχή, έβρισκε κατ' τό μετρώμα-κά. Μπορούσε νά τόν τό πραγματικό καψύλι της τορπιλλας. "Εγδαλε τό χέρι του, πού ή-ταν καταβρομμένο.

"Εδώ κρεατέται φως! έψιθύρισε.

"Αναίε ένα σπρίτο, άλλα στό άβύσσαν φως

του δέν κατάρθηκε νά όδη τίποτε.

Μέ νέο θάρρος άρχισε πάλι τήν έρευνά του. "Εβραζε άριστερα καί τό χέρι του έσκόπ-τασε σέ κατ' τό άπαλό πού ύποκρινόταν. "Ή-ταν άπερίγραπτη ή άνακούφισιν πού έδοκί-μασε τότε. "Η καρδιά του άρχισε πάλι νά κτυπά δυνατά, καί γιά μία στιγμή στάθηκε άκίνητος, από τόν φόβο μήπως πιάει τίποτε.

"Όταν έβγαλε τό χέρι του από τό έσωτερί-ο της τορπιλλας κρατούσε δύο φανταστικά καλά σφραγισμένα και τυλιγμένους σέ ά-διάφορο χαρτί.

"Ήταν έτοιμος νά τό βάλι στήν τσέπη του, όταν άκούσθηκαν βήματα στήν διάδρομο. Κά-ποια προσπαθούσε ν' άνοίξει τήν πόρτα.

"Επειδή τήν έβρισκε κλειστή άρχισε νά κτυπάει μέ μανία....

"Τί κάνετε εκεί μέσα ; άκούστικε ή φωνή του Λά Τούρ, άπειλητική. "Ανοίχτε λοιπόν! θά σπάσω τήν πόρτα!

ΚΕΘΑΛΙΑΙΟΝ 16ον

Μέ τήν εύκλινισία ανθρώπου πού βρίσκεται σ' ένα τέτοιο περιστατικό, ο Νόρτ έβγαλε τήν άπόφασιν τό μαχαίρι εκεί όπου τό βρήκε, κ' ένώ έφώναζε :

"Μία στιγμή, έρχομαι άμέσως Λά Τούρ. "Ε-ναν κατ' σημειώσεως και θέλω νά τις κατα-στρέψω.

"Η άνοίχτες άμέσως!

Τά κτυπήματα στήν πόρτα γίνονταν όλο και δυνατώτερα. "Επειτα έγιναν μεταλλικά.

"Ο Νόρτ έκράταλε όπ' ο γάλλος συνάδελφος του κτυπούσε μέ τήν λαβή του πιστολίου.

"Είδωσε διαστρά τό κάλιννο καψύλι της τορπιλλας, μετά έσκόπε ένα φύλλο από τό σμεινωματόριο του καί τόκαψε. Και μόνον ό-ταν τό δωμάτιο έγέμισε από τή μωρηδιά του καμμένου καρπίου έπηρε πρής τήν πόρτα.

"Πισμω! άναμπε! μου! έφώναξε. Θά χαλάσετε τήν λαβή του πιστολίου σας.

"Ανοίχτε λοιπόν! έφώναζε ο γάλλος.

Προτού ύποκύοι ο Νόρτ έδουσε τό φως. Δέν ήξευρε άς πού μπορούσε νά σπάσει ένα άνδρας τόσο τραυμαμένος όπως ήταν ο Λά Τούρ εκείνη τή στιγμή. "Ευρε τό μάν-ταλο και άνοιξε τήν πόρτα, ενώ τραβήχων κατά μέρος.

"Ο Λά Τούρ παρουσιάστηκε στό κατ' όφλι, μέ τό πιστόλι στό χέρι. Άλλά άποδοκίμωσε ό-ταν είδε τό δωμάτιο σκαμμένο.

"Ουλάκε τό πιστόλι, Λά Τούρ! έφώναζε ο Νόρτ. Σας ένόμικα πείδ έξυπνον. Δέν κα-ταλάβαινε λοιπόν άπ' πού προσφύρετε έναν πομπή τάδεος στόχον, έτσι ; "Ακόμα μ' έ-νοχλούσατε άπόφύ!....

"Ο γάλλος καί κατάλαβε τό κρίσιμον της περιστάσεως, γιατί έπροσπάδων νά κρατήη τήν ψυχραιμία του κ' έβούλα τό πιστόλι.

"Βρήκατε τίποτε ; έρωτάσε ενώ ο Νόρτ ά-ναζε πάλι τό φως.

Όχι.

"Τότε γιατί έκείσαστε τήν πόρτα ;

"Ο Λά Τούρ τόν κτυπούσε μέ βλεμμα φι-λύππο. Τά μάτια του πετούσαν φλόγες.

"Σας είπα : έκανα κατ' ύπολογισμού και δέν ήθελα νά τούς θά κανείς. "Ευρε τό μάν-ταλο και άνοιξε τήν πόρτα, ενώ τραβήχων κατά μέρος.

Και ο Νόρτ έδεδε τό κομμένο χαρτί, στό πάτωμα. "Επειτα δέν μπόρεσε νά συγκρατή-σι μίαν ειρωνική φράση πού τού άνέθηκε στό χέλι.

Δέν θά νομίζετε βέβαια πώς έβρισκε τίποτε τό ένδιεφερόν, άφού έπί μίσημι ώρα έμάζεσε παντού!

"Η δυσπιστία και ή άπειλή ήταν ζωγραφι-σμένη στό πρόσωπο τού Λά Τούρ.

"Δέν σκέπτονται αύτά, είπε, Άλλά τό όπ' είσαοτε άρκετά έξυπνος.

"Αυτό μέ κολακεύει. Δέν τήν άξίζω τέτοια φίλη.

"Και ο Σπένσερ Χάρντιγκ ήταν πολύ έξυ-πνος.

"Αλήθεια, πού είναι ο φίλος μας Σετσουμ-πάρα ;

"Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Είς τό έπόμενον.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΚΥΝΗΓΙ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

Τό κυνήγι τών μεγάλων θη-ρίων δέν είχε τόσο εύκολο ό-σο τό φανταζόμεθα έμείς οι άδάεις, όσο τό παρουσιάζουν οί διάφορες ιστορίες και διη-γήσεις κυνηγών, φανταστικές πολλές φορές, πού δημοσιεύ-ουν τά όχι πάντοτε αληθινά «βιβλία της ζούγκλας», ο έ-φημερίδες και τά περιοδικά. "Επικινδύνον πάντοτε εις ύπερ-τατον έσθον, παρά τήν τε-λειότητα τού μοντέρνου όπλι-σμού, μέ τόν όποιον είναι πάλι έφοδιασμένοι οί σημερι-νοί κυνηγοί, και γιά παλαι-μάχους και πραγματικούς Νεμρώδ, καθίσταται ζήτημα ζωής και θανάτου γιά τόν άρχάριο πού τολμά μόνος του νά άντιμετωπίση τήν ά-γριότητα τών μεγάλων αυ-τών ζώων και τού περιδύ-λοντός των. Χρειάζονται άτσάλινα νεύρα, θάρρος, ψυχραιμία μοναδική, έτοιμότης πνεύματος και άπο-φάσεων, μάτι αλάνθαστο και αλάνθαστο τρυφερό γιά νά έγεί κανείς σφας από μία τέτοια περιπέτεια καί ή άφελής παρατολία πού πλησιάζει τήν τρέλλα ό-ποτε μόνο ή τύχη μπορεί νά έρβη παραστάτης και βοηθός.

"Ενα τέτοιο περιστατικό άναφέρει ή κατωτέρω άνταπόκρισις ενός άγγλικού περιοδικού από τήν Ά-νατολική Άφρική.

"Ο άνταποκριτής τονίζει ότι ή διήγησις είναι «αυ-θεντική» και ότι τήν άναγράφει όπως του τήν διηγί-θη ο νεαρός "Αγγλος πού ύπήρξε ο ήρωας του συν-ταρκατικού έπεισοδίου.

"Από καιρό, λέγει, πριν άκόμιν φθάσω εις τήν Ά-φρική, όνειρευόμουν κυνήγια και περιπέτειες στό παρθένω άδση. Είχα διαβάσει σέ όλη μου τήν παι-δική ήλικία τόσα τέτοια βιβλία και είχα φαίνεται σχετική ροπή πρής τήν περιπέτεια τόσοσ όστε ή έ-πιθυμία αύτή είχε γίνει ο μεγαλύτερος πόθος της ζωής μου. Μόλις μπόρεσα νά έρω μία θέα στή Ντόρ-——Σε όλη έμμερίσασα τούς δικούς μου και έθυ-— "Εκει άρχισα νά κάνω οικονομίες. "Επρεπε νά αγοράσω ένα πρώτης τάξεως τρυφερά και νά πλη-ρώσω τά άρκετά μεγάλα δικαιώματα γιά νά μου δοθή ή άδεια κυνηγού μεγάλων θηρίων έντός τών συνόρων της άποικίας. Φυσικά, άν καί είμαι έν γέ-νι σιωπηλός, κατ' από τά σχέδια μου έβρισκα καί σ' αύτά τών συναδέλφων μου και τού μικρού κύ-κλου τών άποίκων, οί όποιοι σέ λίγο άρχισαν όλοι νά μέ κοροϊεύουν. Μέ έλεγαν «έλεφαντοπαλίσκα-ρος» διότι τούς έδεσπόσα οτι μόλις θά έγω τά χρή-——

——Σε όλη έμμερίσασα τούς δικούς μου και έθυ-— "Εκει άρχισα νά κάνω οικονομίες. "Επρεπε νά αγοράσω ένα πρώτης τάξεως τρυφερά και νά πλη-ρώσω τά άρκετά μεγάλα δικαιώματα γιά νά μου δοθή ή άδεια κυνηγού μεγάλων θηρίων έντός τών συνόρων της άποικίας. Φυσικά, άν καί είμαι έν γέ-νι σιωπηλός, κατ' από τά σχέδια μου έβρισκα καί σ' αύτά τών συναδέλφων μου και τού μικρού κύ-κλου τών άποίκων, οί όποιοι σέ λίγο άρχισαν όλοι νά μέ κοροϊεύουν. Μέ έλεγαν «έλεφαντοπαλίσκα-ρος» διότι τούς έδεσπόσα οτι μόλις θά έγω τά χρή-——

——Σε όλη έμμερίσασα τούς δικούς μου και έθυ-— "Εκει άρχισα νά κάνω οικονομίες. "Επρεπε νά αγοράσω ένα πρώτης τάξεως τρυφερά και νά πλη-ρώσω τά άρκετά μεγάλα δικαιώματα γιά νά μου δοθή ή άδεια κυνηγού μεγάλων θηρίων έντός τών συνόρων της άποικίας. Φυσικά, άν καί είμαι έν γέ-νι σιωπηλός, κατ' από τά σχέδια μου έβρισκα καί σ' αύτά τών συναδέλφων μου και τού μικρού κύ-κλου τών άποίκων, οί όποιοι σέ λίγο άρχισαν όλοι νά μέ κοροϊεύουν. Μέ έλεγαν «έλεφαντοπαλίσκα-ρος» διότι τούς έδεσπόσα οτι μόλις θά έγω τά χρή-——

——Σε όλη έμμερίσασα τούς δικούς μου και έθυ-— "Εκει άρχισα νά κάνω οικονομίες. "Επρε

Σατυρική Γραμμή

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μερικά κατ' έκλογήν γεγονότα που συμβαίνουν εις όλόκληρον τήν γην

ΣΙΝΑ : "ΟΛ" οί Κινέζοι έλπιζον πώς θάβουν κερδοφόροι αφού έχουν τήν συμπάθειαν τής κοινής γνώμης εξουσιασμένη.

Μά οί τώρ ράς Αιθίοπες τούς είναν με άπάθεια —Καλλίτερα νά σάς έλειπε όλη αυτή ή συμπάθεια.

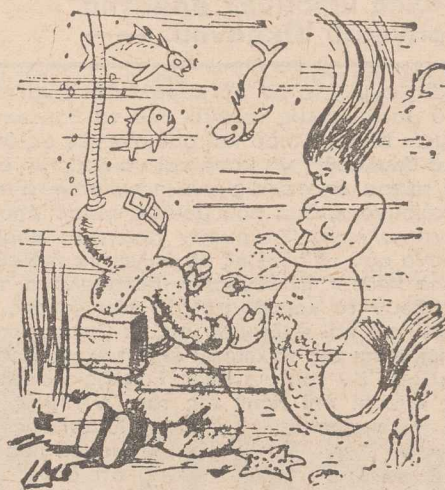
Γ'ΕΝΕΥΗ : Έξήτσαν από τήν ΚΤΕ, νά ή ή μά γνάμη μόνον

γιά τόν καινούργιο πόλεμο Κινέζων και Ιαπώνων.

Μά ή ΚΤΕ εύθως άπάντησε: Δέν ξέρω τέτοια νέα ένώ γι' αυτό τόν πόλεμο, δέν έχω ακόμη ιδέα.

Διότι τά έπίσημα έγγραφα δέν ήλθαν δώ στά όρη, μά όπου νάναί θάλουνε περιμένουμε.... θαπόρι.

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ

"Αν φοβάσαι τήν γυναίκα μου...μή σέ νοιάζει. Δέν ξαίρει κο-λύμπι.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ —Τι αίσχος! Φορεί τόν περυσινό καπέλλο που είνε ντεμοντέ.

Χοσίμες συμβουλές

Μάθημα καλής συμπεριφοράς

"Εναν θεϊόν σας πρέπει νά τόν χαιρετάτε

εις στάσιον όριζόντια, κι' έναν οδοντίατρο τρίζοντάς του τά δόντια. "Εναν πατρινό νά τόν χαιρετάτε με τόν «ή χαμπάρια» κι' έναν δανειστή σας με... μόκο σάν τά φάρια.

Στόν πιλοποίο σας νά βγάξετε τόν καπέλλο ως μούτοσι και στόν παπουτοή σας τόν παπουτοί.

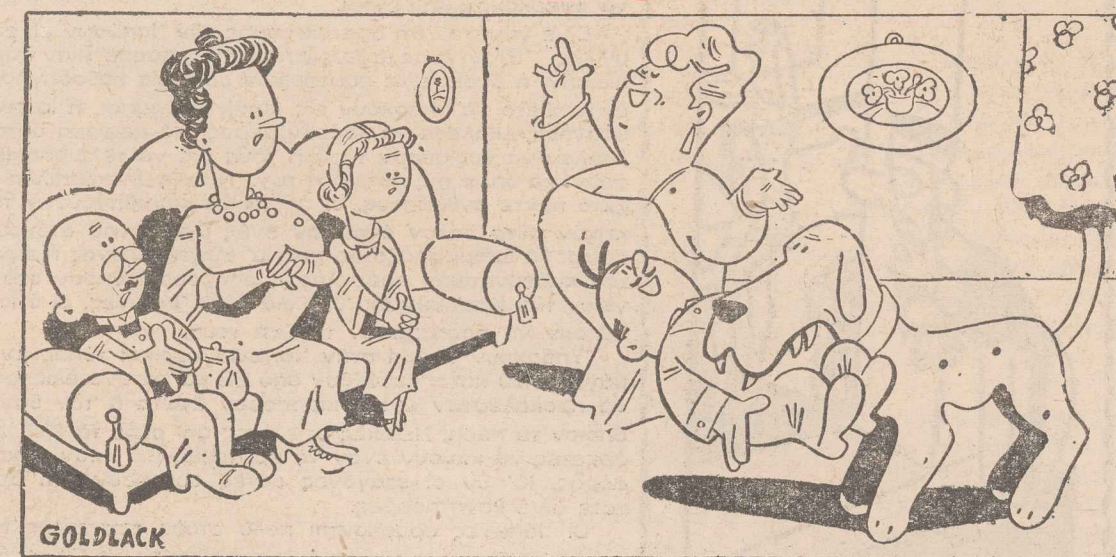
Τόν 'Ιταλό θά τόν χαιρετήσετε φασιστικά, ήτοι με ύψιμένο τόν χείρ και τήν πεθερά σας με τόν ίδιο χαιρετισμό, αλλά με τά δάκτυλα τού χειρός... άνοιγμένα.

Τόν στρατιωτικό θά τόν χαιρετή- σετε εις στάσιον προσηκός και μίαν ώριαν κυρίαν εις στάσιον... προσευχής.

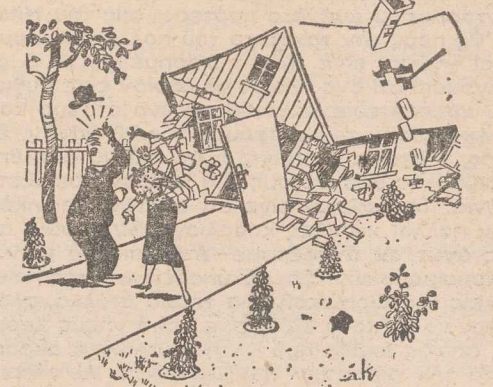
Τόν οπιτονοικοκύρη σας θά τόν χαιρετήσετε με κλειστά τά μάτια γιά νά μή σάς όψι, και τόν ράφτι τραβώντας του τά μανίκι γιά νά σάς αισθανθώ.

Άθλητικά

Διά τήν Κυριακήν ώρισθη ποδοσφαιρική συνάντησις μεταξύ τών ισχυρών ομάδων Α. Ι. Σ. — Χ. Τ. Ι. Ρ. Ός έπαθλον ώρισθη ένα πολυτελές φορείον δια τούς τραυματίας.

—Δέν ξέρετε πόσο μάς διασκεδάσει. Τόν έμαθα νά ηφτά ψηλά τόν άνδρα μου και νά τόν πιάνει με τά δόντια.

—Σού είπα, άνάτη, μου, νά μή βροντάς δυνατά τήν πόρτα.

Κριτική τού βιβλίου

Ποιητικές Συλλογές

Μέσα στό πλήθος τών συλλογών, που ασυλλόγιστα τά μέλη του συλλόγου νέων λογιών, θέτουν εις ελευθέραν κυκλοφορίαν πρέπει νά ξεχωρίσουμε τις «τραβές χωρίστρεσι» διασημότητος συλλογή τής ποιητριάς Αλφόνσας Καρακατσάνου. Δέν «δαρουμενται», διότι ή συλλογή αυτή ζυγίζει περί τά 250 δράμα, πράγμα που τής ανεβάσει τήν καλλιτεχνικήν άξίαν, άν λάβουμε υπ' όψιν τήν σημερινή ακρίβεια τού χαρτιού.

Πρέπει ιδιαίτερος νά αναφέρω τά «τρία κακά της Μοίρας» τού νέου ποιητού Κ. Ο. Πάνου, συλλογή τυπωμένη σέ μεγάλο σχήμα χαρτιού και γι' αυτό είνε προωρισμένη νά κατέβη οπουδήποτε θεϊόν εις τόν Έλληνικόν Παράδεισον και εις τόν τύλγμια φέτας Παράδεισου. Υποσώμεθα εις τούς νέους συγγραφείς, ότι ή κριτική μας θά είνε πάντοτε εύνοική, διότι σκοπός μας είνε, νά τούς ενθαρρύνουμε.

"Ας εκδόσουν συλλογές τά παιδιά. Είμεθα πρόθυμοι νά τούς ενισχύσουμε.

Δ. Μ.

"Εμπόρος έντύπου χάρτου

Έκδομαί

—Ο εκδομαίος Σύλλογος «Η- λιος, ήλιος, ήλιος», θά εκδόρμη εις τήν ύπόγειον σήραγγα τού ηλεκτρικού.

—Ο Σύλλογος αυτοκτονούντων διοργανώνει μεγάλην έκδορμην εις Σαγγάριον.

Κοσμικά άκασμα

Γνωρίζετε ότι

—Τόν χειμώνα θά επικρατήσουν τά θανάτα μαλλιά και τά μάτια γα- ρίδας, τά όποια αποκτώνται εύκό- λως με τήν αναγκαστικήν νηστεί- αν :

—Γνωρίζετε ότι, είνε πολύ τής μόδας, άν έχετε μαύρα παπούτσια νά τά βάφετε με μαύρο χαδίονι :

—Γνωρίζετε ότι προχέες, έδόθη χορευτικόν τέιον εις τήν αίθουσαν τής κουζίνας τής κυρίας Καθριν Χέρμπουργν (κοινώς Κατερίνας εκ Μπουρνόβα) καταλλήλως διακοσμη- μένης και άρωματισμένης με σκόρδο —κερμαίν και κρεμμύδι — νι' ά- μούρ (νέες κρεσσιόν άρωμάτων) :

Παρέστη με λευκά ή κ. Πρασίνο, με πράσινα, ή διας Λευκή Κ., με μαύρα, ή κ. Άσπρουλάρη με σμό- κιν, ό κ. Λινάσας κλπ. Ό οικοδε- σπότης χάριν εύκολίας παρέστη ξεφράκωτος....

Κοινωνικά

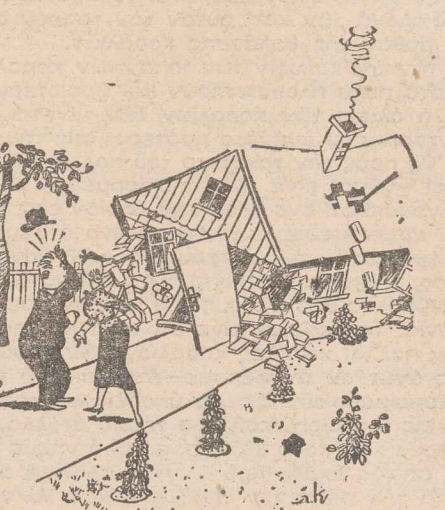
Ό κ. και ή κ. Παπαγρηγοραθα- νασοπούλου έδωσαν χθές άκουθαί- αν υπόσχεσιν διαζυγίου. Τούς ευ- χόμεθα τόν βίον εύτυχή.

Βομβαρδισμοί

ΣΑΓΓΑΗ (τού άπεσταλμένου μας). — Τό συοσίπιον τών στρατι- ωτών ήτο σήμερον όμορπα.

Άλλαγή διευθύνσεως

—Τά γραφεία τού «Συλλόγου τών δικαιωμάτων τής γυναίκας» μετε- φέρθσαν εις τόν "Άγιον Όρος.

—Σού είπα, άνάτη, μου, νά μή βροντάς δυνατά τήν πόρτα.

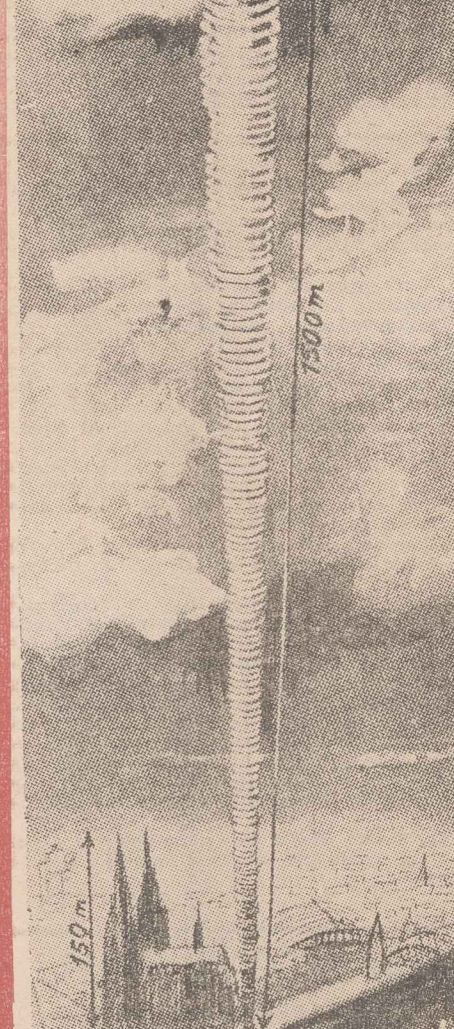
Τι κατορθώνει μια νοικοκυρά

Άνεκαλύφθη ό ύπ' αριθμόν 2 Ήρακλής, φορεί φουστάνια και μαγειρικήν ποδιά, κρατεί ποτάλα και σφουγγαρόπανο. Φέ- ρει τόν άσημον όνομα νοικοκυρά.

Δέν παραδοξολογώ, λόγω τιμής. Άνα- φέρω απλώς, με τήν άκριβολογίαν χρονο- γράφου, μίαν άνακάλυψιν Γερμανού κοι- νωνιολόγου, ή όποια είνε άπλουστάτη, ό- πως άλλως τε μάς φαίνονται όλες οι ά- νακαλύψεις, αφού γίνονυν. Τι ήταν ό Ή- ρακλής; "Ενας μυθολογικός ήρωας, ό ό- ποιος έκαμε μία ντουζίνα άθλους. Ή νοι- κοκυρά έπιτελεί ίσως περισσότερους, πάντως μεγαλύτερους, σ' όλην τήν ζωήν. Λάβετε και τό άλλο ύπ' όψιν: Οι ήρόκλειοι άθλοι έχουν τόν μειονέκτημα, ότι μπορεί νά μή υπήρξαν ποτέ—καθ' ό- μυθολογικοί. Ένώ οι άθλοι τής νοικοκυ- ρας είνε πραγματικοί, τούς παρακολου- θούμε όλοι καθημερινώς. Μονάχα πού γιά νά εκτιμήσουμε τόν μέγεθος των, πρέ- πει νά μάς άνοιξη τά μάτια ή στατιστική.

Εις αυτό έγκειται ή άνακάλυψις τού Γερμανού. Με τήν στατιστικήν απέδει- ξεν ότι τó καθαρίσμα αίφνης τής κόπρου τού Άλγερου, πού κατάβρυσεν ό Ήρα- κλής, δέν είνε τίποτε μπροστά σέ πα- ρεμφερή νοικοκυριστικόν άθλον. Τι είνε ή άκαθαρία μερικόν σταύλων μπροστά στήν καθημερινήν κόπρον, με τήν ό- ποίαν στρώνεται τó δάπεδον τού σπιτιού μας και τήν όποιαν σκουπίζει ή νοικοκυ- ρά πρωί και άπόγευμα; "Ας κάμωμεν έ- ναν μετρίοφωνα ύπολογισμόν: Ή νοι- κοκυρά ενός σπιτιού, πού αποτελείται ά- πό 4 διαμερίσματα, τó καθένα 12 τετρα- γωνικών μέτρων, σκουπίζει 48 τετραγ- ωνικά μέτρα κάθε πρωί και άλλα τόσα κά- θε άπόγευμα. Διλαδή τó όλον 96 ήμερη- σίως. Συνεπώς σ' ένα έτος, ήτοι σέ 365 ήμέρες, σκουπίζει 35.040 τετραγωνικά μέτρα. Άν ύπολογίσωμεν ότι ό έγγαμος βίος μίας γυναίκας διαρκεί επί 25 χρόνια κατά μέσον όρον, συνάγουμεν ότι μέσα στό χρονικόν αυτό διάστημα σκουπίζει 876.000 τετραγωνικά μέτρα. Δέν έχω ά- κριβή αντίληψιν τού μέτρου τής επιφα- νειας, ΑΛΛ' ύπολογίζω προερίως ότι μία νοικοκυρά σ' όλην τήν ζωήν σκουπι- ζει μία έκταση μεγαλύτερη από τόν νο- μόν Άττικής και Βοιωτίας....

...Μία νοικοκυρά στά 25 χρόνια τής ζωής τής έχει έπιτελέσει τόν εκπληκτικόν αυ- τόν άθλον, τίς χιλιάδες τών πιάτων, πού ήμπορούν νά αποτελέσουν ένα φανταστι- κόν πύργον ύψους ενός και ήμισιες χι- λιομέτρων.

Δέν είνε όλιγώτερον καταπληκτικό και τά άλλα κατορθώματα μίας εργατικής νοι- κοκυράς. "Ας παραλείψωμεν όμως τούς λογαριασμούς — πολλαπλασιασμούς και προσθέσεις — οι όποιοι είνε κουραστικοί και άς αναφέρωμεν άπ' ευθείας τά συμ- περάσματα τής πρωτοτύπου αυτής στατι- στικής. Μία οικοδέσποινα έτοιμάζει σ' ό-

Αυτή ή περσική χίτρα θά έκρείσσεται γιά νά περιλάβη όλους τούς καρέες πού έχει ήπια μία νοικοκυρά στή ζωή της....

λιν τής τής ζωής 45.000 λίτρες, ήτοι πε- ρί τις 40.000 σκάδες καφέ και τσάι. Αυτή ή άπίστευτη ποσότης θά έχωρούσε μόνον εις ένα τεράστιον φλυτζάνι, τó όποιον θά είχε ύψος 37 μέτρων!

Τό σφουγγαρίσμα: Άλλος μέγας ά- θλος αυτό. Κατά τούς μετριοτέρους ύπο- λογισμούς μία νοικοκυρά σφουγγαρίζει μίαν έπιφάνειαν 4 φορές μεγαλύτερη ά- πό τó ολυμπικόν Στάδιον τού Βερολί- νου, τó όπόιον περιλαμβάνει 100.000 άν- θρώπους. "Επειτα είνε τó καθαρίσμα τών τζαμιών. Πέντε παράθυρα άν ύπολογί- σωμεν ότι έχει ένα μέγας κατηγορίας ά- στικό σπιτί, ή νοικοκυρά του θά πρέπει νά καθαρίσθ σ' όλην τήν ζωήν τής έπι- φάνειαν τζαμιού 130 περίπου τετραγ- ωνικών μέτρων. Διλαδή ένα τεράστιο τζά- μι, πού θά είχε έκτασιν 15 φορές μεγá- λυτερη από τήν πλατείαν τής Όμορίας. Άν συνεχίσωμεν τούς στατιστικούς αυτούς ύπολογισμούς, θά εύρεθώμεν πρό νέαν θαυμάσιον γυναικειόν ήρωισμόν, θά διαπιστώσωμεν ότι μία νοικοκυρά σιδε- ρώνει στόν βίον της... όλους τούς ασφα- λιστημένους θρόνους τών Άθηνών—τήν έκτασιν δηλαδή τών όρόμων μεταφερο- μένων εις άπορρορυκτα και διάφορα φο- ρέματα—θά πεισώμεν προσέτι ότι μοντά- ρει σ' όλα όμαδικώς τά ζεύγη καλτών μία τρύπα τού μεγέθους τής... πλατείας Κλαυδίου, όπν ράβει ευλύματα και σχι- σίματα μήκους από έδώ... μέχρι τής Ή- λευσίνας....

"Ας τ' άκούσουν όλ' αυτά οι σύζυγοι, και ός μή ύπομούν τήν δουλεία τής γυναίκας. Άπίστευτοι ήρωισμοί πραγμα-

τοποιούνται με τήν σκούπα, τó μελони και τó σφουγγαρόπανο. Καί άν ήπρχε δικαι- οσύνη εις τόν κόσμον αυτόν, θά έπρεπε αυτά τά σύμβολα τού νοικοκυρισμού νά έχουν τιμηθή δι' αγάλασας, τó όποιον θά παρίστανε μία νοικοκυρά στο ύπερ- φυσικό μέγεθος τής Έλευθερίας τής Νέ- ρας Ήρκης. Με τήν διαφοράν ότι ένα τέ- τοιο γαλάμ θά έσυμβόλιζε τήν άκρίβως αντίθετον έννοιαν, δηλαδή τήν Σκλαβία τού οικογενειακού βίου, τής όποιας τρα- γικώτερος εκπρόσωπος είνε ή γυναίκα και όχι ό άνδρας, όπως ό ίδιος νομίζει.

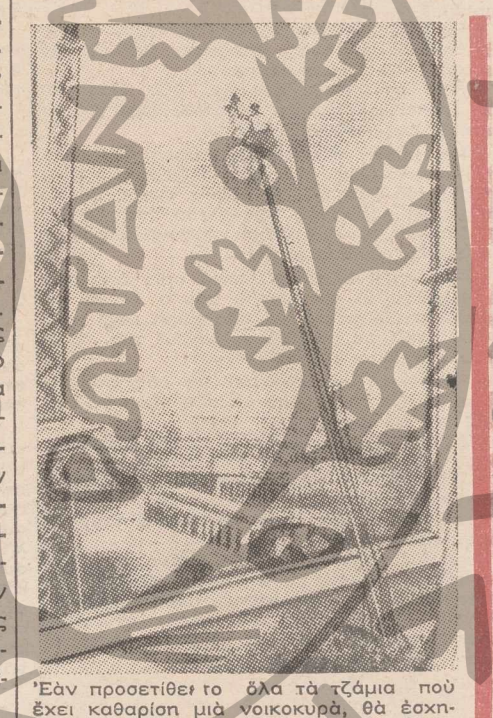
Τά συζυγικά δεσμά είνε βαρύτερα γιά τήν σύζυγον. Αυτό τó άντελήφθησαν πρώ- τες οι γυναίκες τής Άμερικής, οι όποιες προέβησαν έσθάτως εις τήν εξέλιξ διακί- ρυξιν των δικαιωμάτων των:

—Κύριοι άνδρες, σκεφθήκατε ποτέ τήν άξίαν των ύπηρεσιών που σας προσφέ- ρουμε; Σκεφθήκατε ότι άν μία ήμέρα έ- ζηπούσαμε όλες οι γυναίκες μισθό από τούς άνδρες μας γιά τίς δουλειές τού σπιτιού, σκεφθήκατε ότι θά είκατε νά πληρώσετε τά μαλλιοκέφαλά σας; Ένώ τώρα σας πλύνουμε, σας σιδερώνουμε, σας μαγειρεύουμε, σας στρώνουμε, τó κρεβάτι, σας σκουπίζουμε, σας σερβι- ρούμε—όλ' αυτά και άλλα άκόμη τά κά- νουμε δωρεάν ή αντί τού αμφιβόλου άξι- ας ανταλλόγματος μερικών χαδιών και φιλιών, ούτε σπανίως άνω και κατω- κίων και ύβρεων. Ά- σφαλώς έμεις οι γυ- ναίκες είμαστε τά κουτότερα πλάσματα τού κόσμου εις τόν αιώνα αυτόν τού συμ- φέροντος και τής έρωδοσκοπίας.

Άλλοι όμως, άνα- πνιόν ανάρμενες, ζν οι γυναίκες μέσ ζητήσουν νά κανονί- σουμε τούς λογαρια- σμούς, θά κατενοή- σουν, νομίζω, πλὴ- ρως ότι από τά στα- τιστικά νούμερα πού παρεθέσαμε, τήν τε- ραστίαν έκτασιν τής δουλειάς, πού προ- σφέρει ή γυναίκα εις τήν οικιακήν οί- κονομίαν. Τί θά γί- νωμεν άν μάς ζητή- σι μισά μέρα, νά τής πληρώσουμε με μισθόν όλην αυτήν τήν εργασία; Θά χρεωκοπήσωμεν άσφαλώς. Γι' αυτό άς μή παραλείψη ό καθένας τήν ευκαιρίαν, νά καταπνήξιν τήν σύζυγον του. Πρέπει δέκα φορές τουλάχιστον τήν ήμέρα νά τής λέγη:

—Γυναίκα μου, σού είμαι όπό- χρεως....

ΑΣΗΜ, ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Έάν προσέτιθει το όλα τά τζάμια πού έχει καθαρίσι μιά νοικοκυρά, θά έχω- ριζέτο ένα τεράστιο γυαλί σό ύψος περίπου τού πύργου τού Άίφελ.

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

Η ΕΣΧΑΤΗ ΤΩΝ ΠΟΙΝΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΠΛΟΚΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Φαίνεται πολύ περίεργον και όμως δεν είναι καθόλου εύκολον να φανερωθώ «νομίμως» ένας άνθρωπος. Όλα τα κράτη ευρέως πάντοτε πρό δυσχερέων προκειμένου να εύρουν και να εφαρμόσουν τον τελειότερον τρόπον με τον οποίον ημπορούν να στείλουν εις τὸν ἄλλον ἡμωσαν τὸς καταδικαζομένους εἰς θάνατον ἀπὸ τὰ δικαστήρια.

Ἀλλὰ εἰς κανένα μέρος τοῦ κόσμου ἡ ἐφαρμογὴ τῆς θανατικῆς καταδίκης δὲν ἀπετέλεσε θέμα τῶσαν συζητήσεων καὶ ἀντεγκλήσεων, ὅσον εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἐκτός τοῦ ὅτι αὐτὸ ἀπὸ τὰς 48 Πολιτείας ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Ὁμοσπονδίαν δὲν εφαρμόζουν τὴν θανατικὴν ποινὴν, τὴν ὅποιον ἀντικατέστησαν μετὰ τὴν ἐσχάτην, 22 Πολιτεία ἔχουν ὡς μέσον τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τὴν ἐκτελεστικὴν καρέκλαν, δύο τὰ δολιχόπαιδα αἶμα, δύο τὸν τουφεκισμόν καὶ αἱ λοιπὴν τὴν ἀγχόνην.

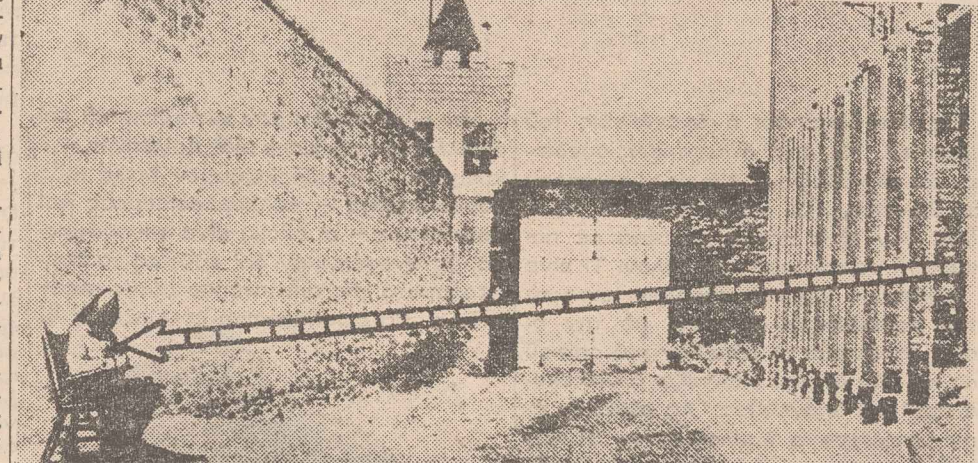
Διὰ τοὺς ἐγκληματίας λοιπὸν ποὺ θέλουν νὰ ἐκλέξουν τὸν τρόπον τῆς θανατικῆς τῶν ἐκτελέσεως ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία, καὶ δὲν μένει παρὰ νὰ ἐγκληματούσιν εἰς μίαν Πολιτείαν παρὰ εἰς ἄλλην, διὰ νὰ ἱκανοποιήσιν τὴν τελευταίαν τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν.

Ἀπὸ ὅλας τὰς σύγχρονισμένας θανατικὰς ἐκτελέσεις ἡ ηλεκτρικὴ καρέκλα εἶναι ἀσφαλὲς ἡ περισσότερο πολυπλοκὴ καὶ δὲν ἐξυπνρετὴ πάντοτε τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον χρησιμοποιοῦται, λόγω μισανθρωπίας ἰδιοτήτων, τὰς ὁποίας ἔχουν μερικὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

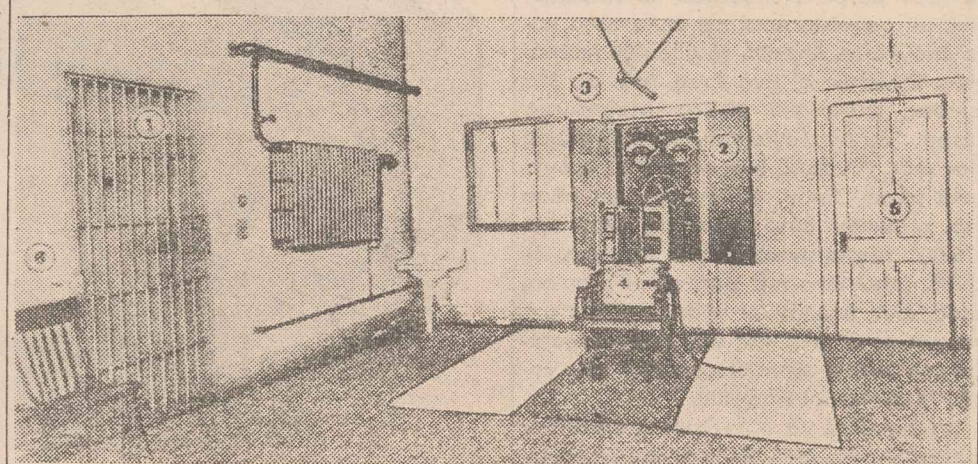
Πρὸ διετίας, λόγου χάριν, εἰς τὸ Σιγκ Σιγκ, τὰς περιφημοὺς φυλακὰς τῆς Νέας Ὑόρκης, ἕνας νέγρος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ ἐννέα φορές τὴν ἐκτέλεσιν ἰσχυροῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ μόνον εἰς τὴν ἐνάτην ἀπέθανεν. Οἱ παριστάμενοι εἰς τὴν φρικαστικὴν αὐτὴν σκηνὴν ἔλιποθύμουν καὶ δύο ἐξ αὐτῶν ἀπορίσαν τὰ μαλλιά.

Τὸ σύστημα τῶν ἀσφυζιζόντων ἀερίων ἔχει πολλὰς ἀπαθίας, διότι ἐπιφέρει εἰς τὸν κατὰδικον ν' ἀποθάνῃ σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Τὸν ὁδῶν εἰς ἕνα δωματίον ὅπου τοῦ λένουν νὰ περιμένῃ ὀλίγον μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ δῆμιος. Ἡ θύρα κλείεται ἐμπροσθέν καὶ ἀπὸ ὀρόσηρον σημεῖα εἰσάγεται τὸ ἀέριον, τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει εἰς τὸν ἀτυχῆ πρῶτα ζάλην καὶ μετὰ ὕπνον. Καὶ ὅταν κοιμηθῇ καλὰ, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ζυγνῇ πλεόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀγχόνην, οἱ ὁπαδοὶ

Ἡ ἀθέατος ἐκτέλεσις. Τὸ ἀπόσπασμα χωρὶς νὰ θάψῃ τὸν κατὰδικον πυροβολοῖ πρὸς τὴν κατευθυνσιν ὅπου εἶναι δὲ τὸ μελλοθάνατος.

Ἡ ηλεκτρικὴ καρέκλα. Οἱ ἐγκληματίαι καθισμένοι σ' αὐτὴν θανατώνονται μετὰ ἰσχυρὸν ἐκκένωσιν ηλεκτρικοῦ ρεύματος.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Η. Ζ. ΜΑΓΚΟΓΚ

— Πάλι ἐσείς εἰσθε; γρύλλισε ὁ Πιέρ Σαλδάν, βλέποντι τὸν δικαστικὸν τοῦ γκαρζὶ νὰ ἐμφανίζεται δεξιὰ στὴν πόρτα τοῦ ἐστιατορίου.

Εἶπε ἀποτελειώσει τὸ φαγητὸν τοῦ, σιωπῶντος, στενωπρωμένου, διαποικίλου, πτωχικοῦ τὴν πετρετὸν τοῦ καὶ ἀπαύχου.

— Μὰν ἐπιμένετε, φώναξε. Σὰς εἶπα καὶ ὅσα ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ἔχω κέρη γιὰ νὰ ἀνεχθῶ ἕναν συνταξιοδότη.

— Μὰ, κύριε, δὲν ὑπάρχει ἄλλο αὐτοκίνητο γιὰ νὰ ποῖς μετὰ σὺ χωρὶς, ἐξήγησε τὸν ἰδικοκίτην τοῦ γκαρζὶ. Ὁ κύριος αὐτὸς ἐπῆρε κάποιο ἀτύχημα στὸ ἀμάξι τοῦ ὅπως ἐσείς καὶ ἐκεῖ κι' αὐτὸς ἀνάγκη νὰ φύγῃ ἀποφύ.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει!

— Ἄν ἐφάνη πέντε λεπτὰ πρὶν ἀπὸ ὅσα θὰ νοικιάζῃ τὸ αὐτοκίνητό μου σ' αὐτὸν κι' ἐκεῖνος δὲ δέχεται νὰ σὰς πάρῃ μαζὶ του.

— Ὁ καθένας μας μετὰ τὸ μυαλό του. Ἐγὼ ἐνόησα νὰ εἶμαι μόνος.

— Ὁ κύριος αὐτὸς ζητεῖ νὰ σὰς μιλῇ. Λέγει ὅτι θὰ βρῇ τρόπον νὰ σὰς κέρη νὰ φαντεῖ πὺ μάλας.

— Δὲν με ζέρει. Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος;

— Ἐντὶν εἰσοδοῦ τοῦ γκαρζὶ. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν ἀποφύγετε;

— Ἀβυσσὸς, δὴ χάρι τὸν καιρὸ του, σὲ παρακλῆσεις.

Ἀκούοντες ἀπὸ τὸν στενωπρωμένον ἰδιοκίτην τοῦ γκαρζὶ, ὁ Σαλδάν ἔβηκε ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον καὶ προχώρησε πρὸς τὴν εἰσοδοῦ τοῦ καταστήματος. Βλέποντας τὸν ἐκτελεστικὸν τὸν περιέμενε. ἔμπηξε μὴ φωνὴν καταπληκτικῶς:

— Πῶς, εἰς, Μονκλό; Τί κάνεις ἐδῶ;

— Ὁ Μονκλό ἔπαιε ἐξ ἰσῶν ἀσπεριζόμενος:

— Τὴν ἴδια ἐρώτησι σὺ κάνεις κι' ἐγώ. Διότι, πῶς νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι θὰ συναντιώσαστε!

— Ὑστερὸν, πιδόνοντας ἀπὸ τοὺς ὄμιλους τὸν συγγενὴ τοῦ — ἦταν συγγενῆς — ὁ Μονκλό ἐξακολουθεῖ:

— Ὅτε ἐσὺ ἴσους ὁ ζῆρικος κύριος, ὁ φρικτὸς ἐγώ, πῶς εἶνε τὴν ἀπαίτησιν νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν αὐτὸ τοῦ ἕνα ἀμαξί; πῶς; Ἐγὼ βλέπω ὁλοκάθαρα τὸ αὐτοκίνητο... καὶ τὰ δύο πτώματα!

— Πρὸφες τὴν τελευταία λέξι μετὰ ἀπῆλ. Ὁ Μονκλό ὅρκισε τοὺς ὄμιλους.

— Ὁρεῖστε, φίλε μου! Δὲν ὑπάρχει τίποτε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν μὰς μένει παρὰ κατὰ ἀπλοῦστον. Ἄς προχωρήσωμε. Ὅταν φθάσωμε κοντὰ στὸ σημεῖον ποῦ σὺ φαίνεται ὡς τόπος δυστοκίματος, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε.

— Ὅχι! Ὅχι! φώναξε ἀσπασμωδικὰ ὁ Σαλδάν, ἀρπάζοντας τὸν ἐξεδωλφένον, ποῦ ἐκάνε νὰ πᾶσιν τὸ βολάν. Δὲν θέλω νὰ προχωρήσωμε. Δὲν θέλω... ἀκόμη κι' ἂν εἶνε ὁπτασία.

— Καὶ γιὰτί; ρώτησε ὁ Μονκλό καταπληκτικῶς.

— Ὁ Σαλδάν διατελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπιδρασιν ἑνὸς τρελλοῦ καὶ ἀνεγνώστου τρέμου.

— Δὲν καταλαβαίνεις; Ἄς πρὸς ὁδοῦν. Ἄς πρὸς ὁδοῦν! Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνον...

— Ποιοί; ρώτησε ὁ Μονκλό.

— Οἱ ἐξεδωλφένον μου, οἱ ἄλταιν, ἄνδρας καὶ γυναίκα, ἀπῆλθον ἐξ ἐνός αὐτοῦ αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἔχουν σκοτωθῇ... Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνον...

— Ἀ! ναί! τοὺς παρῶντες νομίζω ἕνα αὐτοκίνητον. Αὐτὸ βέβαιον δὲν εἶναι ἐμπόδιον γιὰ τοὺς κληρονομίους, ἂν δὲν ἀπατάμε.

— Ἀναστατώνεις, ποῦ εἶναι ὁ παρῶντες, ἀπὸ ὅσα δὲ δικαιοδοτοῦσε μὴ παλὸν συγγενίαις, ὁ Σαλδάν ἐκρούετο τὸ ὁρῶντο πὺ μετὰ σὰς χεῖρας του.

— Δὲν νομίζω νὰ βλέπω αὐτὴν τὴν ὁπτασία. Δὲν θέλω νὰ τοὺς δῶ πᾶς... Ἐλεος!... Χάριτι!...

— Ἀπὸ ποῖον ζῆτος χάρι; Γιατί; ρώτησε ὁ

Η. Ζ. ΜΑΓΚΟΓΚ

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΚΗ

ΣΧΟΛΗ PALMER

ΑΘΗΝΑΙ: Καραγιάννην Σερδάρη 9 τ.π. 28-501
ΠΕΙΡΑΙΑ: Λεωφόρος Γεωργίου Α' & Πραξί-
τέλους 133, τ.π. 43-195

Γνωστοποιεῖται: Τὰ μαθήματα τῆς Ὑφαντουργικῆς θεωρίας, συνθετικῆς καὶ τεχνολογίας ἀρχοῦν τὴν 18ην Ὀκτωβρίου. Αἱ ἐγγραφὲς συνεχίζονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς σχολῆς. Διδασκὸν ὁ εἰδικὸς καθηγητὴς Κ. Κ. Ὁρῶδης.

Ἡ μόδα

Δύο χαριτωμένα ἐπαυφῶρια, κρεασίον τοῦ οἴκου Λουίσην Λελόγκ.

Ἡ μόδα στὴν ἔκθεσι

Τὰ ἀξεσουάρ

Ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ κανεὶς — μὰς γράφει ἡ συνεργάτις μας δις Κλειὺ Σφαέλλου — τὴν κομψότητα ποὺ ἐπικρατεῖ στὴς βραδυνὰς κομικὰς συγκεντρώσεις τῆς ἐκθέσεως.

— Θαύματα θαυμάτων τὰ ποδάρη μεταξωτὰ ἐπαυφῶρια, ἀπὸ μπάγι μὴλῆ — σιὰ ἡ ρόζ πάλ, ἐμφανισμένη τὸ ἐπὶ μέρους καὶ μετὰ ἑνὸς ἀνδρικοῦ μανικίου «μπαφάν» καὶ ἀπὸ τὴν μέση ἀρχίζει καὶ φορεῖται τὸ ἐπὶ ἀναφῶρι καὶ σχηματίζει πικνὰ «γκοντά».

Ἡ πρὶν κίπια Καραμάν Σιραϊ φορεῖ τὸ πλεὸν ἰδιότυπον καὶ χαριτωμένον μαντὶ ἀπὸ σατέν («Μαγιαντέρ») γιγῆ μαῦρον καὶ ἀπὸ καὶ γάντια μακρὰ θελοῦσάνια μαῦρα.

Ἀπὸ τὰ πλεόν («οἶκ» σύνολα εἶνε φόρεμα καὶ κὰν ἀπὸ λευκὸ ζερρέ.

Ὁμῆ φορέματα μὴλῆ μαρὶν καὶ μαῦρα, ζακέτες ἀπὸ παγιέτες ρόζ-φουάς.

Με μωρὸν ζακέτες ἀπὸ ὀρναντὰ μαρὶν γαρνιρισμένες μετὰ ἀπλῶν ἀπὸ ἀνθρ. χρωματιστῶν.

Με φορέματα μὴλῆ μαρὶν καὶ μαῦρα, ζακέτες-μονόχρωμα μεταξωτὰ.

Δαντελλένιες τουνικ χρωματιστῶν, καθὼς καὶ ὁλόκληρα δαντελλένια φορέματα μετὰ μικρῆς μπάσκας.

Πληθῶρα γυναικῶν ἀμυλῶμενα σὲ γραμμὴ, πολυτέλεια, πρωτοτυπία. Κάπ, βέστες, ὑπολερὸν, παντελῆ.

Καπέλλα μικρὰ μετὰ μὴλῆ σιὰ, μὴλῆ, ρόζ καὶ ἄλλα μετὰ πλεῖρα παραδοσιακὰ προσδίδουν πολὺ «κασέ» στὰ βραδυνὰ σύνολα.

Πολλὸ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε διχῶμα, μαῦρα μετὰ ρόζ παγιέτα κοροάζ, μαῦρα μετὰ κοροάζ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ — τέ κεντρί μὴλῆ μετὰ πέρλες. Ἀσπῶμενα λαμὲ μετὰ κοροάζ ἀπὸ κρὲμ μὴλῆ. Μπροστὰ μὴλῆ — σιὰ — ρόζ, κίτρινη σὲ γραμμὴ ἐμφανισμένη. Μουσελί-νες, τούλια, δαντέλλες μετὰ φουότες φουριέες.

Τὸ γυαλιστερό ζερρέ, σὲ μὴ πῶσιπτα θαυμασία, εἶνε τὸ ὅρασμα ποῦ εὐνοοῦν οἱ κυριώτεροι Παρισίον ῥομπικὸι οἶκοι.

Ἰδανικὸς ὁ συνδυασμὸς τοῦ λευκοῦ λαϊνὰς γκαφρῆ, διὰ τὴν φουστα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος μετὰ κοροάζ ντεκλὲ ἀπὸ λαμὲ ἀπαμῆνο.

— XXX —

Κομμώσεις

Ἐξακολουθεῖ ἡ τάσις τῆς διακοσμώσεως τῆς κομῆς ἰδίως γιὰ τὸ θράδυ. Ἐφευρέθησαν ἀμέτρητοι τρόποι διακοσμώσεως. Τορσάντες ἀπὸ βελούδο — ἰδίως σκληρὸν — καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βελούδο σχηματίζονται δύο μικρῆς πτέρυγες χρωματιστὰ «κλίπ» συντονισμένα μετὰ τὸ φορέμα, συγκρατοῦν τὴς δύο πλαινὰς μπουκλῆς.

Αἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν λανσάρει στὸ Παρίσι τὴν μόδα τῆς ἐσθρῆς ἀπὸ μουσελίαν σὲ χρώμα ἔντονον, ἡ ὁποία σχηματίζει «καποῦν» — καὶ προσδίδει μὴ ἰδιοτυπία γυναικῶν στὸ πρόσωπον — καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν πτυχιωμένη, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ δύο μακροτάκια «παννὰ».

Ὁλόγαν ἀπὸ γυαλιστερό μεταξωτὸ σὲ χρώμα παστέλ ἀποδοῦν ἐντύπωσιν ἐξῆς, προσορίζονται διὰ τὴν ἀνδρῶν νεολαίαν ὅπως καὶ τορσάντες ἀπὸ λουλούδια.

Δύο χαριτωμένα ἐπαυφῶρια, κρεασίον τοῦ οἴκου Λουίσην Λελόγκ.

Πολλὸ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε διχῶμα, μαῦρα μετὰ ρόζ παγιέτα κοροάζ, μαῦρα μετὰ κοροάζ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ — τέ κεντρί μὴλῆ μετὰ πέρλες. Ἀσπῶμενα λαμὲ μετὰ κοροάζ ἀπὸ κρὲμ μὴλῆ. Μπροστὰ μὴλῆ — σιὰ — ρόζ, κίτρινη σὲ γραμμὴ ἐμφανισμένη. Μουσελί-νες, τούλια, δαντέλλες μετὰ φουότες φουριέες.

Τὸ γυαλιστερό ζερρέ, σὲ μὴ πῶσιπτα θαυμασία, εἶνε τὸ ὅρασμα ποῦ εὐνοοῦν οἱ κυριώτεροι Παρισίον ῥομπικὸι οἶκοι.

Ἰδανικὸς ὁ συνδυασμὸς τοῦ λευκοῦ λαϊνὰς γκαφρῆ, διὰ τὴν φουστα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος μετὰ κοροάζ ντεκλὲ ἀπὸ λαμὲ ἀπαμῆνο.

— XXX —

Κομμώσεις

Ἐξακολουθεῖ ἡ τάσις τῆς διακοσμώσεως τῆς κομῆς ἰδίως γιὰ τὸ θράδυ. Ἐφευρέθησαν ἀμέτρητοι τρόποι διακοσμώσεως. Τορσάντες ἀπὸ βελούδο — ἰδίως σκληρὸν — καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βελούδο σχηματίζονται δύο μικρῆς πτέρυγες χρωματιστὰ «κλίπ» συντονισμένα μετὰ τὸ φορέμα, συγκρατοῦν τὴς δύο πλαινὰς μπουκλῆς.

Αἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν λανσάρει στὸ Παρίσι τὴν μόδα τῆς ἐσθρῆς ἀπὸ μουσελίαν σὲ χρώμα ἔντονον, ἡ ὁποία σχηματίζει «καποῦν» — καὶ προσδίδει μὴ ἰδιοτυπία γυναικῶν στὸ πρόσωπον — καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν πτυχιωμένη, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ δύο μακροτάκια «παννὰ».

Ὁλόγαν ἀπὸ γυαλιστερό μεταξωτὸ σὲ χρώμα παστέλ ἀποδοῦν ἐντύπωσιν ἐξῆς, προσορίζονται διὰ τὴν ἀνδρῶν νεολαίαν ὅπως καὶ τορσάντες ἀπὸ λουλούδια.

Δύο χαριτωμένα ἐπαυφῶρια, κρεασίον τοῦ οἴκου Λουίσην Λελόγκ.

Πολλὸ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε διχῶμα, μαῦρα μετὰ ρόζ παγιέτα κοροάζ, μαῦρα μετὰ κοροάζ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ — τέ κεντρί μὴλῆ μετὰ πέρλες. Ἀσπῶμενα λαμὲ μετὰ κοροάζ ἀπὸ κρὲμ μὴλῆ. Μπροστὰ μὴλῆ — σιὰ — ρόζ, κίτρινη σὲ γραμμὴ ἐμφανισμένη. Μουσελί-νες, τούλια, δαντέλλες μετὰ φουότες φουριέες.

Τὸ γυαλιστερό ζερρέ, σὲ μὴ πῶσιπτα θαυμασία, εἶνε τὸ ὅρασμα ποῦ εὐνοοῦν οἱ κυριώτεροι Παρισίον ῥομπικὸι οἶκοι.

Ἰδανικὸς ὁ συνδυασμὸς τοῦ λευκοῦ λαϊνὰς γκαφρῆ, διὰ τὴν φουστα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος μετὰ κοροάζ ντεκλὲ ἀπὸ λαμὲ ἀπαμῆνο.

— XXX —

Κομμώσεις

Ἐξακολουθεῖ ἡ τάσις τῆς διακοσμώσεως τῆς κομῆς ἰδίως γιὰ τὸ θράδυ. Ἐφευρέθησαν ἀμέτρητοι τρόποι διακοσμώσεως. Τορσάντες ἀπὸ βελούδο — ἰδίως σκληρὸν — καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βελούδο σχηματίζονται δύο μικρῆς πτέρυγες χρωματιστὰ «κλίπ» συντονισμένα μετὰ τὸ φορέμα, συγκρατοῦν τὴς δύο πλαινὰς μπουκλῆς.

Αἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν λανσάρει στὸ Παρίσι τὴν μόδα τῆς ἐσθρῆς ἀπὸ μουσελίαν σὲ χρώμα ἔντονον, ἡ ὁποία σχηματίζει «καποῦν» — καὶ προσδίδει μὴ ἰδιοτυπία γυναικῶν στὸ πρόσωπον — καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν πτυχιωμένη, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ δύο μακροτάκια «παννὰ».

Ὁλόγαν ἀπὸ γυαλιστερό μεταξωτὸ σὲ χρώμα παστέλ ἀποδοῦν ἐντύπωσιν ἐξῆς, προσορίζονται διὰ τὴν ἀνδρῶν νεολαίαν ὅπως καὶ τορσάντες ἀπὸ λουλούδια.

Δύο χαριτωμένα ἐπαυφῶρια, κρεασίον τοῦ οἴκου Λουίσην Λελόγκ.

Πολλὸ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε διχῶμα, μαῦρα μετὰ ρόζ παγιέτα κοροάζ, μαῦρα μετὰ κοροάζ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ — τέ κεντρί μὴλῆ μετὰ πέρλες. Ἀσπῶμενα λαμὲ μετὰ κοροάζ ἀπὸ κρὲμ μὴλῆ. Μπροστὰ μὴλῆ — σιὰ — ρόζ, κίτρινη σὲ γραμμὴ ἐμφανισμένη. Μουσελί-νες, τούλια, δαντέλλες μετὰ φουότες φουριέες.

Τὸ γυαλιστερό ζερρέ, σὲ μὴ πῶσιπτα θαυμασία, εἶνε τὸ ὅρασμα ποῦ εὐνοοῦν οἱ κυριώτεροι Παρισίον ῥομπικὸι οἶκοι.

Ἰδανικὸς ὁ συνδυασμὸς τοῦ λευκοῦ λαϊνὰς γκαφρῆ, διὰ τὴν φουστα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος μετὰ κοροάζ ντεκλὲ ἀπὸ λαμὲ ἀπαμῆνο.

— XXX —

Κομμώσεις

Ἐξακολουθεῖ ἡ τάσις τῆς διακοσμώσεως τῆς κομῆς ἰδίως γιὰ τὸ θράδυ. Ἐφευρέθησαν ἀμέτρητοι τρόποι διακοσμώσεως. Τορσάντες ἀπὸ βελούδο — ἰδίως σκληρὸν — καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βελούδο σχηματίζονται δύο μικρῆς πτέρυγες χρωματιστὰ «κλίπ» συντονισμένα μετὰ τὸ φορέμα, συγκρατοῦν τὴς δύο πλαινὰς μπουκλῆς.

Αἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν λανσάρει στὸ Παρίσι τὴν μόδα τῆς ἐσθρῆς ἀπὸ μουσελίαν σὲ χρώμα ἔντονον, ἡ ὁποία σχηματίζει «καποῦν» — καὶ προσδίδει μὴ ἰδιοτυπία γυναικῶν στὸ πρόσωπον — καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν πτυχιωμένη, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ δύο μακροτάκια «παννὰ».

Ὁλόγαν ἀπὸ γυαλιστερό μεταξωτὸ σὲ χρώμα παστέλ ἀποδοῦν ἐντύπωσιν ἐξῆς, προσορίζονται διὰ τὴν ἀνδρῶν νεολαίαν ὅπως καὶ τορσάντες ἀπὸ λουλούδια.

Δύο χαριτωμένα ἐπαυφῶρια, κρεασίον τοῦ οἴκου Λουίσην Λελόγκ.

Πολλὸ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε διχῶμα, μαῦρα μετὰ ρόζ παγιέτα κοροάζ, μαῦρα μετὰ κοροάζ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ — τέ κεντρί μὴλῆ μετὰ πέρλες. Ἀσπῶμενα λαμὲ μετὰ κοροάζ ἀπὸ κρὲμ μὴλῆ. Μπροστὰ μὴλῆ — σιὰ — ρόζ, κίτρινη σὲ γραμμὴ ἐμφανισμένη. Μουσελί-νες, τούλια, δαντέλλες μετὰ φουότες φουριέες.

Τὸ γυαλιστερό ζερρέ, σὲ μὴ πῶσιπτα θαυμασία, εἶνε τὸ ὅρασμα ποῦ εὐνοοῦν οἱ κυριώτεροι Παρισίον ῥομπικὸι οἶκοι.

Ἰδανικὸς ὁ συνδυασμὸς τοῦ λευκοῦ λαϊνὰς γκαφρῆ, διὰ τὴν φουστα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος μετὰ κοροάζ ντεκλὲ ἀπὸ λαμὲ ἀπαμῆνο.

— XXX —

Κομμώσεις

Ἐξακολουθεῖ ἡ τάσις τῆς διακοσμώσεως τῆς κομῆς ἰδίως γιὰ τὸ θράδυ. Ἐφευρέθησαν ἀμέτρητοι τρόποι διακοσμώσεως. Τορσάντες ἀπὸ βελούδο — ἰδίως σκληρὸν — καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βελούδο σχηματίζονται δύο μικρῆς πτέρυγες χρωματιστὰ «κλίπ» συντονισμένα μετὰ τὸ φορέμα, συγκρατοῦν τὴς δύο πλαινὰς μπουκλῆς.

Αἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν λανσάρει στὸ Παρίσι τὴν μόδα τῆς ἐσθρῆς ἀπὸ μουσελίαν σὲ χρώμα ἔντονον, ἡ ὁποία σχηματίζει «καποῦν» — καὶ προσδίδει μὴ ἰδιοτυπία γυναικῶν στὸ πρόσωπον — καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν πτυχιωμένη, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ δύο μακροτάκια «παννὰ».

Ὁλόγαν ἀπὸ γυαλιστερό μεταξωτὸ σὲ χρώμα παστέλ ἀποδοῦν ἐντύπωσιν ἐξῆς, προσορίζονται διὰ τὴν ἀνδρῶν νεολαίαν ὅπως καὶ τορσάντες ἀπὸ λουλούδια.

Δύο χαριτωμένα ἐπαυφῶρια, κρεασίον τοῦ οἴκου Λουίσην Λελόγκ.

Πολλὸ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε διχῶμα, μαῦρα μετὰ ρόζ παγιέτα κοροάζ, μαῦρα μετὰ κοροάζ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ — τέ κεντρί μὴλῆ μετὰ πέρλες. Ἀσπῶμενα λαμὲ μετὰ κοροάζ ἀπὸ κρὲμ μὴλῆ. Μπροστὰ μὴλῆ — σιὰ — ρόζ, κίτρινη σὲ γραμμὴ ἐμφανισμένη. Μουσελί-νες, τούλια, δαντέλλες μετὰ φουότες φουριέες.

Τὸ γυαλιστερό ζερρέ, σὲ μὴ πῶσιπτα θαυμασία, εἶνε τὸ ὅρασμα ποῦ εὐνοοῦν οἱ κυριώτεροι Παρισίον ῥομπικὸι οἶκοι.

Ἰδανικὸς ὁ συνδυασμὸς τοῦ λευκοῦ λαϊνὰς γκαφρῆ, διὰ τὴν φουστα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος μετὰ κοροάζ ντεκλὲ ἀπὸ λαμὲ ἀπαμῆνο.

— XXX —

Κομμώσεις

Ἐξακολουθεῖ ἡ τάσις τῆς διακοσμώσεως τῆς κομῆς ἰδίως γιὰ τὸ θράδυ. Ἐφευρέθησαν ἀμέτρητοι τρόποι διακοσμώσεως. Τορσάντες ἀπὸ βελούδο — ἰδίως σκληρὸν — καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βελούδο σχηματίζονται δύο μικρῆς πτέρυγες χρωματιστὰ «κλίπ» συντονισμένα μετὰ τὸ φορέμα, συγκρατοῦν τὴς δύο πλαινὰς μπουκλῆς.

Αἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν λανσάρει στὸ Παρίσι τὴν μόδα τῆς ἐσθρῆς ἀπὸ μουσελίαν σὲ χρώμα ἔντονον, ἡ ὁποία σχηματίζει «καποῦν» — καὶ προσδίδει μὴ ἰδιοτυπία γυναικῶν στὸ πρόσωπον — καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν πτυχιωμένη, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ δύο μακροτάκια «παννὰ».

Ὁλόγαν ἀπὸ γυαλιστερό μεταξωτὸ σὲ χρώμα παστέλ ἀποδοῦν ἐντύπωσιν ἐξῆς, προσορίζονται διὰ τὴν ἀνδρῶν νεολαίαν ὅπως καὶ τορσάντες ἀπὸ λουλούδια.

Δύο χαριτωμένα ἐπαυφῶρια, κρεασίον τοῦ οἴκου Λουίσην Λελόγκ.

Πολλὸ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε διχῶμα, μαῦρα μετὰ ρόζ παγιέτα κοροάζ, μαῦρα μετὰ κοροάζ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ — τέ κεντρί μὴλῆ μετὰ πέρλες. Ἀσπῶμενα λαμὲ μετὰ κοροάζ ἀπὸ κρὲμ μὴλῆ. Μπροστὰ μὴλῆ — σιὰ — ρόζ, κίτρινη σὲ γραμμὴ ἐμφανισμένη. Μουσελί-νες, τούλια, δαντέλλες μετὰ φουότες φουριέες.

Τὸ γυαλιστερό ζερρέ, σὲ μὴ πῶσιπτα θαυμασία, εἶνε τὸ ὅρασμα ποῦ εὐνοοῦν οἱ κυριώτεροι Παρισίον ῥομπικὸι οἶκοι.

Ἰδανικὸς ὁ συνδυασμὸς τοῦ λευκοῦ λαϊνὰς γκαφρῆ, διὰ τὴν φουστα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος μετὰ κοροάζ ντεκλὲ ἀπὸ λαμὲ ἀπαμῆνο.

— XXX —

Κομμώσεις

Ἐξακολουθεῖ ἡ τάσις τῆς διακοσμώσεως τῆς κομῆς ἰδίως γιὰ τὸ θράδυ. Ἐφευρέθησαν ἀμέτρητοι τρόποι διακοσμώσεως. Τορσάντες ἀπὸ βελούδο — ἰδίως σκληρὸν — καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βελούδο σχηματίζονται δύο μικρῆς πτέρυγες χρωματιστὰ «κλίπ» συντονισμένα μετὰ τὸ φορέμα, συγκρατοῦν τὴς δύο πλαινὰς μπουκλῆς.

Αἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν λανσάρει στὸ Παρίσι τὴν μόδα τῆς ἐσθρῆς ἀπὸ μουσελίαν σὲ χρώμα ἔντονον, ἡ ὁποία σχηματίζει «καποῦν» — καὶ προσδίδει μὴ ἰδιοτυπία γυναικῶν στὸ πρόσωπον — καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν πτυχιωμένη, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ δύο μακροτάκια «παννὰ».

Ὁλόγαν ἀπὸ γυαλιστερό μεταξωτὸ σὲ χρώμα παστέλ ἀποδοῦν ἐντύπωσιν ἐξῆς, προσορίζονται διὰ τὴν ἀνδρῶν νεολαίαν ὅπως καὶ τορσάντες ἀπὸ λουλούδια.

Δύο χαριτωμένα ἐπαυφῶρια, κρεασίον τοῦ οἴκου Λουίσην Λελόγκ.

Πολλὸ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε διχῶμα, μαῦρα μετὰ ρόζ παγιέτα κοροάζ, μαῦρα μετὰ κοροάζ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ — τέ κεντρί μὴλῆ μετὰ πέρλες. Ἀσπῶμενα λαμὲ μετὰ κοροάζ ἀπὸ κρὲμ μὴλῆ. Μπροστὰ μὴλῆ — σιὰ — ρόζ, κίτρινη σὲ γραμμὴ ἐμφανισμένη. Μουσελί-νες, τούλια, δαντέλλες μετὰ φουότες φουριέες.

Τὸ γυαλιστερό ζερρέ, σὲ μὴ πῶσιπτα θαυμασία, εἶνε τὸ ὅρασμα ποῦ εὐνοοῦν οἱ κυριώτεροι Παρισίον ῥομπικὸι ο

“ΚΑΙ ΟΜΩΣ, ΕΙΜΕΘΑ... ΜΙΑ!”

“Όσοι επισκέπτονται τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὴν “Ἐκθεσὶν τῶν Παρισίων ἐμπροσθεν νὰ ἴδωσιν, νὰ θαυμάσωσιν καὶ νὰ συνομιλήσωσιν μετὰ τοὺς σιαμαίους ἀδελφούς, ποὺ ἔχουν τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν : ὅτι εἶναι αὐθεντικά, κατὰ τὴν ἀληθείαν ἀπὸ τὴν Σιάμ. Ἀρῶ λοιπὸν μὰς διδοῖται ἡ εὐκαιρία ἃς κάμουμε καὶ ἡμεῖς τὴν γνωρίαν των διὰ μέσου τῶν ἐκθεσίων δημοσιογράφων ποὺ τοὺς ἐπὶ ἐκείνῃ συνέντευξιν.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ λέγονται Κουραμπαὶ καὶ Γκαγκαμπαὶ. Τώρα, ἐπειδὴ ἡ πρώτη ἦτο ἀδιόθετος, ἡ συνέντευξις περιωρίσθη εἰς τὴν δευτέραν, τὴν Γκαγκαμπαί, ἡ ὅποια εἶπε τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα :

“Ὁμολογούμεν, κύριε, εἶπεν εἰς τὸν ὁμιλοῦν δημοσιογράφον, ὅτι ἐρωτήσεις μὰς εἶναι πάντοτε ἐννοητικαί, διότι ὅλοι μὰς ἐρωτοῦν τὰ ἴδια πράγματα. Θὰ σὰς ἀπαντήσω ἐν τούτοις εὐχαρίστως, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι διὰ μέσου τῆς ἐφημερίδος ποὺ ἀντιπροσωπεύετε θὰ κανονισθῇ ἡ περιέργεια πολλῶν κυλιδῶν ἀναγνωστῶν.

“Ἐπίσης θὰ σὰς ἀφηγηθῶμεν εὐχαρίστως τὴν ἱστορίαν μας. Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ πεισθῇτε ὅτι ἡ κατάστασις μας, τὸ γεγονός ὅτι εἰμεθα ἀχώριστοι ἀπὸ τὴν ζωὴν, δὲν μὰς στενοχωρεῖ καθόλου, ὅπως φαντάζεται ὁ κόσμος. Τούναντιον μάλιστα ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰμεθα ὄντα ἐξαιρετικά, εὐνοηθέντα ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀπὸ ἐλάττωσιν ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον εὐρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν μας.

“Ποτὲ δὲν ἐσχεφθήκαμε ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ χωρισθῶμεν, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον. “Ἐσχεφθήκατε οὖν ποτὲ ν’ ἀφαιρέσετε ἕνα μέρος τοῦ σώματός σας, τὸ μισὸ κεφάλι λόγου χάριν; “Ἀπορροῦμεν λοιπὸν πᾶς ὑπάρχον ἀνθρώπου ποὺ φαντάζονται ὅτι ἡ ἐννοία αὐτῆς μὰς στενοχωρεῖ.

“Πρέπει λοιπὸν νὰ πεισθῇτε ὅτι ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἀποτελοῦμεν ἕνα ἀνθρώπου. Αἱ αὐτὰ τὴν λέξιν “ἀδελφὴν” τὴν μεταχειρίζομεθα ὅτι μιλοῦμε μετὰ τῶν ἑαυτῶν, ποτὲ ὅμως ὅτι μιλοῦμε μετὰ τοῦ κόσμου. Διότι τότε εἶναι ὡς νὰ μιλοῦσαμε εἰς τὸν ἑαυτὸν μας. “Ὅταν σκεπτόμεν τὴν ἀδελφὴν μου εἶναι ὡς νὰ σκεπτόμεν τὸν ἑαυτὸν μου. “Ἐννοεῖται ὅτι καποτὲ ἡ μία συμβουλεύεται τὴν ἄλλην διότι οἱ ἐγκέφαλοι μὰς λειτουργοῦν χωριστά. “Ἐπειδὴ ὅμως σωματικῶς οἱ συγκαταβάντες τῆς μῆς γίνονται ἀσθητικὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην, διότι τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ ταχύτερα εἰς τὰς φλέβας καὶ προκαλεῖ τὸ καρδιόκτυπον, δὲν εἶναι εὐκόλως νὰ κρῖνῃ ἡ μία τὰ συναισθηματικά της ἀπὸ τὴν ἄλλην.

“Εἰς ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν ἐπεράσαμεν μίαν σοβαρὰν κρίσιν. “Ἐπὶ τρεῖς μῆνες, μόνον ἐξ αἰτίας μου, ἐξήσαμεν ὡσὺν νὰ εἰμεθα ἐκθροί. Εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν τὰ αἰσθήματα δύο ὑπάρξαν χωρίζονται, ἔστω καὶ ἂν αἱ ὑπάρξεις αὗται εἶναι σωματικῶς συνδεδεμέναι ἐφ’ ὅρου ζωῆς.

“Εἰς τὴν χώραν μας λοιπὸν, ἕνα κορίτσι δεκατριῶν ἐτῶν εἶναι τῆς παντρεῖας. Τώρα εἰμεθα εἰκοσιεὶ ἐτῶν καὶ θεωροῦμεθα πλεον γεροντοκόροι. Εἰς τὴν ἡλικίαν λοιπὸν αὐτὴν εἰμεθα παρὶνῶνται εἰς ὅλην τὴν χώραν μας καὶ εἰκοσιεὶ ταξιδεύοις ἀρκετὰ. “Ἐκτός αὐτοῦ εἰμεθα σχεδὸν πλούσιοι καὶ εὐπρόσποροι τὴν πολυμελὴ οἰκονομίαν μας.

“Οἱ γονεῖς μας ἦσαν πτωχοὶ χωρικοὶ, ἐγκατεστημένοι εἰς ἕνα μικρὸν χωρίον τοῦ Σιάμ. “Ὅταν ἐγεννήθημεν, ὁ πατήρ μας ποὺ εἶναι ἡδὴ ἀρκετὰ παλαιὸν, ἐφαντάσθη ὅτι εἰμεθα ἔργον κανενὸς δαίμονος καὶ τρομαγμένους, μὰς ἐπέταξεν εἰς τὰ σκουπίδια. “Ἐπειτα τοῦ τοῦ ἐσυχωρήσαμεν αὐτό, διότι εἶναι ἐντελὴς ἀμόρφωτος.

“Μετὰ δύο ἡμέρας μὰς εὐρίκην κατὰ γείτονας. Εἶναι θάψιμα πᾶς δὲν ἐπεσθάνομε κατὰ τὸ δίδωσθαι αὐτό. Μὰς παρέδωσαν λοιπὸν πάλιν εἰς τοὺς γονεῖς μας, μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι εἰμεθα διδύμοι ἀδελφοί. Μετὰ μίαν ὥραν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου εἶχαν ὅλοι συγκεντρωθῇ εἰς τὸ σπίτι μας, διὰ νὰ ἴδωσιν τὸ περίεργον φαινόμενον, καὶ ὅλοι μὰς ἐδῶσαν μετὰ καποῖον σεβασμὸν.

“Πράγματι, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσεται ὅτι εἰς τὴν πατρίδα μας οἱ θεοὶ παρουσιάζονται μετὰ πολλὰ κέρια καὶ πολλὰ κεφάλια. Δὲν θέλομε βέβαια καὶ ἐπὶ τοῦτο μὰς φυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἐκείνης. “Ἐν τούτοις τὴν λέξιν “ἑταῖρος” τὴν ἐμάθαμεν ἀπὸ τοῦ ζεύγους. Εἰς τὴν πατρίδα μας μὰς ἐβουρῶσαν ὡς μυστηρίον καὶ πολὺ ἀδίκως εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐμποδίσωμεν διαφόρους συμπαιγνίας μὰς νὰ μὴ ἀπορροῦσιν μίαν λατρίαν ποὺ δὲν μὴς δέξεται.

“Ὅταν ἐμεγαλώσαμε κἀπως, μὰς παρέλαβε ἕνας ἡμεροκόμος καὶ μὰς περιέφερεν εἰς ὅλην τὴν χώραν, εἰσπράττων ἀρκετὰ ποσά. “Ἐπειτα μὰς ἐπῆρε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν, εἰς τὰς “Ἰνδίας. Μόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μας, εἰς ἡλικίαν ὀκταετῶν ἐτῶν, ἀντελήφθημεν ὅτι εἰμεθα διαφορετικὰ ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου. Τότε ἀντελήφθημεν ὅτι μὰς ἔκαμαν τὴν περιουσίαν ἐκείνην μετὰ ὅλα τὰ συγκοινωνιακά μέσα τῆς ἐποχῆς καὶ διατῆ ἤρχοντο τόσο ἀνθρώποι

ΙΔΟΥ ΤΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ

ΟΙ ΣΙΑΜΙΑΙΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

καὶ μὰς ἐδῶσαν μετὰ περιέργειαν. “Ἐπὶ τρεῖς μῆνες, κάθε χρόνο, εἰκαμε τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολύτου ἀναπαύσεως εἰς τὸ σπίτι μας, ὅπου δὲν μὴς ἐνοχλοῦσε κανεὶς. Τότε ἐπανερχοῦμε τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ μῶμε ὀλίγα γράμματα, πράγμα τὸ ὁποῖον κατορθώσαμεν χωρὶς νὰ δυσκολευθῶμε πολύ. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἄλλα παῖδιά τοῦ σχολείου ἐφοδούντο ποὺ μὰς ἐδῶσαν, ἔπειτα ὅμως εὐνοήσαν.

“Ὅς ἐλθουμε ὅμως εἰς τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ μας ἐπικράνθη ἐξ αἰτίας μου. Εὐρισκόμεθα τότε εἰς τὴν Βουδάν καὶ μίαν ἡμέραν, ἕνας “Ἰνδός, ἀπὸ τοῦς θεατὰς ποὺ μὰς περιεργάζοντο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ μας. “Ὁ μάντζερ τὸν παρεκάλεσε νὰ φύγῃ, ἀλλ’ αὐτὸς ἐπανήλθε τὴν ἐπομένην, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κούνησιν ἀπὸ κοντὰ μας. “Ἐπὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀντελήφθημεν ὅτι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ’ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Ἰαπωνικὴ σημαία μετὰ τὰ μαλλιά 800 Ἰαπωνιδῶν.

Εἰς τὸ διαρρηχθὲν τὸ Τόκιον ἐπιδεικνύεται μίαν περιεργότατην σημαίαν, διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁποίας προσέφεραν τὰ μαλλιά τῶν ὀκτακοσίων “Ἰαπωνιδῶν. Μὲ τρεῖς τῶν μαλλίων διαφόρων χρωμάτων ἐκτελέσθη καλλιτεχνικώτατα μία Ἰαπωνικὴ σημαία, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ μούδια, καστονά καὶ λευκά μαλλιά δίδουν ἕνα ἀρμονικὸν σύνολον.

Εἰς τὸ μέσον τῆς σημαίας ὑπάρχει τὸ Ἰαπωνικὸν σύμβολον: Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος. Αἱ “Ἰαπωνίδες προσέφεραν τὰ μαλλιά τους διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἡ σημαία, ἡ ὁποία : θὰ δωρηθῇ εἰς τὸν στρατὸν καὶ ὁ

Μικῆδος ἀπεφάσισε νὰ παραδοθῇ εἰς τὸ τάγμα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς τὸν παρασημειωμένον μετὰ τὰ ὅποια στολιάζεται ἡ σημαία τοῦ ὅς τὸ ἡρωικότερον.

Μία παράξενη περίπτωση εἰς διαζυγίου.

Μία περιεργὴ δὲν εἶναι τὰς ἡμερῶν αὐτῶν ἐνότιον τοῦ δικαστηρίου τῶν διαζυγίων τοῦ Λονδίνου.

Κάποιος Χάρρις, ὑπάλληλος ἐνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου τῆς Σαγκάης, ἐξήγησε τὸ διαζυγίον του, μετὰ τὴν δικαιοσύνην, ὅτι ἡ σύζυγός του συνέζη εἰς τὴν Καλιφόρναν μετὰ κάποιον κάμπελ.

Ὁ Χάρρις εἶχε νυμφευθῇ τὴν γυναῖκα του εἰς τὴν Καλιφόρναν, ὅπου εἶχε μεταβῇ διὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸ ἐκεῖ γραφεῖον τοῦ οἴκου εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο.

Ὅταν μετὰ δύο ἐτὶ ἐτελείωσεν ἡ ἐκείνη τῆς, ἐπῆγε νὰ ἀεταῖν εἰς τὸ Λονδίον, ἡ σύζυγός του δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἀλλ’ ἔμεινε κοντὰ στοὺς γονεῖς τῆς μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ μετεβαίνεν εἰς τὴν Σαγκάην ὅταν θὰ ἐπιστρέφει καὶ ὁ Χάρρις.

Ἐν τούτοις ὅχι μόνον δὲν ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀλλ’ ἐξήγησε τὸ διαζυγίον τῆς ἀπὸ τὰ δικαστήρια τῆς Καλιφόρνης καὶ ὅταν τὸ ἐλάσεν ἐνυμφεθῇ τὸν κάμπελ.

Συμφώνως πρὸς τὸν ἀγγλικὸν νόμον, τὸ διαζυγίον ἐκδόθη εἰς τὴν Καλιφόρναν, δὲν ἔλαβεν δὲ ἕνα “Ἀγγλον σύμβολον. Ὁ Χάρρις ἐπομένως κατήγγειλεν ἐπὶ παραβάσει συζυγικῆς πίστεως γυναικαὶ νομίμως νυμφευμένην μετὰ ἄλλον ἄνδρα.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Λονδίνου ἐδῆχθη τὴν αἰτίαν του, τὸν παρεχώρησε τὸ διαζυγίον καὶ καταδικάσας τὸ ζεύγος κάμπελ εἰς τὰ ἐξόδια τῆς δικῆς καὶ εἰς ἀποζημιώσεις γὰρ ἡμίαν ἑκατὸν πρὸς τὸν Χάρρις.

Ἡ μεγαλύτερα ἐπιστολὴ τοῦ κόσμου.

Ἦταν ἐκείνη ποὺ ἐστῆκε ὁ Τιμούριος τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου.

Ἦταν γραμμένη μετὰ χρυσὰ γράμματα καὶ ἔφερε ὡς ὑπογραφὴν τὸ ἀποσπώμα τοῦ χερσίου τοῦ Ἰαμπερλάνου, τὸ ὁποῖον προηγουμένως εἶχε βοηθῇ ἐπὶ αἵματι.

Γάτες... δημόσιοι ὑπάλληλοι

Στὸ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κεντρικοῦ τελωνείου τῶν Παρισίων, ὑπηρετοῦν 40 γάτες. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, θέλοντας νὰ προστατεύσῃ τὰ ἐμπορεύματα, ἐλάσκει τὴν πρόνοιαν νὰ διορίσῃ τὰς γάτας αὐτὰς, γὰρ νὰ ἐξολοθρεύσιν τὰ ποντικία, μετὰ μισθὸν 6 φράγκα τὴν ἡμέραν.

Ἐνας πρωτότυπος ἀποτὴς

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλημμελοδικεῖα τοῦ Σιγκαῖου καταδικάσας εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν τὸν ἐλισθὴν τῶν φιλημάτων. Ὁ κατηγορούμενος κάποιος “Ἐντσαρντ” Βόλνους, ἡλικίας 23 ἐτῶν εἶναι καφάλαος.

Εἰς θάρος τοῦ τεσσαράκοντα μηνῶν διαφόρων γυναικῶν ὅτι ἐφιληθῶσαν διὰ τῆς θύρας τοῦ οἴκου.

Ὁ κηρύλλος, ὁ δὲ πλοῦτος κτηματοῦ, ἐνέβρισε εἰς ἕνα δρόμον πλησίον τοῦ κτηματοῦ τοῦ καὶ ὅταν ἐβλεπε νὰ περνᾷ καμμία ὄψις γυναικῆς τῆς ἐπειτίθετο καὶ τὴν φιλοῦσε.

Ὁ δικηγόρος τοῦ προσέβαλε νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ, μετὰ τὴν δικαιοσύνην ὅτι ὁ πελάτης τοῦ δὲν ἔπαυσε παρὰ μόνον ἐμπράκτως νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμὸν τοῦ πρὸς μίαν ὄψιν, ἐνῶ ὅλοι ἐκφράζονται διὰ τῆς ἡμιλίας, καὶ ὅτι τὰ φιλήματα ποὺ εἶναι ἦσαν μίαν ἀπὸ ἐκδύσεως λατρείας.

Ὁ δικηγόρος τὸν ἐπείχε ὅμως νὰ τὸν δὲν ἐπείσει τοὺς δικαστὰς οἱ ὅποιοι τὸν κατεῖκαν εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν.

Ἡ Γερμανία ἔχει τοὺς περισσότερους κωπηλάτας.

Ἡ χώρα, ἡ ὁποία ἔχει τοὺς περισσότερους κωπηλάτας δὲν εἶναι ἡ Ἀγγλία, ὅπως ἐπιστεῖται, ἀλλὰ τὸν συχνὸν ἀγὼν κωπηλασίας, οἱ ὅποιοι γίνονται ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ Γερμανία.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ὅλοι οἱ νέοι σχεδὸν κωπηλατοῦν, εἰς τὴν Βαλτικῶν οἱ κάτοικοι τῶν παραθαλάσσιων ἐπαρχιών, εἰς τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμούς οἱ ἄλλοι.

Ὁ μεγαλύτερος ἀνδρῆς κωπηλάτης εἶναι γερμανικός. Ἐχει 100.000 μέλη, μετὰ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ πολλὰς γυναῖκες. Ἐκτός δὲ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ πεντακόσιοι σχολικὸι σὺλλογοι κωπηλατῶν.

Ἐν ὅλῳ οἱ σὺλλογοι κωπηλατῶν τῆς Γερμανίας διαβέβαιον 2.800 πλοία ἀγώνων κωπηλασίας καὶ 8.500 πλοία ἐκμαθήσεως καὶ ἐκδουρῶν. Ἡ περιουσία τῶν κωπηλατικῶν σωματείων ὑπερβαίνει τὰ 30 ἑκατομμύρια μάρκα.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Χ.Α.Ν. ΟΔΟΣ ΝΤΕΚΑ-6

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Μαγικά είκονες

Ὁ καστονὰς πούλας κατὰ τὰ ἑνὰ πελάτη. Μήπως τὸν θάνατε πούνατε ;

Ὁ μικρὸς ὄπισος τὸ παιχνίδι τοῦ καὶ ζητεῖ κάτι ἄλλο. Τί εἶναι

Τὸ ποτήρι ὁδοῦ

Παίρνετε ἕνα στεγνὸν κύλιον διπλῆς τρου περιπλοῦ 2-3 ἑκατομμύριων καὶ μήκους 20. Στὸ κάτω μέρος αὐτοῦ καὶ ἀκριβῶς στὸ κέντρο τοῦ καὶνέται μίαν θαλαίαν τρύπα ἀρκετὰ εὐρύχωρη ὥστε νὰ μπαίνει σ’ αὐτὴ ἕνα κορμὶ.

Κατόπιν παίρνετε μίαν τετραγωνὴν σαβίαν διαστάσεων περίπου 20 ἑκατομμύριων, κορφώνετε στὸ κέντρο τῆς τῆς κορφῆς ὅπου ἐπεφύκει τὴν σαβίαν καὶ φθάσῃ μέχρι τῆς κορφῆς τοῦ. Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ὄψῃ ὅλο χεῖρόν τοῦ κορμὶ ἀπὸ τὸ ἐνδόν. Ὅς τῆς σαβίαν. Τὴν τοποθετεῖτε λοιπὸν ἐπάνω σ’ ἕνα τροπέζι μετὰ τὴν αἰχρὴν πρὸς τὰ ὦτα στὴν ὁποία προσαρμόζεται τὸ ἔξω μετὰ τὴν τρύπα. Ἐπάνω στὸ ἀνὰ μέρος τοῦ κύλιου τοποθετεῖτε ἕνα ποτήρι μετὰ πόδι. Κατόπιν δένετε τὴν ἀκρὴ ἐνὸς ὁπακοῦ ἀπὸ τῆς μέσῃ τοῦ κύλιου καὶ τοῦ ποτῆρος κανονικὰ σ’ αὐτὴ. Ἄν λοιπὸν τώρα τραβήξετε τὴν ἀκρὴ τοῦ σπασμοῦ ποὺ κρατᾷτε στὰ χεῖρά σας, στὴν ἀρχὴ σιγὰ καὶ κατόπιν δυνατώτερα, τὸ ὅλο μαζί με τὸ ποτήρι θ’ ἀρχίσῃ νὰ κινῆται χωρὶς νὰ πέφτῃ τὸ δεύτερον! Πᾶς θὰ συμῆθῃ αὐτό; ἀπλούστατα, πειραματισθῇτε καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχετε.

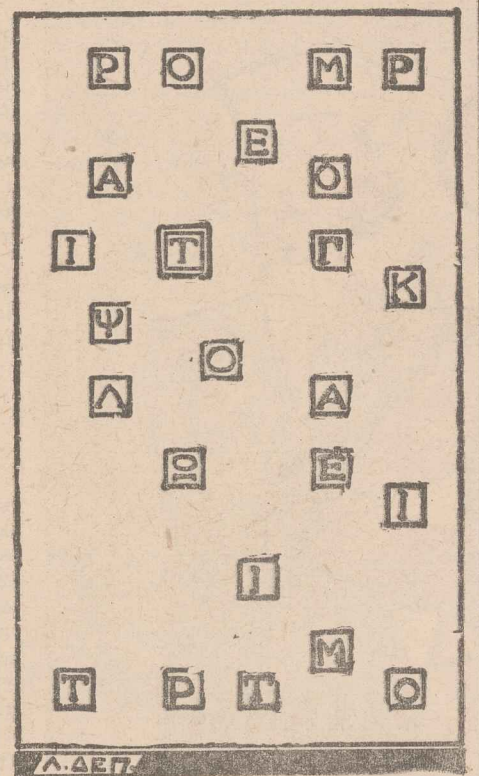
Αἰνίγμα

“Ἐνας κακοποιὸς ἐδολοφόνησε ἕναν πλοῖον μέσα στὸ σπίτι του. Ἡ ἀδελφή του δὲν ἀνεκάλυψε κανένα ἱχνος τοῦ πατρὸς μόνον ἐπάνω στὸ χιόν. τοῦ πατρὸς ἔρχηκε ἀποτυπώματα παπουτσιῶν μετὰ κατευθυντοῖ ἀπὸ τὸν δρόμον πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ οἴκου. Πᾶς λοιπὸν ἐνήγησε ὁ δολοφόνος καὶ δὲν ἔφακε ἱχνὴ τῆς διαβάσεώς του;

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ὀπευθύνων συμμαχίας τῶ Νομῶ
Υπευθύνος συντακτικῆς
ΝΙΚ. Α.
Σπυρίδωνος Γοικουπ 34
Διευθυντὴς τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΒΑΛΑΣ
Παρίσι

Ἡ παροιμία

Ἐσκηνώσατε ἀπὸ τὸ «Τ» τὸ εὐρισκόμενον ἐντὸς διπλοῦ τετραγωνίδιου, καὶ προσπαθήσατε διὰ μίαν καὶ μόνον γραμμὴν.

μῆς, δίχως αὐτὴ νὰ διασταυρωθῇ, νὰ περάσετε ἀπ’ ὅλα τὰ τετραγωνίδια, μίαν ὑπόνοιαν φερὰν ἀπ’ τὸ καθεῖνα, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία γνωστὴ λαϊκὴ παροιμία, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα ἔχουν διασκορπισθῇ ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρου ὀρθογωνίου.

Ἐνα φανταστικὸν ἄθροισμα

Παίρνετε μίαν τράπουλα καὶ θγάζετε ἀπ’ αὐτὴν ὅλες τὰς φηγοὺς κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σὰς μείνουν μόνον οἱ ἀριθμοί, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1-10.

Τοποθετεῖτε τοὺς «ἀσσοὺς» κατὰ σειράν, ἐπάνω σ’ ἕνα τροπέζι καὶ κάτω ἀπ’ αὐτοὺς τὰ «ἔδω», τὰ «ἐπί» καὶ οὕτω καθ’ ἑξῆς μέχρι τῶν «δέκα».

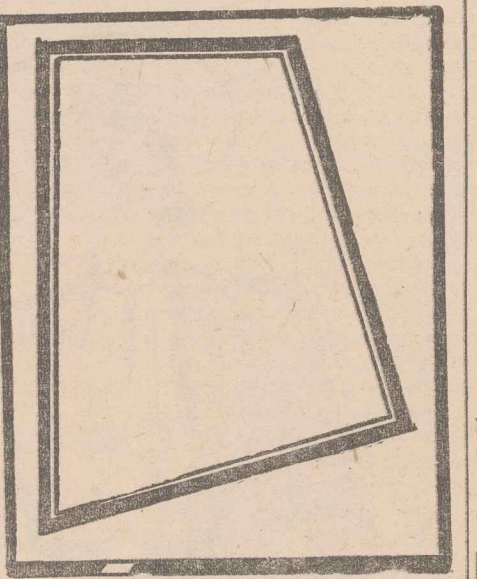
Κατόπιν λέτε στοὺς παρευρισκομένους σας ὅτι ἂν ἀθροίσουν τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς κατὰ στήλας θὰ ἔρουν ἕνα φανταστικὸν ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι 55.555.555.

Πράγματι, τοποθετήσατε τὰ χαρτιά ὡς ἑξῆς:

1111
2222
3333
4444
5555
6666
7777
8888
9999
10101010
55555555 ἤτοι : 55.555.555

Τὸ τετράγωνον

Ἐπὶ κοινδρὸν χάρτου, ψιλὸ χαρτόνι καὶ προτίμησον, ἀποκόψατε 4 τεμάχια ἰσοσχημάτους μετὰ ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρου.

τῶν τετραγώνων εὐρισκόμενον, καὶ προσπαθήσατε συναρμολογούντες τὰ νὰ σχηματίσετε ἕνα ἡλῆρες καὶ κανονικὸν τετράγωνον.

Τὸ πρόβλημα αὐτό, εἶναι λίγο δύσκολο, ἀλλ’ ὅμως, ὀλίγη ὑπομονὴ ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐρῇτε τὴν λύσιν.

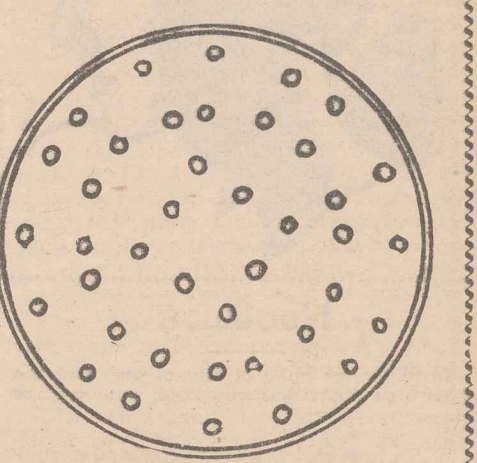
Τὰ τρία πινάδια

Παίρνετε ἕνα χαρτί καὶ σημειώνετε ἐπάνω σ’ αὐτὸ τρία τετράγωνα τὰ ὁποία ὑποθέτουμε πᾶς ἀντιπροσωπεύουν τρία σπῆτια. Ἐπίσης ζωγραφίζετε καὶ τρεῖς κύκλους ὅπου θέλετε καὶ αὐτοὶ θ’ ἀντιπροσωπεύουν τρία πινάδια. Τώρα πρόκειται νὰ ἐνώσετε μετὰ γραμμὰς τὰ τρία σπῆτια καὶ τὰ τρία πινάδια κατὰ τρόπον ὥστε νὰ περῇ καθεὶ σπῆτιον ἑνὸς τῶν τριῶν πινάδων κατὰ τὴν ἑξῆς ὁδὸν: Πᾶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν; Γὰρ ἀπορρίπτεται νὰ πειραματισθῇτε τὸ παίγνιον αὐτό! Θὰ τὸ ἐρῇτε ἐνδιαφέρον. Ἡ λύσις τοῦ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον μας.

Τὸ αὐτοκίνητο θάρκα

Θὰ ἔχετε φτιάξει πολλὰς φορὰς χάρτινες θαρκοῦλες. Ἄν λοιπὸν τώρα φτιάξετε μίαν ἀπ’ αὐτὰς καὶ στὸν πυθμὲνα τῆς κατέβατε μίαν μικρὴν τρύπα καὶ κατόπιν τὴν τοποθετήσατε ἐπάνω στὸ νερό, θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν κινεῖται. Στάξετε ἐπάνω στὴν τρύπα πρὶν προφθάσῃ νὰ μῇ νερὸ, μίαν ἡ δὴν σταγόναν λάδι καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι ἀμέσως ἡ θαρκοῦλα καὶ τετὴ εἰς κίνησιν. Πᾶς θὰ γνῇ αὐτὴ; Τὸ λάδι ποὺ θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐκκρίνῃ ἀπὸ τὴν τρύπα, ἀπλοῦμενον στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ θὰ ἐξασκήσῃ μίαν σχετικὴν ὥθσιν στὴν ὕδρα καὶ θὰ τὴν θέσῃ εἰς κίνησιν.

Ὁ κύκλος

Χωρίσατε τὸν ἀνωτέρω κύκλον εἰς 8 ἰσα μέρη περιέχοντα ἕκαστον 5 μικροὺς κυκλάκους.

